

ਖੁਸ਼ਬੂ-ਏ-ਗਜ਼ਲ

Khushboo E Ghazal

(Urdu / Hindi Ghazals, Songs, Qwwallies and Rubaiyat in Gurmukhi)

By: **Gurdarshan Badal**

7383 Parkwood Drive, Surrey, BC

V3W – 7G1 CANADA

Phone: 604-572-7360

Email: g sbadal@gmail.com

Literary Links:

g sbadal.blogspot.com, punjabiaarsi.blogspot.com

ਖੁਸ਼ਬੂ-ਏ-ਗਜ਼ਲ

(ਉਰਦੂ/ਹਿੰਦੀ ਗ਼ਜ਼ਲੋਂ, ਗੀਤ, ਕਵਾਲੀ ਔਰ ਰੁਬਾਈਆਤ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹਰੂਫ਼ ਮੇਂ)

ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਬਾਦਲ

ਕਾਪੀਰਾਈਟਸ: ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਬਾਦਲ, ਤਨਦੀਪ ਤਮੰਨਾ

ਬਾਰ ਅਵੱਲ: 2014

ਟਾਈਪਿੰਗ: ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ

ਕੀਮਤ: 150 ਰੁਪਏ, ਭਾਰਤ ਸੇਂ ਬਾਹਰ: \$ 20.00

Punjabi Aarsi Writers' Club Intl. Surrey

7383 Parkwood Drive, Surrey, BC, V3W – 7G1, CANADA

ਪੰਜਾਬੀ ਆਰਸੀ ਰਾਈਟਰਜ਼ ਕਲੱਬ ਇੰਟਰ. ਸਰੀ, ਕੈਨੇਡਾ

ਖੁਸ਼ਬੂ-ਏ-ਗਜ਼ਲ

(ਉਰਦੂ/ਹਿੰਦੀ ਗਜ਼ਲੇਂ, ਗੀਤ, ਕੱਵਾਲੀ ਔਰ
ਰੁਬਾਈਆਤ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹਰੂਫ ਮੇਂ)

ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਬਾਦਲ

ਇਸੀ ਕਲਮ ਸੇ:

- ਜੰਗੀ ਨਗਮੇਂ (ਕਾਵਿ-ਸੰਗਰਹਿ) 1965
- ਗੰਦਲਾਂ (ਗ਼ਜ਼ਲ-ਸੰਗਰਹਿ) 1992
- ਕਿਰਚਾਂ (ਗ਼ਜ਼ਲ-ਸੰਗਰਹਿ) 2000
- ਵਿਉਹ ਮਿਟਾਉਂਦੇ ਗੀਤ (ਗੀਤ-ਸੰਗਰਹਿ) 2002
- ਘਰ 'ਚ ਕਲੇਸ਼ ਪੈ ਗਿਆ (ਗੀਤ-ਸੰਗਰਹਿ) 2003
- ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਦੇ ਗੱਲਾਂ (ਰੂਹਾਨੀ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ) 2010
- ਅੰਮੜੀ ਦਾ ਵਿਹੜਾ (ਕਾਵਿ-ਸੰਗਰਹਿ) 2010
- ਮਰਸੀਆ-ਏ-ਬਾਦਲ (ਮਰਸੀਏ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਸੁਰ ਦੀਆਂ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ) 2010
- ਕਿਰਨਾਂ (ਗ਼ਜ਼ਲ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ) 2010
- ਖੂਨੀ ਨਦੀ ਤੇ ਖੂਨੀ ਕੰਧ (ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਵਿ-ਸੰਗਰਹਿ) 2010
- ਜ਼ਿਆ-ਏ-ਗ਼ਜ਼ਲ (ਉਰਦੂ ਗ਼ਜ਼ਲੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹਰੁਫ ਮੇਂ)

ਪਰੈਸ ਮੇਂ:

- ਸੁਖੈਨ ਗ਼ਜ਼ਲ (ਗ਼ਜ਼ਲ ਦਾ ਰੂਪ-ਵਿਧਾਨ)
- ਰਿਸ਼ਮਾਂ (ਗ਼ਜ਼ਲ-ਸੰਗਰਹਿ)

ਹੁਸਨੇ-ਤਰਤੀਬ

ਗ਼ਜ਼ਲੇਂ

ਕੁਈ ਤੋ ਵਕ਼ਤ ਸੇ ਕਹਿ ਦੋ, ਨਾ ਆਏ ਆਂਧੀਆਂ ਲੇ ਕਰ	12
ਐ ਖ਼ੁਦਾ! ਜਬ ਤਕ ਜੀਏ ਹੈਂ, ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ	13
ਦਿਲ ਕਾ ਸਮੰਦਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ, ਅਗਰ ਕ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ	14
ਨਾ ਜੀਤ ਕੀ ਬਾਤੋਂ ਕਰੋ, ਨਾ ਹਾਰ ਕੀ ਬਾਤੋਂ ਕਰੋ	15
ਆਜ ਅਪਨਾ ਬੁਲੰਦੀ ਪੇ ਫਿਰ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ	16
ਮੁਫ਼ਲਿਸੀ ਮੇਂ ਉਮਰ ਕੇ ਗੁਜ਼ਰੇ ਤਮਾਮ ਦਿਨ	17
ਮੁਕ਼ਾਬਿਲ ਗਰ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ, ਤੋ ਫਿਰ ਕਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ	18
ਰਾਤ ਫੂਲੋਂ ਪੇ ਗਿਰੀ ਸ਼ਬਨਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ	19
ਸਾਂਸ ਮੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਧੜਕਨੇ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ	20
ਜਬ ਕਿਸੀ ਸੇ ਲੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ	21
ਕਿਸ ਬਾਤ ਕੋ ਉਛਾਲਾ ਜਾਏ?	22
ਦਿਲ ਮੇਂ ਕੁਛ ਦਰਦ, ਕੁਛ ਗ਼ਮੀ ਸੀ ਹੈ	23
ਜ਼ੁਲਫ਼ੋਂ ਕਾ ਹੋ ਸਾਇਆ ਅਰ, ਸਪਨੋਂ ਕਾ ਬਿਸਤਰ ਹੋ	24
ਚੱਕਰ ਜਬੀਂ ਮੇਂ ਕਾਟਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਬ ਚਿਹਰਾ ਤਿਰਾ	25
ਸ਼ਰਾਰਤ ਸੇ, ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਵੰਗ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕਰੇ ਕੋਈ	26
ਬੇ-ਰੁਖ਼ੀ ਸੇ ਖ਼ਤਮ ਸਾਰਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ	27
ਇਸ ਤਰਹ ਹੈ ਦੂਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ	28
ਕੈਸੇ ਉਸੇ ਉਲਫ਼ਤ ਸੇ ਪੁਕਾਰਾ ਜਾਏ?	29
ਜਬ ਭੀ ਪਕੜਾ ਗੁਲਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ	30
ਜਿਸ ਕੇ ਪਹਿਲੂ ਮੇਂ ਕੁਈ ਖਿਲਤੀ ਕਲੀ ਹੋਗੀ	31
ਸੋਚਨੇ ਕੀ ਅਦਾ ਕਿਆ ਬਦਲ ਹੋ ਗਈ	32
ਦਿਲ ਸੇ ਲਗਾ ਕੇ ਮਾਰਾ, ਦਿਲ ਸੇ ਹਟਾ ਕੇ ਮਾਰਾ	33
ਰਾਹ ਮੇਂ ਜਬ ਗੂੰਗੇ-ਬਹਿਰੇ ਕਾਫ਼ਿਲੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ	34
ਮੇਰੀ ਉਲਫ਼ਤ ਕਾ ਸਿਲਾ	35
ਇਕ ਅਲਗ ਸਾ ਘਰ ਬਨਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ	36
ਜੋ ਮੁਖ਼ਾਤਿਬ ਥੇ ਸਦਾ, ਕੁਛ ਆਜ਼ਿਜ਼ੀ ਕੇ ਸਾਥ	37

ਜਿਸ ਕੇ ਹੋਂਟੋਂ ਪੇ ਹਲਕੀ ਸੀ ਮੁਸਕਾਨ ਹੈ	38
ਹਰ ਲਹਿਰ ਕੀ ਨੋਕ ਪਰ ਥਾ ਇਕ ਸ਼ਜਰ	39
ਤੜਪਨ ਅਗਨ ਸੀ ਖੂਨ ਮੇਂ, ਬਿਜਲੀ ਸੀ ਥੀ ਨਜ਼ਰ	40
ਚਲ ਕਰ ਰਹੇਂ ਚਲ ਦੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ	41
ਜਬ ਚੁਨਰੀ ਤੁਮ ਸੇ ਲਿਪਟ ਗਈ	42
ਪਿਆਰ ਕੀ ਨਦੀ ਹੈ ਤੂ	43
ਸਾਗਰ ਮੇਂ ਹੈ ਪਾਨੀ ਜਿਤਨਾ	44
ਨਾ ਸ਼ੱਮ੍ਹਾ ਕੋ ਬੁਝਾਨਾ ਤੁਮ, ਕਹੀਂ ਡਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ	45
ਅਭੀ ਭੀ ਚਾਂਤ ਛੁਪਤਾ ਹੈ? ਜ਼ਰਾ ਘੁੰਘਟ ਉਠਾ ਕੇ ਦੇਖ	46
ਅੰਧੇਰੇ ਹੀ ਮੇਂ ਗ਼ਲਤੀ ਸੇ, ਤਿਰਾ ਇਕ ਖ਼ਤ ਜਲਾ ਡਾਲਾ	47
ਹੰਸੀ ਚਿਹਰੇ ਸੇ ਉੜ ਜਾਏ, ਵੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ	48
ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ ਮੇਂ ਦੋ ਚਮਕਤੀ ਆਂਖੇਂ	49
ਬੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ ਬਾਤ ਕਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ	50
ਵੇ ਲੰਬੀ-ਲੰਬੀ ਬਾਤੋਂ	51
ਸਚ ਕੋ ਕਭੀ ਯੂੰ ਨਹੀਂ ਝੂਟਾ ਕਰਤੇ	52
ਤਿਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ	53
ਕੁਈ ਤਾਰ ਦਿਲ ਕੀ ਹਿਲਾ ਡਾਲੀ	54
ਮਿਲੂੰ ਖੁਦ ਕੋ ਅਗਰ ਫ਼ਰਹਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ	55
ਬਿਨ ਬਾਤ ਕਿਸ-ਕਿਸ ਸੇ ਹਮ ਰੂਠਾ ਕਰਤੇ?	56
ਗ਼ਮੇ-ਬੇ-ਦਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ	57
ਮਹਿਕ ਦੇਨਾ ਰਿਵਾਜ਼ ਫੂਲੋਂ ਕਾ	58
ਇਕ ਪਲ ਜੋ ਸਿਤਾਰੇ ਮੇਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ	59
ਮੁਝਕੋ ਹੈਰਾਨੀ ਤੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਹੈ	60
ਮੁਝਕੋ ਅਭੀ ਤਕ ਯਾਦ ਹੈ, ਨਜ਼ਰੋਂ ਸੇ ਖਾਨਾ ਆਪ ਕਾ	61
ਮਹਿਰੂਮ ਨਾ ਕਰ ਮੁਝਕੋ, ਤੂ ਦੂਰ ਗਿਲਾ ਕਰ ਦੇ	62
ਆਜ਼ ਫਿਰ ਉਨਕਾ ਕਹਾ ਮਾਨਾ ਗਿਆ	63
ਲੋਗ ਵੇ ਜੀਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਜਿਨਕੋ ਰੁਸਵਾਈਆਂ ਮਿਲੀਂ	64
ਉਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਏਕ ਭੀ ਸਹਿਰਾਅ ਨਾ ਥਾ	65
ਖੁਲ੍ਹ ਗਈ ਹੈ ਬਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ	66

ਮੂਨ ਸੇ ਹੈਂ ਹਾਥ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਲੀਏ	67
ਤੂ ਨੇ ਗਰ ਦਾਮਨ ਮਿਰਾ ਸਿੰਗਾਰ ਡਾਲਾ ਹੈ	68
ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇ ਕੇ ਜੀ ਰਹੇ ਹੈਂ	69
ਆਂਖ ਮੇਂ ਕੁਛ ਅਸ਼ਕ ਸਾ ਰਹਿਤਾ ਰਹਾ	70
ਦਿਲਚਸਪੀ ਫਿਰ ਰਹਿਤੀ ਕਿਆ ਅਫ਼ਸਾਨੇ ਮੇਂ?	71
ਮਿਰੇ ਲਫ਼ਜ਼ੋਂ ਕੇ ਮਾਅਨੇ ਇਸ ਤਰਹ ਸੇ ਭੀ ਉਲਟ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ	72
ਰੋਜ਼ ਹੋਤਾ ਥਾ ਹਾਦਿਸਾ ਯਾਰੇ	73
ਚੁਰਾ ਕੇ ਨੀਂਦ ਬੇਗਾਨੀ, ਕਹਾਂ ਥਾ?	74
ਔਰ ਸਭ ਕੀ ਸੋਚ ਪਰ ਆਘਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ	75
ਨਾ ਪਾਸ ਰਹਾ ਜਾਏ, ਨਾ ਦੂਰ ਰਹਾ ਜਾਏ	76
ਪਾਓਂ ਕੇ ਕਾਂਟੋਂ ਕੇ ਗਿਨ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ	77
ਆਕਾਸ਼ ਕੇ ਸਿਤਾਰੇ! ਮੁਝ ਕੋ ਨਾ ਤੁਮ ਸਤਾਨਾ	78
ਤੇਰੀ ਅਦਾ ਕੋ ਦੇਖਾ, ਦੀਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਮੈਂ	79
ਮਿਰੇ ਦਿਲ ਕੋ ਤੇਰੀ ਅਦਾਓਂ ਨੇ ਮਾਰਾ	80
ਵੇ ਤੀਰ ਚਲਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ	81
ਵੇ ਜਬ-ਜਬ ਭੀ ਹਮ ਕੋ ਬੁਲਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ	82
ਏਕ ਦਿਨ ਮੋੜ ਪੇ ਉਨਸੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੁਈ	83
ਗੁਲੋਂ ਨੇ ਇਕ ਕਲੀ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਲੂਟਾ ਹੈ	84
ਤੁਮ ਕਲ੍ਹ ਸੁਬਹ ਕੋ ਆਨਾ ਅਬ ਤੋ ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਹੂੰ	85
ਜੋ ਤੀਰੇ-ਨਜ਼ਰ ਸੇ ਆਗ ਲਗੀ	86
ਜਬ ਫਿਰ ਸੇ ਬੇ-ਹੋਸ਼ ਹੁਏ ਵੇ, ਸ਼ੋਰੋ-ਗੁਲ ਕੇ ਬਾਅਦ	87
ਜਬ ਭੀ ਸੁਖ ਕੀ ਘੜੀਆਂ ਆਈਂ, ਅਪਨਾ ਮਨ ਬਹਿਲਾਨੇ	88
ਮਜ਼ਾਹੀਆ ਗ਼ਜ਼ਲੋਂ	
ਬੱਚੋਂ ਕੇ ਵੇ ਬੇ-ਵਜ੍ਹਾ ਕੂਟਾ ਕਰਤੇ	89
ਚਲੋ ਭਈਆ! ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ, ਕਹੀਂ ਪਰ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ	90
ਯਾਦ ਰਹਿਨੇ ਕੋ ਕੋਈ ਕਾਮ ਕਰੇਂ	91
ਜਾਮ ਹੀ ਕੋ ਸਮਝਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਮ ਹਮ ਨੇ	92
ਸੁਬ੍ਹਾ ਹੀ ਸੇ ਬੜੇ ਚੁਪ-ਚਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ	93

ਭੋਜਪੁਰੀ ਗੀਤ

ਹਟ ਕੇ, ਹਟ ਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ! 94

ਗੀਤ

ਤੇਰੇ ਹੋਟੇਂ ਕੀ ਮੁਸਕਾਨ, ਲੇ ਗਈ ਮੇਰੇ ਪਰਾਨ 95

ਨਜ਼ਰੋਂ ਮਿਲਾਤੀ ਹੀ ਰਹੇ 96

ਐ ਮੇਰੇ ਹਮਸਫ਼ਰ! ਤੁਮ, ਮੁਝ ਸੇ ਨਾ ਦਿਲ ਲਗਾਨਾ 97

ਆ ਰਹਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸੇ ਥਾ ਲੈ ਕੇ ਪਸ਼ਮੀਨਾ 98

ਕਾਲੀ ਚੁਨਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਰਾ ਨੀਚੇ ਤੋ ਆ 99

ਆਨਾ ਤਿਰਾ ਮੁਬਾਰਿਕ, ਅਰ ਅਲਵਿਦਾ ਹੈ ਜਾਨੇ ਕੇ 100

ਰੂਹਾਨੀ ਗੀਤ

ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਦਾਤਾ! ਤਿਰੇ ਦਰ ਪੇ ਅਇਆ 101

ਥਕ ਜਾਏਂਗੇ ਦੂਰ ਹੈ ਜਾਨਾ 102

ਕੱਵਾਲੀ

ਕਭੀ ਹਮ ਪੇ ਜਵਾਨੀ ਥੀ, ਕਭੀ ਤੁਮ ਭੀ ਹੁਸੀਨਾ ਥੀ 103

ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ ਬਨਤਾ ਹੈ ਕੋਈ 104

ਕ਼ਸੀਦਾ

ਗੁਫ਼ਤਗੂ ਮੇਂ ਅਬੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ 106

ਮਜ਼ਾਹੀਆ ਰੁਬਾਈਆਤ 107

ਰੁਬਾਈਆਤ 109

ਖੁਸ਼ਬੂ-ਏ-ਗ਼ਜ਼ਲ - ਉਰਦੂ ਮਾਅਰਫ਼ਤ ਹਿੰਦੀ

ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਜਬ ਕੋਈ ਨਈ ਤਖ਼ਲੀਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਵਕ਼ਤ ਉਸਕੇ ਕੋਈ ਭੀ ਉਸੂਲ ਸਾਮਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ। ਬਾਅਦ ਮੇਂ ਆਨੇ ਵਾਲੇ ਲੋਗ ਉਸ ਤਖ਼ਲੀਕ ਮੇਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਸਕੇ ਉਸੂਲ ਭੀ ਬਨਾਤੇ ਹੈਂ। ਇਸ ਤਰਹ ਹੀ ਹਰ ਨਈ ਤਖ਼ਲੀਕ ਅਪਨੇ ਉਰੂਜ਼ ਤਕ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਏਕ ਗ਼ਜ਼ਲ ਹੀ ਐਸੀ ਸਿਨਫ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਉਸੂਲ (ਗੁਰ) ਪਹਿਲੇ ਇਯਾਂ ਹੁਏ ਔਰ ਗ਼ਜ਼ਲ ਖ਼ੁਦ ਬਾਅਦ ਮੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁਈ।

ਯੇਹ ਬਾਤ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਅਨਾ ਨਹੀਂ ਰਖਤੀ ਕਿ ਜੋ ਸ਼ਾਇਰ ਅੱਛੀ ਗ਼ਜ਼ਲ ਕਹਿਤਾ ਹੋ ਵੇਹ ਇਲਮੋ-ਅਰੂਜ਼ ਕਾ ਭੀ ਮਾਹਿਰ ਹੋ ਔਰ ਯੇਹ ਬਾਤ ਭੀ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਸ਼ਾਇਰ ਅਰੂਜ਼ੇ-ਫ਼ਨ ਮੇਂ ਅਬੂਰ ਰਖਤਾ ਹੋ ਵੇਹ ਅੱਛੀ ਗ਼ਜ਼ਲ ਭੀ ਕਹਿਤਾ ਹੋ। ਦੇਖਨੇ ਮੇਂ ਯੇਹ ਦੋਨੋਂ ਬਾਤੋਂ ਮੁਖ਼ਤਲਿਫ਼ ਲਗਤੇ ਹੁਏ ਭੀ ਆਪਸ ਮੇਂ ਤਅੱਲੁਕ ਰਖਤੀ ਹੈਂ। ਇਨ ਕੋ ਅਲਗ ਕੀਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤਾ। ਮੇਰੀ ਮਾਦਰੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ, ਹਿੰਦੀ ਮੈਨੇ ਆਠਵੀਂ ਜਮਾਤ ਤਕ ਪਹਿਲੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਕੇ ਤੌਰ ਪਰ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਕੀ ਤਅਲੀਮ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਮਾਦਰੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹੀ ਹੈ, ਔਰ ਉਰਦੂ, ਉਰਦੂ ਤੋਂ ਮੈਨੇ ਆਪ ਸਭ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੁਏ ਸੁਨ ਕਰ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ-ਬਹੁਤ ਸੀਖੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਭੀ ਉਰਦੂ ਮੇਂ ਗ਼ਜ਼ਲ ਕਹਿਨੇ ਕੀ ਜੁਰਅਤ ਕੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਬਕ਼ਾਇਦਾ ਉਰਦੂ ਲਿਖ/ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ, ਉਸ ਪਰ ਤੁੱਰਾ ਯੇਹ ਕਿ ਦੋਸਤ ਲੋਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ:

ਉਸ ਸੇ ਟਕਰਾਨੇ ਕੀ ਬਾਤੋਂ ਭੀ ਕਭੀ ਮਤ ਸੋਚਨਾ,

ਆਜ਼ ਕਲ ਸ਼ੋਅਰਾ ਮੇਂ ‘ਬਾਦਲ’, ਚੀਜ਼ ਹੈ ਮਾਨੀ ਹੁਈ।

ਔਰ ਸ਼ੋਅਰਾ ਕੀ ਤਰਹ ਮੈਨੇ ਭੀ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਾਇਰੀ ਕੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਗੀਤ ਜੈਸੀ ਪਿਆਰੀ ਸਿਨਫ਼ ਸੇ ਕੀ ਔਰ ਬਾਅਦ ਮੇਂ ਸ਼ਾਇਰੀ ਕੇ ਉਸੂਲ (ਗੁਰ) ਸੀਖੇ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਯੇਹ ਅਚਾਨਕ ਕੈਸੇ ਹੋ ਗਯਾ ਕਿ ਗੀਤ ਜੈਸੀ ਪਿਆਰੀ ਸਿਨਫ਼ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਮੈਂ ਗ਼ਜ਼ਲ ਜੈਸੀ ਬਦੇਸੀ ਸਿਨਫ਼ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਮੁੜ ਗਯਾ ਔਰ ਗ਼ਜ਼ਲ ਹੀ ਕਾ ਦੀਵਾਨਾ ਹੋ ਕਰ ਰਹਿ ਗਯਾ। ਉਰਦੂ ਸ਼ਾਇਰੀ ਕਾ ਜਿਤਨਾ ਭੀ

ਮੁਤਾਲਿਆ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਾ ਹੂੰ ਵੇਹ ਸਭ ਹਿੰਦੀ ਜੁਬਾਨ ਕੇ ਜ਼ਰੀਏ ਹੀ ਮੁਨਾਸਿਬ ਹੁਆ। ਮੁਝੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਯੇਹ ਮਲਾਲ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ੋਂ ਕੇ ਬਾਵਜੂਦ ਭੀ ਮੈਂ ਉਰਦੂ ਜੁਬਾਨ ਕਾ ਹਮਸਫ਼ਰ ਨਾ ਹੋ ਸਕਾ ਔਰ ਮੇਰੀ ਉਰਦੂ ਰਸਮਉਲ ਖ਼ਤ ਸੇ ਨਾ ਆਸ਼ਨਾਈ ਰਹੀ।

ਇਸ ਮਜ਼ਮੂਏ ਮੇਂ ਉਰਦੂ ਕੇ ਸਾਥ-ਸਾਥ ਹਿੰਦੀ ਕੀ ਰਚਨਾਏਂ ਭੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦੌਰ ਕੀ ਭੀ। ਮੁਝੇ ਮਾਲੂਮ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦੌਰ ਕੀ ਰਚਨਾਓਂ ਮੇਂ ਕਮੀ-ਪੇਸ਼ੀ ਭੀ ਹੈ ਮਗਰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ ਉਨਹੋਂ ਛੇੜਨਾ ਗਵਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਮੇਰੇ ਐਸਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਆਪ ਤਬ ਔਰ ਅਬ ਕਾ ਫ਼ਰਕ ਕੈਸੇ ਜਾਨਤੇ? ਆਪ ਜ਼ਹੀਨ ਹੈਂ, ਜਾਨ ਹੀ ਲੇਂਗੇ ਕਿ ਤਬ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕੌਨ ਸੀ ਹੈ ਔਰ ਅਬ ਕੀ ਕੌਨ ਸੀ। ਮੁਝੇ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ‘ਖ਼ੁਸ਼ਬੂ-ਏ-ਗ਼ਜ਼ਲ’ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੇ ਬਾਅਦ ਆਪ ਯੇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹੇਂਗੇ ਕਿ ‘ਬਾਦਲ’ ਕੀ ਉਰਦੂ ਤੋ ਮਾਅਰਫ਼ਤ ਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਗਰ ਇਸ ਕੀ ਉਰਦੂ, ਉਰਦੂ ਬਨਾਮ ਉਰਦੂ ਹੋਤੀ ਤੋ ਯੇਹ ਉਰਦੂ ਸ਼ਾਇਰੀ ਕੇ ਆਕਾਸ਼ ਕਾ ਵੇਹ ਚਮਕਤਾ ਹੁਆ ਸਿਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਜਿਸ ਕੀ ਚਮਕ ਕਭੀ ਕਮ ਨਾ ਹੋਤੀ। ਆਮੀਨ.....!

ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਬਾਦਲ

ਸਰੀ, ਕੈਨੇਡਾ

ਅਕਤੂਬਰ 28, 2013

੦੦

ਕੁਈ ਤੋ ਵਕਤ ਸੇ ਕਹਿ ਦੋ, ਨਾ ਆਏ ਆਂਧੀਆਂ ਲੇ ਕਰ।
ਚਲੇ ਜਾਏਂਗੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਘਰੋਂ ਕੀ ਦਾਸਤਾਂ ਲੇ ਕਰ।

ਮੈਂ ਸੋਇਆ ਚੈਨ ਸੇ ਹੂੰ, ਓੜ ਕਰ ਆਕਾਸ਼ ਕਾ ਓੜਨ,
ਮਗਰ ਬੇਚੈਨ ਹੈ ਵੋ ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰਾ ਆਸ਼ੀਆਂ ਲੇ ਕਰ।

ਉਸੀ ਕੇ ਪੈਰ ਕਟਤੇ ਹੈਂ, ਉਸੀ ਕੇ ਦਰਦ ਮਿਲਤਾ ਹੈ,
ਚਲਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ, ਦੀਯੋਂ ਕਾ ਕਾਰਵਾਂ ਲੇ ਕਰ।

ਪਰੋਂ ਕੇ ਬਿਨ ਉੜੇਗਾ ਵੋ, ਖਲਾਅ ਮੇਂ ਹਰ ਤਰਫ਼ ਖੁਲ ਕਰ,
ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਹੀ, ਗ਼ਮੇਂ ਕੀ ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ ਲੇਕਰ।

ਨਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਉਸ ਸੇ, ਨਾ ਰੌਸ਼ਨਦਾਨ ਹੀ ਟੂਟੇ,
ਮਗਰ ਥਾ ਮੁਤਮਈਨ ਤੂਫ਼ਾਂ, ਅਕੇਲੀ ਖਿੜਕੀਆਂ ਲੇ ਕਰ।

ਜਿਨ੍ਹੇ ਤੂਫ਼ਾਂ ਨੇ ਪਟਕਾਇਆ ਥਾ, ਕਲ੍ਹ ਵੀਰਾਨ ਸਾਹਿਲ ਪਰ,
ਚਲੇ ਹੈਂ ਅਜ ਫਿਰ ਸਾਗਰ ਮੇਂ, ਅਪਨੀ ਕਸ਼ਤੀਆਂ ਲੇ ਕਰ।

ਹਮੇਂ ਤੋ ਰਹਿਨੇ ਕੋ ਚਾਹੀਏ, ਜ਼ਮੀਂ ਕਾ ਛੋਟਾ ਸਾ ਟੁਕੜਾ,
ਕਰੇਂਗੇ ਹਮ ਕਿਆ "ਬਾਦਲ", ਯੇ ਸਾਰਾ ਆਸਮਾਂ ਲੇ ਕਰ?

00

ਐ ਖੁਦਾ! ਜਬ ਤਕ ਜੀਏ ਹੈਂ, ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ।
ਹਮ ਤਬੀ ਇਤਨੀ ਪੀਏ ਹੈਂ, ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ।

ਜਿਹਨ ਮੇਂ ਜੀਨੇ ਕੀ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ ਇੱਛਾ ਥੀ ਕਭੀ,
ਗ਼ਮ ਤੂਨੇ ਇਤਨੇ ਦੀਏ ਹੈਂ, ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ।

ਜਬ ਮਰੇਂ, ਤਬ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮਿਰੇ ਹੋਂਟੇਂ ਪੇ ਹੋ,
ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਜਬ ਲੀਏ ਹੈਂ, ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ।

ਮਰ ਗਏ ਤੋ ਫਿਰ ਭੀ ਦੁਨੀਆ ਯਾਦ ਕਰ ਰੋਤੀ ਰਹੇ,
ਕਾਮ ਕੁਛ ਐਸੇ ਕੀਏ ਹੈਂ, ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ।

ਮੌਤ ਕਾ ਤਾਰੀਕੀਓਂ ਸੇ ਪਿਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁਤ,
ਕਿਉਂ ਜਲਾਏ ਯੇ ਦੀਏ ਹੈਂ? ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ।

ਖੂਨ "ਬਾਦਲ" ਕਾ ਕੀਆ, ਕ੍ਰਾਂਤਿਲ ਕੋ ਪਛਤਾਨਾ ਪੜਾ,
ਜ਼ਖ਼ਮ ਤਬ ਹੀ ਨਾ ਸੀਏ ਹੈਂ, ਮੌਤ ਕੀ ਚਾਹਤ ਰਹੀ।

੦੦

ਦਿਲ ਕਾ ਸਮੰਦਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ, ਅਗਰ ਕਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
ਯੇ ਖ਼ਾਬ ਭੀ ਹੋਤਾ ਨਹੀਂ, ਗਰ ਸੋਚ ਕਾ ਸਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।

ਵੇ ਕੌਨ ਸੀ ਹੈ ਆਗ ਜੋ ਖ਼ੁਦ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਜਲਤੀ ਰਹੀ ਪਹਿਲੇ,
ਵੇ ਕੌਨ ਸਾ ਦਿਲ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮੇਂ ਆਗ ਕਾ ਦਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ?

ਸਾਗਰ ਡੁਬੋਤਾ ਹੈ ਅਗਰ, ਕਮ ਤੋ ਸਮੰਦਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਉਸ ਸੇ,
ਗਹਿਰਾ, ਮਗਰ ਦਿਲ ਕੇ ਸਮੰਦਰ ਸੇ, ਕੁਈ ਗਹਿਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।

ਬੇਗਾਨਗੀ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕਿਸੀ ਮੇਂ ਉਮਰ ਭਰ, ਲੇਕਿਨ,
ਅਪਨਾ ਜਿਸੇ ਕਹਿਤੇ ਰਹੇਂ, ਵੇ ਭੀ ਕਭੀ ਅਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।

ਜੋ ਬੋਲ ਕਰ ਕੁਛ ਸੋਚਤਾ ਹੈ, ਤੁਮ ਉਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਕਹੋ ਚਾਹੇ,
ਜੋ ਸੋਚ ਕਰ ਕਮ ਬੋਲਤਾ ਹੈ, ਵੇ ਕਭੀ ਪਗਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।

ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਾਯਾਬ, ਵੇ ਫਿਰ ਭੀ ਅਕੇਲਾ ਹੈ,
ਜਿਸਕੇ ਅਕੇਲੀ ਸੋਚ ਹੀ ਹੈ ਪਾਸ, ਵੇ ਤਨਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।

ਸਾਰੇ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਫੂਲ ਕਿਆ, ਕਾਂਟੇ ਭੀ ਆਤੇ ਨਾ ਨਜ਼ਰ ਤੁਮਕੋ,
ਹੋਤੀ ਨਾ ਉਸਕੀ ਗਰ ਨਜ਼ਰ, "ਬਾਦਲ" ਅਗਰ ਬਰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।

00

ਨਾ ਜੀਤ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ, ਨਾ ਹਾਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।
ਨਫਰਤ ਕੀ ਮਤ ਛੋੜੋ ਸਨਮ! ਕੁਛ ਪਿਆਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।

ਬਾਤੇਂ ਤੋ ਅਪਨੀ ਖਤਮ ਹੈਂ, ਅਬ ਕਿਆ ਕਰੇਂ? ਕੁਛ ਸੋਚੀਏ,
ਜਬ ਕੁਛ ਨਾ ਆਏ ਜ਼ਿਹਨ ਮੇਂ, ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।

ਖੁਦ ਕੋ ਝੁਲਾ ਕਰ ਜੋ ਉਸੇ ਖੁਦ ਸੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰ ਗਏ,
ਆਓ ਸਜਨ! ਸ਼ਬ ਭਰ ਚਲੋ ਉਸ ਦਾਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।

ਅਪਨੇ ਲੀਏ ਜੀਏ ਨਹੀਂ ਜੋ, ਵੇ ਧਨੀ ਗੁਫਤਾਰ ਕਾ,
ਸਭ ਕੀ ਜਗਹ ਐਸੇ ਭਲੇ ਕਿਰਦਾਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।

ਕ੍ਰਾਂਤਿਲ ਕੋ ਜੋ ਬਖਸ਼ੇ ਨਹੀਂ, ਮਕਤੂਲ ਕੀ ਰਕਸ਼ਾ ਕਰੇ,
ਉਸ ਹਾਥ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ, ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।

ਉਸਕਾ ਗੁਨਾਹ ਯੇ ਹੀ ਥਾ, ਵੇ ਦੋਸ਼ੀ ਕਭੀ ਥਾ ਹੀ ਨਹੀਂ,
ਜਿਸਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਉਸੇ, ਪਰਚਾਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।

ਮੈਂ ਡੂਬਤੀ ਨਦੀਆ ਸੇ ਬਚ ਜਾਉਂਗਾ "ਬਾਦਲ" ਤੈਰ ਕਰ,
ਸਾਹਿਲ ਕੋ ਤੁਮ ਕੋਸੋ ਸਭੀ, ਪਤਵਾਰ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰੋ।

00

ਆਜ ਅਪਨਾ ਬੁਲੰਦੀ ਪੇ ਫਿਰ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ।
ਬਨ ਗਿਆ ਤਬ ਹੀ ਅਪਨਾ ਜਹਾਨ ਸਾਰਾ ਹੈ।

ਤੇਰੀ ਬਾਹੋਂ ਕਾ ਮਿਲਤਾ ਜਹਾਂ ਸਹਾਰਾ ਹੈ।
ਟੂਟੇ ਘਰ ਕਾ ਵੇ ਕਮਰਾ ਬਲਖ-ਬੁਖਾਰਾ ਹੈ।

ਏਕ ਲਹਿਜਾ ਤਿਰਾ ਸ਼ੀਰੀ; ਜੋ ਲਗੇ ਅੱਛਾ,
ਏਕ ਲਹਿਜਾ ਤਿਰਾ ਜਲਤਾ ਸਾ ਅੰਗਾਰਾ ਹੈ।

ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਬਸ ਕੇ ਦੇਖੋ, ਤੋ ਦੇਖੋ,
ਦਹਰ ਕਾ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੈ।

ਐਸੇ ਹੈਂ ਹਮ ਦੋਨੋ, ਗਹਿਰੀ ਝੀਲ ਮੇਂ ਜੈਸੇ,
ਇਕ ਤਰਫ਼ ਹੈ ਕਸ਼ਤੀ, ਇਕ ਤਰਫ਼ ਸ਼ਿਕਾਰਾ ਹੈ।

ਆਜ ਫਿਰ ਕਾਨੋਂ ਮੇਂ ਰਸ ਸਾ ਘੁਲ ਗਿਆ ਹੈ ਕੁਛ,
ਆਜ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦਿਲ ਸੇ ਹਮੇਂ ਪੁਕਾਰਾ ਹੈ।

ਕੌਨ ਆਏਗਾ "ਬਾਦਲ" ਜੀ! ਦਰਮਿਆਂ ਅਪਨੇ!
ਗਰਦਿਸ਼ੇ-ਗ਼ਮ ਹੀ ਕੋ ਦਿਲ ਮੇਂ ਜਬ ਉਤਾਰਾ ਹੈ।

੦੦

ਮੁਫਲਿਸੀ ਮੇਂ ਉਮਰ ਕੇ ਗੁਜ਼ਰੇ ਤਮਾਮ ਦਿਨ।
ਸਭ ਕੇ ਸਭ ਹੀ ਖ਼ਾਸ ਥੇ, ਆਏ ਨਾ ਆਮ ਦਿਨ।

ਕੋਈ ਇਸ ਕਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਅਬ ਤਕ ਨਾ ਕਰ ਸਕਾ,
ਦਿਨ ਕੀ ਬਾਂਦੀ ਰਾਤ ਯਾ, ਸ਼ਬ ਕਾ ਗੁਲਾਮ ਦਿਨ।

ਤੇਰੀ-ਮੇਰੀ ਐ ਦੀਏ! ਬਨਤੀ ਨਹੀਂ ਤਭੀ,
ਤੁਝਕੋ ਪਿਆਰੀ ਰਾਤ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮੁਕ਼ਾਮ ਦਿਨ।

ਸੁਬਹ ਨਿਖਰੀ ਔਰ ਭੀ, ਹਲਕੀ ਤਰੇਲ ਸੇ,
ਰਾਤ ਕੇ ਮਿਲਤਾ ਰਹਾ, ਜਬ-ਜਬ ਇਨਾਮ ਦਿਨ।

ਏਕ ਮੁਨਸਿਫ਼ ਦੇ ਗਿਆ, ਕੜਵਾ ਸਾ ਫ਼ੈਸਲਾ,
ਦਿਨ ਮਿਲੇਗਾ ਰਾਤ ਕੇ, ਰਾਤੇਂ ਬਨਾਮ ਦਿਨ।

ਰਾਤ ਭਰ ਠਿਠੁਰੇਗਾ ਵੋਹ, ਅਪਨੀ ਤਲਾਸ਼ ਮੇਂ,
ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਲ ਸੇ ਕਰ ਲੀਆ, ਅਪਨਾ ਕ੍ਰਿਯਾਮ ਦਿਨ।

ਮਿਲ ਗਏ ਤੋਂ ਰਾਤ ਭੀ, ਜੁਗਨੂੰ ਤਰਹ ਜਲੇ,
ਨਾ ਮਿਲੇ ਤੋਂ "ਬਾਦਲਾ"! ਹੋਤੇ ਹਰਾਮ ਦਿਨ।

00

ਮੁਕਾਬਿਲ ਗਰ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ, ਤੋ ਫਿਰ ਕਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।
ਭਲੇ ਤੁਮ ਹੋ ਅਗਰ ਜਾਨਮ! ਬੁਰੇ ਹਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।

ਮੁਖਾਲਿਫ਼ ਪਿਆਰ ਕੇ ਹੋ ਕਰ, ਸਨਮ! ਜੀਓਗੇ ਕੈਸੇ?
ਮੁਹੱਬਤ ਸੇ ਹੈ ਗਰ ਨਫ਼ਰਤ, ਸਗੇ ਗ਼ਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।

ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਮੈਂ ਲਗਾਉਂ ਤੋ ਲਗਾਉਂ ਕੈਸੇ ਇਨ ਕਾ?
ਨਯਨ ਸੂਖੇ ਨਹੀਂ ਲਗਤੇ, ਤੋ ਫਿਰ ਨਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।

ਹਵਾਓਂ ਨੇ ਸਫ਼ਰ ਸੇ ਆ ਕੇ ਹੈ ਐਸੇ ਬਤਾਇਆ,⁷
ਨਜ਼ਾਕਤ ਭੀ ਕਮਰ ਮੇਂ ਸੇ ਗਈ, ਖ਼ਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।

ਪਤਾ ਕੈਸੇ ਚਲੇ "ਬਾਦਲ", ਮਿਲੇ-ਬਿਛੜੇ ਥੇ ਕਬ ਹਮ?
ਘੜੀ ਭੀ ਤੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ, ਗਿਨੇ ਦਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।

00

ਰਾਤ ਫੂਲੋਂ ਪੇ ਗਿਰੀ ਸ਼ਬਨਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਸ਼ਕ ਕੇ ਜ਼ਖਮੋਂ ਕੀ ਤੋ ਮਰਹਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਜ਼ ਉਸਕੋ ਜੋ ਕਹੇਂ, ਕਿਉਂ ਕਰ ਕੇ ਕਹੇਂ ਹਮ?
ਜਿਸ ਕੇ ਤਾਰੋਂ ਮੇ ਕੁਈ, ਸਰਗਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਐਸੀ ਨਦੀਆ ਨਾ ਕਭੀ ਕਸ਼ਤੀ ਸੇ ਭਿੜੇਗੀ,
ਜਿਸ ਕੀ ਲਹਿਰੋਂ ਮੇਂ ਕੁਈ ਦਮ-ਖਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਤ ਮੇਂ ਉਸਕੇ ਕਭੀ ਹੋਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੁਛ,
ਗਰ ਕਿਸੀ ਖ਼ਤ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਲਿਖਤਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਸਕੀ ਮਲਕੀਅਤ ਕੁਈ ਜਾਨੇਗਾ ਤੋ ਕੈਸੇ?
ਜਿਸ ਇਮਾਰਤ ਪੇ ਕੁਈ ਪਰਚਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬੈਠ ਕੇ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਮੇਂ ਤੂ "ਬਾਦਲ" ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ?
ਜਬ ਕਿ ਇਸ ਮੇਂ ਤੋ ਤਿਰਾ ਹਮਦਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

੦੦

ਸਾਂਸ ਮੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਧੜਕਨੋ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ।
ਦੋਸਤੋਂ ਮੇਂ ਨਾ ਮਿਲਾ ਤੋ, ਦੁਸ਼ਮਨੋ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ।

ਅਕਸ ਮੇਰੇ ਹਰ ਜਗਹ, ਤੁਝਕੋ ਮਿਲੇਂਗੇ ਐ ਸਨਮ!
ਥਾਨ ਮੇਂ ਭੀ ਢੂੰਡ ਲੇਨਾ, ਕਤਰਨੋਂ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ।

ਵੇ ਯਹੀਂ ਪਰ ਹੈ ਕਹੀਂ, ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ,
ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਆਂਖੇਂ, ਪਾਲਨੋਂ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ।

ਆ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ਦਿਲੇ-ਨਾਦਾਨ ਕੋ ਕੁਛ ਤੋ ਸੁਕੂੰ,
ਵਸਲ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਸੀ ਤੜਪਨ, ਬਿਰਹਨੋਂ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ।

ਕਾਂਚ ਕੇ ਟੁਕੜੋਂ ਕਾ ਆਖ਼ਿਰ, ਬਨ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ਸਫੂਫ,
ਗੌਰ ਸੇ ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਬਰਕੀ ਬਿਰਕਨੋਂ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ।

ਰੋਜ਼ ਟਕਰਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ, ਵੇ ਅਸਲ ਮੇਂ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਹੀਂ,
ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਕਰ ਰਹੇਗੀ ਬਰਤਨੋਂ ਮੇਂ, ਦੇਖਨਾ।

ਮਿਲ ਗਿਆ "ਬਾਦਲ" ਅਗਰ, ਤੁਝਕੋ ਤਿਰੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਕਹੀਂ,
ਕਿਸ ਕਦਰ ਫੈਲੇਗੀ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਆਂਗਨੋਂ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ।

੦੦

ਜਬ ਕਿਸੀ ਸੇ ਲੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।
ਪਹਿਲੇ ਖੁਦ ਕੋ ਪੜ੍ਹਾ ਕਰ ਕੋਈ।

ਪਹਿਲੇ ਦਿਲ ਕੋ ਕੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।
ਫਿਰ ਉਫਕ ਸੇ ਅੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਮੈਂ ਤੋ ਖਾਰੋਂ ਮੇਂ ਫੂਲ ਢੂੰਢੂੰਗਾ,
ਸੜਤਾ ਹੈ ਤੋ ਸੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਤੇਰੀ ਜੁਲਫੇਂ ਬਲਾ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ,
ਤਾਰੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਜੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ?

ਸਾਂਪ ਲਿਪਟੇ ਹੈਂ ਮੀਠੀ ਬਾਤੋਂ ਮੇਂ,
ਬਾਤੋਂ ਪੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਫਿਰ ਭੀ ਤਨਹਾ, ਰਹਾ ਕਰੇ ਤਨਹਾ,
ਰੇਤ ਮੇਂ ਨਾ ਗੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਅਰਥ ਦੇ ਕਰ ਕਲਮ ਕੇ ਲਫਜ਼ੋਂ ਕੋ,
ਫਿਰ ਹੀ ਬਾਜੂ ਫੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਨਾਮ ਲਿਖਨੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਜਨ ਕਾ,
ਦਾਰ ਪਰ ਖੁਦ ਚੜ੍ਹਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਜੋ ਗਿਆ ਹੈ ਫਿਸਲ ਮੁਹੱਬਤ ਮੇਂ,
ਕੈਸੇ "ਬਾਦਲ" ਖੜ੍ਹਾ ਕਰੇ ਕੋਈ?

੦੦

ਕਿਸ ਬਾਤ ਕੋ ਉਛਾਲਾ ਜਾਏ?
ਵੋਹ ਦਿਲ ਹੀ ਸੇ ਨਿਕਾਲਾ ਜਾਏ।

ਹੋ ਤੋ ਤਲਾਸ਼ ਕੈਸੇ ਘਰ ਕੀ?
ਵੋਹ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ ਨਾ ਤਾਲਾ ਜਾਏ।

ਖੁਦ ਰਾਖ ਵੋਹ ਹੋ ਜਾਏ ਸ਼ਾਇਦ,
ਯੇ ਖਤ ਅਗਰਚੇ ਜਾਲਾ ਜਾਏ।

ਜਬ-ਜਬ ਪਰੇ ਗਿਆ ਹੈ ਮੁਝਸੇ,
ਆਂਖੋਂ ਹੀ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਜਾਏ।

ਕੁਛ ਤੋ ਜਗਹ ਗ਼ਮੀ ਕੋ ਰੱਖੋ,
ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਹੀ ਕੋ ਨਾ ਪਾਲਾ ਜਾਏ।

ਗ਼ਮ-ਦਰਦ ਆ ਹੀ ਜਾਏਂ ਘਰ ਮੇਂ,
ਜਬ ਗ਼ੌਰ ਸੇ ਸੰਭਾਲਾ ਜਾਏ।

ਸ਼ਬਨਮ ਤੋ ਸੋ ਰਹੀ ਹੈ "ਬਾਦਲ",
ਜਬ-ਤਬ ਖ਼ਲਲ ਨਾ ਡਾਲਾ ਜਾਏ।

੦੦

ਦਿਲ ਮੇਂ ਕੁਛ ਦਰਦ, ਕੁਛ ਗ਼ਮੀ ਸੀ ਹੈ।
ਫਿਰ ਭੀ ਲਗਤਾ ਹੈ, ਕੁਛ ਕਮੀ ਸੀ ਹੈ।

ਸਾਥ ਕੇ ਮੁਲਕ ਮੇਂ ਜੋ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ,
ਉਨਕੀ ਸੂਰਤ ਭੀ ਕਿਉਂ ਹਮੀ ਸੀ ਹੈ?

ਕਹਿਕਹੇਂ ਮੇਂ ਭੀ ਸ਼ੋਰ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ
ਆਜ ਮਹਿਫਿਲ ਭੀ ਕੁਛ ਜਮੀ ਸੀ ਹੈ।

ਬਹਤੇ ਆਂਸੂ ਭੀ ਖੁਸ਼ਕ ਲਗਤੇ ਹੈਂ,
ਖੁਸ਼ਕ ਆਂਖੇਂ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਨਮੀ ਸੀ ਹੈ?

ਰਾਤ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੁਈ ਹੈ ਜਮ-ਜਮ ਕੇ,
ਆ ਭੀ ਜਾਓ! ਕਿ ਅਬ ਥਮੀ ਸੀ ਹੈ।

ਫਰਕ ਸੂਰਤੇ-ਸੀਰਤ ਮੇਂ ਇਤਨਾ ਕਿਉਂ?
ਏਕ ਹੈ ਫੂਲ, ਇਕ ਮਮੀ ਸੀ ਹੈ।

ਆ ਕੇ ਬਰਸੇ ਨਾ ਤੁਮ ਭੀ "ਬਾਦਲ" ਸਾ,
ਦਿਲ ਕੀ ਹਾਲਤ ਬਨੀ ਜਮੀ ਸੀ ਹੈ।

੦੦

ਜੁਲਫੋਂ ਕਾ ਹੋ ਸਾਇਆ ਅਰ, ਸਪਨੋਂ ਕਾ ਬਿਸਤਰ ਹੋ।
ਏਕ ਮਰੀਜ਼ੇ-ਦਿਲ ਕਾ ਹਾਲੇ-ਦਿਲ ਤਬ ਬਿਹਤਰ ਹੋ।

ਕੌਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈ, ਪਲ ਭਰ ਮੇਂ ਪਤਾ ਚਲੇ,
ਉਸਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਮਰਹਮ ਅਰ, ਸੀਨੇ ਪੇ ਨਸ਼ਤਰ ਹੋ।

ਦਿਲ ਤੋ ਨੈਨੋਂ ਹੀ ਸੇ ਜ਼ਖਮੀ, ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਾਨੇ-ਜਾਂ,
ਕਾਤਿਲ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸ਼ਸਤਰ ਹੋ, ਯਾ ਕੋਈ ਅਸਤਰ ਹੋ।

ਬਿਲਕੁਲ ਹੈਰਾਂ ਮਤ ਹੋਨਾ ਤੁਮ, ਥਾ ਯਹੀ ਏਲਾਨ ਹੁਆ,
"ਉਸਕੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਖਨਾ ਜਿਸਕਾ, ਉੱਚਯ ਚਰਿਤਰ ਹੋ"।

ਦੂਰ ਉਫ਼ਕ ਤਕ ਉਸਕੇ ਤਾਨ ਕੇ ਦੇਖਾ ਜਾ ਸਕਤਾ ਹੈ,
ਗਰ ਅਸ਼ਕੋਂ ਸੇ ਪੁਲਾ ਹੁਆ ਕੁਈ ਐਸਾ ਬਸਤਰ ਹੋ।

ਦਾਰ ਪੇ ਚੜ੍ਹਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਯੇ, ਅੰਤਿਮ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ,
"ਆਗੇ ਹੋ ਦੀਵਾਰ ਅਰ ਉਸ ਪੇ, ਦਿਲ ਕਾ ਚਿੱਤਰ ਹੋ"।

ਸੂਰਜ ਕੇ ਢਲਤੇ ਹੀ ਉਨਕੋ, ਦਿਲ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਦੇਨਾ।
ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਚਾਂਦ ਕਾ ਪਕੜਾ, ਭਿਕਸ਼ਾ-ਪਾਤਰ ਹੋ।

ਕਲ੍ਹ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਮੇਂ ਸ਼ਬ ਭਰ "ਬਾਦਲ", ਯੇ ਹੀ ਤੋ ਚਰਚਾ ਥੀ,
ਦਿਲ ਕੇ ਜਬ ਹੋਂ ਟੁਕੜੇ, ਹਰ ਇਕ ਚਾਂਦ ਸੀ ਕਾਤਰ ਹੋ।

00

ਚੱਕਰ ਜਬੀਂ ਮੇਂ ਕਾਟਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਬ ਚਿਹਰਾ ਤਿਰਾ।
ਤੁਮ ਆਂਖ ਸੇ ਓਝਲ ਹੁਏ ਤੋ, ਆ ਗਿਆ ਸਪਨਾ ਤਿਰਾ।

ਚੰਦਨ ਕੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਮੇਂ ਭੀ ਵੋਹ ਬਾਤੋਂ ਕਹਾਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਬ,
ਸ਼ਰਮਾਏ ਚੰਦਨ, ਜਬ ਮਹਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ਯੇ ਗਜਰਾ ਤਿਰਾ।

ਤੁਮ ਛੋੜ ਕਰ ਸਭ ਕੁਝ ਚਲੇ ਥੇ ਦਰਦ ਕੀ ਰਾਹੋਂ ਪੇ ਕਿਉਂ?
ਸਭ ਗ਼ੈਰ ਥੇ ਤੇਰੇ ਲੀਏ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੋ ਥਾ ਅਪਨਾ ਤਿਰਾ।

ਆਂਖੇਂ ਚੁਰਾਨੇ ਕੀ ਜਗਹ, ਤੁਮ ਦੇਰ ਤਕ ਤਕਤੇ ਰਹੇ,
ਹਮ ਹੋਂ ਨਾ ਹੋਂ, ਸਦੀਓਂ ਰਹੇਗਾ ਯਾਦ ਯੇ ਬਦਲਾ ਤਿਰਾ।

ਤੂਫ਼ਾਨ ਔਰ ਭੂਚਾਲ ਯੇ ਹਸਤੀ ਮਿਟਾ ਦੇਂਗੇ ਮਿਰੀ,
ਖੋਲ੍ਹੇ ਕੰਵਲ ਸੇ ਨੈਨ ਅਰ ਆਂਚਲ ਅਗਰ ਸਰਕਾ ਤਿਰਾ।

ਗੋ ਕਿ ਸਮੰਦਰ ਰੇਤ ਨਾ ਹੋ, ਚਲ ਦੀਏ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾ,
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੱਸੀ ਔਰ ਸੋਹਨੀ ਸੇ ਤਭੀ ਸ਼ਜਰਾ ਤਿਰਾ।

ਲੋ ਇਕ ਜ਼ਮਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਮਿਲ ਕੇ ਕਭੀ ਬੈਠੇ ਨਾ ਹਮ,
ਨਾ ਖ਼ਤ ਕੁਈ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਬ, ਨਾ ਫ਼ੋਨ ਹੀ ਆਇਆ ਤਿਰਾ।

ਆਂਖੇਂ, ਉਫ਼ਕ੍ਹ, ਲਹਿਰੇਂ, ਸ਼ਮਅ, "ਬਾਦਲ" ਪਰੇਸ਼ਾਂ ਹੈਂ ਸਭੀ,
ਹੈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਇਨਕੋ ਸਨਮ! ਕਿ ਕਬ ਉਠੇ ਪਰਦਾ ਤਿਰਾ।

੦੦

ਸ਼ਰਾਰਤ ਸੇ, ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਢੰਗ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।
ਤਮਾਰਾ ਨਾਮ ਲੇ-ਲੇ ਕਰ, ਮੁਝੇ ਛੇੜਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਕਲੀ ਕੇ, ਫੂਲ ਕੇ ਬਾਰੇ ਹੀ ਮੇਂ ਸੋਚਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।
ਮਿਰੇ ਹੀ ਸਾਮਨੇ ਹੋ ਕਰ ਕਿਉਂ ਤਨਹਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਸ਼ਜਰ ਕੀ ਖਾਸ ਟਹਿਨੀ ਪਰ, ਮੁਹੱਬਤ ਫੂਲ ਬਨ ਜਾਏ,
ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ ਮੇਂ ਜਬ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਚਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਬਹਾਰੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਉਤਨੇ ਫੂਲ ਨਾ ਹੋਂਗੇ, ਕਭੀ ਗਿਨਨਾ,
ਯੇ ਧਰਤੀ ਬਾਗ ਬਨ ਜਾਏ, ਜਬੀ ਚਹਿਕਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਮੁਹੱਬਤ ਕਾ ਤਸਵੂਰ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਏ ਪਲਕ ਭਰ ਮੇਂ.
ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਆ ਕਰ, ਅਗਰ ਪਰਦਾ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਜਵਾਨੀ ਮੇਂ ਯਹੀ ਇਕ ਸੋਚ ਹੋਤੀ ਥੀ ਦਿਵਾਨੋਂ ਕੀ,
ਮਿਰੀ ਹੀ ਜਾਗ ਜਾਗੇ, ਨੀਂਦ ਮੇਂ ਸੋਇਆ ਕਰੇ ਕੋਈ।

ਉਜਾਲਾ ਦਿਨ ਕਾ ਹੋ "ਬਾਦਲ" ਤੇ ਵੋਹ ਤਾਰੋਂ ਸਾ ਛੁਪ ਜਾਏ,
ਮਗਰ ਸਪਨੋਂ ਮੇਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਹੀ ਆਇਆ ਕਰੇ ਕੋਈ।

00

ਬੇ-ਰੁਖੀ ਸੇ ਖਤਮ ਸਾਰਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।
ਆਂਖ ਭਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ, ਕੁਛ ਆਸਰਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਸਾਥ ਰਹਿ ਕਰ ਉਮਰ ਭਰ ਤੇਰਾ ਨਾ ਹੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ,
ਵਕਤੋ-ਰੁਖਸਤ ਕਿਸ ਤਰਹ ਵੋਹ ਬਾ-ਵਫਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ?

ਤੁਮ ਚਲੋ ਦੌਲਤ ਕੇ ਪੀਛੇ, ਮੈਂ ਚਲੂੰ ਦਿਲ ਕੀ ਤਰਫ,
ਕੌਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਖੁਦਾ ਸੇ, ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਕਿਉਂ ਅਭੀ ਹੀ ਡਰ ਸੇ ਕਾਂਪੋਂ, ਕਿਉਂ ਅਭੀ ਹੀ ਜਾਏਂ ਮਰ?
ਦੇਖ ਲੇਂਗੇ ਮੌਤ ਸੇ ਜਬ ਸਾਮਨਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਗਰ ਨਿਕਲ ਕਰ ਚਲ ਪੜੇ, ਦਿਲ ਸੇ ਗ਼ਮੋਂ ਕੇ ਕ੍ਰਾਫ਼ਿਲੇ,
ਇਸ ਤਰਹ ਤੋ ਹਾਦਿਸੇ ਪੇ ਹਾਦਿਸਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਦੂਰੀਓਂ ਕੇ ਖਤਮ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਜਹ ਬਨਤਾ ਹੈ ਜੋ,
ਖੂਬ ਸੇ ਭੀ ਖੂਬ-ਤਰ ਵੋ ਫ਼ਾਸਿਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਬੋਲਤੇ ਹੋ ਸੁਰਗ ਜਿਸ ਕੋ, ਨਰਕ ਸੇ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਜੋ,
ਏਕ ਦਿਨ ਯੇ ਸੁਰਗ "ਬਾਦਲ", ਲਾ-ਪਤਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

੦੦

ਇਸ ਤਰਹ ਹੈ ਦੂਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।
ਵੇ ਨਾ ਮਾਨੇਂ, ਉਸ ਬਹਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਵੇ ਬਗਲ ਮੇਂ ਹੈ, ਮਗਰ ਢੂੰਡਤਾ ਹੂੰ,
ਪਾਸ ਹੋ ਕਰ ਫਿਰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਨੀਂਦ ਆਂਖੇਂ ਮੇਂ ਨਹੀਂ, ਹੈਂ ਖ਼ਾਬ ਦਿਲ ਮੇਂ,
ਬਿਨ ਦਵਾ ਕੇ ਚੋਟ ਖਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਦਰਦ ਹੋਂ, ਕੁਛ ਦੂਰੀਆਂ, ਬੇਚੈਨੀਆਂ ਹੋਂ,
ਇਨ ਸਭੀ ਸੇ ਘਰ ਸਜਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਫਟ ਗਈ ਤਸਵੀਰ, ਤੋ ਦਿਲ ਮੇਂ ਉਠੀ ਹੈ,
ਪੂਲ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸੇ ਹਟਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਭੂਕ ਭੀ, ਅਰ ਸਾਮਨੇ ਖਾਨਾ ਪੜਾ ਹੈ,
ਚੌਂਚ ਕਾ ਪਾਨੀ ਬਚਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਸ਼ੌਕ ਉਨਕਾ, ਕਰ ਹੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵੇ "ਬਾਦਲ",
ਹਰ ਗ਼ਜ਼ਲ ਕੋ ਗੁਨਗੁਨਾਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

੦੦

ਕੈਸੇ ਉਸੇ ਉਲਫ਼ਤ ਸੇ ਪੁਕਾਰਾ ਜਾਏ?
ਕੈਸੇ ਉਸੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੇਂ ਉਤਾਰਾ ਜਾਏ?

ਮਤ ਪੂਛ ਕਿ ਉਨਕਾ ਘਰ ਕਿਧਰ ਕੋ ਹੋਗਾ?
ਯਹ ਦੇਖ, ਕਿਧਰ ਟੁਟਾ ਸਿਤਾਰਾ ਜਾਏ।

ਗਰ ਜਾਨ ਹੀ ਲੇਨੀ ਹੈ ਤੋ ਹੰਸ ਕਰ ਲੇ ਲੋ,
ਨਫ਼ਰਤ ਸੇ ਤੋ ਆਸ਼ਿਕ ਕੋ ਨਾ ਮਾਰਾ ਜਾਏ।

ਤਨਹਾ ਹੋ ਕੇ ਭੀ ਤਨਹਾ ਨਾ ਹੋਂਗੇ ਹਮ ਤੋ,
ਇਕ ਬਾਰ ਅਗਰ ਦਿਲ ਸੇ ਨਿਹਾਰਾ ਜਾਏ।

ਯੇ ਚਾਂਦ ਸਾ ਮੁਖੜਾ ਢਕ ਨਾ ਜਾਏ ਸਾਰਾ,
ਇਨ ਜੁਲਫੋਂ ਕੋ ਐਸੇ ਨਾ ਖ਼ਿਲਾਰਾ ਜਾਏ।

ਤੁਮ ਭੂਲ ਹੀ ਸੇ ਪਾਓਂ ਕਿਸੀ ਪਰ ਰਖ ਦੇ,
ਦਿਲ ਕਾ ਕੋਈ ਟੁਕੜਾ ਤੋ ਸਿੰਗਾਰਾ ਜਾਏ।

ਬਸ ਪਾਸ ਰਹੇ ਦਿਲ ਕੀ ਯੇ ਦੌਲਤ "ਬਾਦਲ",
ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੋ ਬਲਖ ਔਰ ਬੁਖਾਰਾ ਜਾਏ।

੦੦

ਜਬ ਭੀ ਪਕੜਾ ਗੁਲਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।
ਤਬ ਹੀ ਦੇਖਾ ਸਰਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।

ਇਕ ਤਰਫ਼ ਹੈ ਅਲਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।
ਇਕ ਤਰਫ਼ ਹੈ ਰਬਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।

ਜਬ ਸੇ ਆਈ ਕਿਤਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।
ਮੁਖ ਸੇ ਆਇਆ ਨਕ਼ਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।

ਅਲਵਿਦਾ ਹੈ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਟੋਂ ਪਰ,
ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਦਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।

ਉਠ ਗਿਆ ਹੈ ਯਕੀਨ ਅਪਨੇ ਸੇ,
ਜਬ ਸੇ ਪਕੜੀ ਸ਼ਰਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।

ਦੀ ਮੁਸੱਵਰ ਕੋ ਆਂਖ ਉਲਫ਼ਤ ਕੀ,
ਭਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸ਼ਬਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।

ਫੂਲ ਕੈਸੇ ਹੋਂ ਬਾਗ਼ ਮੇਂ "ਬਾਦਲ" ?
ਸੰਗ ਹੈ ਬੇ-ਹਿਸਾਬ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ।

00

ਜਿਸ ਕੇ ਪਹਿਲੂ ਮੇਂ ਕੁਈ ਖਿਲਤੀ ਕਲੀ ਹੋਗੀ।
ਕਬਰ ਨਾ ਹੋ, ਕੋਈ ਹੀ ਐਸੀ ਗਲੀ ਹੋਗੀ।

ਕੋਖ ਸੇ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੁੜਾਨੇ ਚਲ ਪੜੀ ਔਰਤ,
ਦੇਖਨਾ ਮਾਸੂਮ ਕੀ ਫਿਰ ਸੇ ਬਲੀ ਹੋਗੀ।

ਬਨ ਗਿਆ ਸੂਰਜ ਤਭੀ ਬਿੰਦੂ ਸਿਕੁੜ ਕਰ ਕੇ,
ਬਾਪ ਮੇਂ ਸੇ ਬਾਪ ਕੀ ਹਸਤੀ ਛਲੀ ਹੋਗੀ।

ਹਾਥ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਅੱਟਨੋਂ ਸੇ ਤੋੜ ਕਰ ਰਿਸ਼ਤਾ,
ਚਲ ਪੜੀ ਖਾਰੋਂ ਸੇ ਹਟ ਕਰ ਪਾਤਲੀ ਹੋਗੀ।

ਗੰਧ ਕੈਸੀ ਹਰ ਤਰਫ ਕੇ ਆਜ ਬਿਖਰੀ ਹੈ?
ਉਸ ਕੇ ਸਪਨੇ ਕੀ ਹਕੀਕਤ ਫਿਰ ਜਲੀ ਹੋਗੀ।

ਆਜ ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਹੈ ਆ ਰਹੀ ਬਦਬੂ,
ਬਾਗ ਮੇਂ ਲਾਜ਼ਿਮ ਹਵਾ ਉਲਟੀ ਚਲੀ ਹੋਗੀ।

ਗਮਜ਼ਦਾ ਲਗਤਾ ਸਮੰਦਰ ਹੈ ਤਭੀ "ਬਾਦਲ",
ਮੌਜ ਕੋਈ ਫਿਰ ਕਿਨਾਰੇ ਨੇ ਛਲੀ ਹੋਗੀ।

00

ਸੋਚਨੇ ਕੀ ਅਦਾ ਕਿਆ ਬਦਲ ਹੋ ਗਈ।
ਔਰ ਗਹਿਰੀ ਸੇ ਗਹਿਰੀ ਗ਼ਜ਼ਲ ਹੋ ਗਈ।

ਉਠ ਗਈ ਜਿਸ ਤਰਫ਼ ਸਾਂਵਲੀ ਯੇ ਨਜ਼ਰ,
ਕਾਂਚ ਸੀ ਆਂਖ ਭੀ ਤਬ ਕੰਵਲ ਹੋ ਗਈ।

ਜਬ ਹਵਾ ਨੇ ਠਕੋਰਾ ਥਾ ਦਰ ਪਿਆਰ ਸੇ,
ਪਲ ਕਾ ਪਲ ਝੌਂਪੜੀ ਭੀ ਮਹਲ ਹੋ ਗਈ।

ਬਾਤ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੀ, ਬੰਧ ਗਿਆ ਥਾ ਸਮਾਂ,
ਬਾਤ ਹਮਨੇ ਜੋ ਕੀ, ਵੇ ਖ਼ਲਲ ਹੋ ਗਈ।

ਰਾਸਤੇ ਸੇ ਭਟਕ ਕਰ ਜੋ ਸੂਰਜ ਚਲਾ,
ਛਾਂਵ ਟਹਿਨੀ ਕੇ ਆ ਕਰ ਬਗਲ ਹੋ ਗਈ।

ਕੁਛ ਤੋ ਅੰਕੁਸ਼ ਨੇ ਆਦਤ ਕੇ ਕ੍ਰਾਬੂ ਕੀਆ,
ਕੁਛ ਸੁਕੂੰ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਸੰਭਲ ਹੋ ਗਈ।

ਚਾਂਦਨੀ ਥੀ, ਨਾ "ਬਾਦਲ", ਨਾ ਥਾ ਦਿਲਰੁਬਾ,
ਯੇ ਤਬੀਅਤ ਤੋ ਐਸੇ ਮਚਲ ਹੋ ਗਈ।

00

ਦਿਲ ਸੇ ਲਗਾ ਕੇ ਮਾਰਾ, ਦਿਲ ਸੇ ਹਟਾ ਕੇ ਮਾਰਾ।
ਮਿਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ, ਤਨਹਾ ਬਨਾ ਕੇ ਮਾਰਾ।

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੇ ਮੂੰਹ ਚਿੜਾਇਆ, ਤੋ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦੇਖੋ,
ਪੱਥਰ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕਾ ਤੋ, ਮੁਝ ਕੋ ਉਠਾ ਕੇ ਮਾਰਾ।

ਜਬ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਤੋ, ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਥੇ ਸਿਤਾਰੇ,
ਜਬ ਨੀਂਦ ਆ ਗਈ ਤੋ, ਸਪਨਾ ਦਿਖਾ ਕੇ ਮਾਰਾ।

ਥੀ ਰਾਤ ਚੌਧਵੀਂ ਕੀ, ਪਰ ਦਿਲ ਮੇਂ ਥਾ ਅੰਧੇਰਾ,
ਗਹਿਰੀ ਸੀ ਸਾਂਸ ਲੇ ਕਰ, ਮਾਰਾ, ਸਤਾ ਕੇ ਮਾਰਾ।

ਗਿਰ-ਗਿਰ ਕੇ ਉਠ ਰਹੇ ਥੇ, ਉਠ-ਉਠ ਕੇ ਗਿਰ ਰਹੇ ਥੇ,
ਨਜ਼ਰੋਂ ਮੇਂ ਫਿਰ ਉਠੇ ਨਾ, ਐਸਾ ਗਿਰਾ ਕੇ ਮਾਰਾ।

ਗੁੱਸਾ ਭੀ ਸ਼ਿਖਰ ਪੇ ਥਾ, ਤੀਲੀ ਭੀ ਹਾਥ ਮੇਂ ਥੀ,
"ਬਾਦਲ" ਨਜ਼ਰ ਜੋ ਆਇਆ, ਪੁਤਲਾ ਚਲਾ ਕੇ ਮਾਰਾ।

੦੦

ਰਾਹ ਮੇਂ ਜਬ ਗੂੰਗੇ-ਬਹਿਰੇ ਕ੍ਰਾਫ਼ਿਲੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।
ਇਸ ਤਰਹ ਤੋ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਸੇ ਹਾਦਿਸੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।

ਜਬ ਮੈਂ ਨਿਕਲਾ ਏਕ ਜੱਨਤ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਚੁਪ-ਚਾਪ ਹੀ,
ਕਿਆ ਖ਼ਬਰ ਥੀ, ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਰਾਸਤੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ?

ਐ ਹਵਾ! ਜਲਦੀ ਇਧਰ ਸੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਲੇ ਕਰ ਨਿਕਲ,
ਫੂਲ ਜੋ ਮੁਰਝਾਅ ਗਏ ਹੈਂ, ਝੂਲਤੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।

ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੀ ਰਾਹ ਮੇਂ ਜਬ ਭੀ ਅੰਧੇਰਾ ਆ ਗਿਆ,
ਦੇਖਨਾ ਜੁਗਨੂੰ ਕੇ ਦੁਗਨੇ ਹੌਸਲੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।

ਸੋਚ ਕਰ ਤੁਮ ਹਰ ਕ੍ਰਦਮ ਪਰ ਰਾਸਤਾ ਰੋਕਾ ਕਰੋ,
ਨ੍ਹੋਕਰੋਂ ਸੇ ਪਰਬਤੋਂ ਕੇ ਪਰਖਚੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।

ਛੋੜ ਦੇ ਤੂ ਝੂਮਨਾ ਅਰ ਅਪਨਾ ਆਂਚਲ ਨਾ ਹਿਲਾ,
ਯੇ ਜੋ ਪੰਛੀ ਉੜ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਆਸਤੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।

ਅਬ ਅਗਰਚੇ ਤੁਮਨੇ ਰੋ ਕਰ ਦਿਲ ਕੋ ਹਲਕਾ ਕਰ ਲੀਆ,
ਅਸ਼ਕ ਬੇਚਾਰੇ ਤੋ "ਬਾਦਲ" ਬੇ-ਘਰੇ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।

00

ਮੇਰੀ ਉਲਫ਼ਤ ਕਾ ਸਿਲਾ।
ਦੇਖ ਲੋ, ਕਿਆ ਹੈ ਮਿਲਾ।

ਫੈਲਤੀ ਹਰ ਸੂ ਮਹਿਕ,
ਫੂਲ ਜਬ ਭੀ ਹੈ ਖਿਲਾ।

ਥਾ ਸ਼ਜਰ ਦੀਵਾਰ ਪਰ,
ਸੋਚ ਮੇਂ ਪੱਤਾ ਹਿਲਾ।

ਢਾਂਪਤੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਸਰ,
ਝੌਂਪੜੀ ਹੋ ਯਾ ਕ਼ਿਲਾ।

ਦਰਦ, ਨਫ਼ਰਤ, ਸੋਚ ਹੈ,
ਹਮ ਕਰੇਂ ਕਿਸ ਪੇ ਗਿਲਾ?

ਪਾਰ "ਬਾਦਲ" ਕੇ ਸੁਕੂੰ,
ਚਲ ਮੇਰੇ ਝੱਲੇ ਦਿਲਾ!

੦੦

ਇਕ ਅਲਗ ਸਾ ਘਰ ਬਨਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।
ਗਮ ਹੀ ਗਮ ਉਸ ਮੇਂ ਸਜਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

ਜ਼ੋਰ ਸੇ ਮਹਿਬੂਬ ਆਖੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੇ,
ਉਸ ਕੇ ਦਿਲ ਤਕ ਜਬ ਭੀ ਜਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

ਦਿਲ ਹੀ ਤੇ ਨਾ ਛੋੜਤਾ ਹੈ ਬਾਤ ਅਪਨੀ,
ਹੋਂਟੇਂ ਪਰ ਕਬ ਹੀ ਕਾ ਲਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

ਕ੍ਰਾਂਤਿਲੋਂ ਕੋ ਪਰਖਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਭੀ ਹੈ,
ਦਾਰ ਕੋ ਭੀ ਆਜ਼ਮਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

ਜੋ ਨਏਪਨ ਕੀ ਝਲਕ ਦੇ ਕਰ ਨਾ ਭਾਗੇ,
ਹੌਸਲਾ-ਏ-ਦਿਲ ਪੁਰਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

ਆਂਖ ਚਾਹੇ ਬੰਦ ਭੀ ਹੋ, ਫਿਰ ਭੀ ਕਿਆ ਹੈ?
ਅਪਨਾ ਦਿਲ ਉਸਕਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਰਨੇ ਕਾ ਗਰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਤੇ,
ਦਰਦ ਕੇ ਪਾਓਂ ਦਬਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

ਖੋਜ ਦੇ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਤੁਮ ਹੀ "ਬਾਦਲ",
ਹਾਲੇ-ਦਿਲ ਉਨਕੋ ਬਤਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ।

੦੦

ਜੋ ਮੁਖਾਤਿਬ ਥੇ ਸਦਾ, ਕੁਛ ਆਜਿਜ਼ੀ ਕੇ ਸਾਥ।
ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਆਜ-ਕਲ ਵੇ, ਬੇ-ਰੁਖੀ ਕੇ ਸਾਥ।

ਸਜ ਰਹਾ ਆਂਚਲ ਥਾ ਜਿਨਕਾ, ਚਾਂਦਨੀ ਕੇ ਸਾਥ।
ਆਜ-ਕਲ ਵੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਤੀਰਗੀ ਕੇ ਸਾਥ।

ਪਿਆਰ ਕੇ ਸ਼ਬਦੋਂ ਕੀ ਉਸਮੇਂ, ਫੁੰਕ ਮੈਨੇ ਮਾਰ ਦੀ,
ਹੋਂਟ ਉਨਕੇ ਲਗ ਗਏ ਜਬ, ਬਾਂਸੁਰੀ ਕੇ ਸਾਥ।

ਕਲ੍ਹੁ ਨਦੀ ਹੀ ਚੂਮਤੀ ਥੀ, ਪਰਬਤੋਂ ਕੇ ਪਾਓਂ ਕੇ,
ਅਬ ਲਗੇ ਬਹਿਨੇ ਹੈਂ ਪਰਬਤ, ਖੁਦ ਨਦੀ ਕੇ ਸਾਥ।

ਜਿੰਦਗੀ ਕਾ ਰਾਜ ਰਖਤੀ ਹੈ, ਛੁਪਾ ਕਰ ਯੇ ਮਹਿਕ,
ਇਸ ਲੀਏ ਹੀ ਤੇ ਹੈ ਰਹਿਤੀ, ਹਰ ਕਲੀ ਕੇ ਸਾਥ।

ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਨੇ ਵਕਤ ਕੇ ਜ਼ਖਮੋਂ ਪੇ, ਰੱਖੇ ਹੈਂ ਕਦਮ,
ਦੋਸਤੀ ਨੇ ਭੀ ਨਿਭਾਈ, ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਕੇ ਸਾਥ।

ਸੋਚ ਕਾ ਅੰਦਾਜ਼ "ਬਾਦਲ" ਅਬ ਤਲਕ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ,
ਨਕਸ਼ ਲੇਕਿਨ ਹੈਂ ਬਦਲਤੇ, ਹਰ ਘੜੀ ਕੇ ਸਾਥ।

੦੦

ਜਿਸ ਕੇ ਹੋਂਟੋਂ ਪੇ ਹਲਕੀ ਸੀ ਮੁਸਕਾਨ ਹੈ।
ਹਰ ਗਲੀ, ਕੂਚੇ, ਦਿਲ ਕਾ ਵੋ ਮਹਿਮਾਨ ਹੈ।

ਖਤ ਲਿਖਾ ਥਾ ਮਗਰ ਉਸਕੋ ਭੇਜਾ ਨਹੀਂ,
ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਜੇ ਬਹੁਤ ਭੋਲਾ, ਨਾਦਾਨ ਹੈ।

ਚਾਂਦ-ਮੁਖੜੇ ਪੇ ਕੈਸੇ ਨਾ ਠਹਿਰੇ ਨਜ਼ਰ?
ਜਿਸਕੀ ਕਾਲੀ ਘਟਾਓਂ ਸੇ ਪਹਿਚਾਨ ਹੈ।

ਹੋਂਟ ਹਰ ਇਕ ਦੀਏ ਪਰ ਹੈ ਰਖਤਾ ਤਭੀ,
ਇਸ ਪਤੰਗੇ ਕੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਭੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ।

ਫੂਲ ਕੀ ਪੱਤੀਆਂ ਆਜ ਉੜਤੀ ਨਹੀਂ,
ਇਸ ਲੀਏ ਕੁਛ ਹਵਾ ਭੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ।

ਢਕ ਲੀਆ ਹੈ ਉਸੇ ਜੁਲਫ ਨੇ ਫੈਲ ਕਰ,
ਅਬ ਸ਼ਿਕਨ ਭੀ ਜਬੀਂ ਪੇ ਪਸ਼ੇਮਾਨ ਹੈ।

ਚਲ ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਐ "ਬਾਦਲ"! ਤੂ ਹੰਸਤਾ ਹੁਆ,
ਆਂਖ ਕਾ ਰਾਸਤਾ ਆਜ ਵੀਰਾਨ ਹੈ।

00

ਹਰ ਲਹਿਰ ਕੀ ਨੋਕ ਪਰ ਥਾ ਇਕ ਸਜਰ।
ਫਿਰ ਭੀ ਤੜਪੇ ਜਾ ਰਹੀ ਥੀ ਹਰ ਲਹਿਰ।

ਨਕਸ਼ ਕਦਮੋਂ ਕੇ ਮਿਟਾ ਲੇਤੇ ਅਗਰ।
ਦੇਖ ਹੀ ਲੇਤੀ ਹਮੇਂ ਹਰ ਇਕ ਨਜ਼ਰ।

ਹਸ਼ਰ ਹੀ ਤੋਂ ਦੇਖਤਾ ਸਾਰਾ ਜਹਾਂ,
ਦੇਖ ਨਾ ਪਾਤਾ ਮਗਰ ਝੁਕਤੀ ਕਮਰ।

ਹਰ ਲਗਰ ਤਲਵਾਰ ਸੀ ਤੀਖੀ ਬਨੇ,
ਬਨ ਸਕੇ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਫਿਰ ਸੇ ਲਗਰ।

ਝੂਲਤਾ ਹੈ ਡਾਲ ਪਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ,
ਟੂਟ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੱਤਾ ਦਰ-ਬ-ਦਰ।

ਲਾਜਵੰਤੀ ਕੀ ਤਰਹ ਖੁਦ ਮੇਂ ਛੁਪੂੰ,
ਇਸ ਤਰਫ਼ ਨਾ ਦੇਖ ਜ਼ਾਲਿਮ! ਇਸ ਕਦਰ।

ਹਰ ਸਮਯ "ਬਾਦਲ" ਰਹੇ ਇਸ ਸੋਚ ਮੇਂ,
ਪਿਆਰ ਕੀ ਕਬ ਤਕ ਤਲੂ ਹੋਗੀ ਸਹਰ?

੦੦

ਤੜਪਨ ਅਗਨ ਸੀ ਖੂਨ ਮੇਂ, ਬਿਜਲੀ ਸੀ ਥੀ ਨਜ਼ਰ।
ਆਫ਼ਤ ਮਿਰੇ ਕ੍ਰੀਬ ਸੇ, ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਦੇਖ ਕਰ।

ਅਪਨੇ ਹੀ ਸਾਏ ਮੇਂ ਦਬਾ, ਬੜ੍ਹਤਾ ਹੁਆ ਸ਼ਜ਼ਰ,
ਹੋਤੀ ਹੈ ਹਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਮੇਂ, ਹਰ ਦਿਨ ਯਹੀ ਖ਼ਬਰ।

ਮਰਹਮ ਲਗਾ ਕਰ ਫ਼ਿਕਰ ਥੀ, ਕੈਸਾ ਰਹੇ ਅਸਰ?
ਇਸ ਫ਼ਿਕਰ ਨੇ ਹੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕੇ, ਗਹਿਰਾਅ ਦੀਆ ਮਗਰ।

ਕੋਈ ਖ਼ੁਦਾ ਸੇ ਪੂਛਤਾ, ਕੈਸੇ ਸਵਾਲ ਯੇ?
ਮਸਤਿਕ ਮੇਂ ਕੋਈ ਦਰਦ ਕੀ, ਉਠਤੀ ਨਾ ਸੋਚ ਗਰ।

ਇਸ ਦਾਸਤਾਂ ਕੇ ਔਰ ਭੀ, ਪਹਿਲੂ ਹੈਂ ਢੇਰ ਸੇ ,
ਜਾਨੇ ਤੇ ਦੇ ਇਸ ਰਾਤ ਕੇ, ਹੋਨੇ ਤੇ ਦੇ ਸਹਰ।

ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗ਼ਮ ਤੇ ਪਾਸ ਹੀ, ਨਾ ਢੂੰਡ ਕੂ-ਬ-ਕੂ,
ਆਏਗਾ ਤੁਝਕੋ ਤਬ ਨਜ਼ਰ, ਜਬ ਪਰ ਗਿਆ ਕਤਰ।

ਇਕ ਦਿਨ ਹਵਾ ਭੀ ਦਰਦ ਸੇ, ਚਿੱਲਾਏਗੀ ਬਹੁਤ,
ਖ਼ੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ, "ਬਾਦਲ" ਕੇ ਹਾਲ ਪਰ।

੦੦

ਚਲ ਕਰ ਰਹੇ ਚਲ ਦੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।
ਢੂੰਡੇ ਅਜਬ ਸਾ ਨੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਨਾ ਕਰ ਫੂਲ, ਪੱਤੇ ਸੇ,
ਖੋ ਜਾਏਂਗੇ ਮਗਰੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

ਯੇ ਚਾਂਦ, ਤਾਰੇ ਸੇ ਕਹੇਗਾ ਫਿਰ,
ਦੇਖੋ! ਹੈ ਰਹਿਤੀ ਹੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

ਸਭ ਕੀ ਜੁਬਾਂ ਅਪਨੀ ਹੈ, ਅਪਨਾ ਘਰ,
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਜਬੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

ਜੋ ਜ਼ਖਮ ਬਸਤੀ ਮੇਂ ਰਹਾ ਬੜ੍ਹਤਾ,
ਵੋ ਹੋ ਗਿਆ ਕਾਫੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

ਜੋ ਬਨ ਗਏ, ਸੋ ਬਨ ਗਏ ਪਹਿਲੇ,
ਬਦਲੇ ਨਾ ਫਿਰ ਦਸਤੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

ਪੱਤੇ ਕੀ ਗਰ ਹੋ ਸਕਲ ਹੋਂਟੇ ਸੀ,
ਰਹਿਨਾ ਹਮੇਂ ਮਨਜੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

ਕਾਂਧਾ ਮਿਲੇ "ਬਾਦਲ" ਅਗਰ ਤੇਰਾ,
ਥਕ ਕਰ ਨਾ ਹੋਂਗੇ ਦੂਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ।

00

ਜਬ ਚੁਨਰੀ ਤੁਮ ਸੇ ਲਿਪਟ ਗਈ।
ਡਰ ਕੀ ਪਰੀਭਾਸ਼ਾ ਉਲਟ ਗਈ।

ਐ ਚੁਨਰੀ! ਪਗੜੀ ਕਿਆ ਬੋਲੀ?
ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੁਈ? ਤੂ ਸਿਮਟ ਗਈ।

ਤੁਮ ਅਬ ਤਕ ਲੇ ਕਰ ਬੈਠੀ ਹੋ,
ਵੇ ਬਾਤ ਤੇ ਕਬ ਕੀ ਨਿਪਟ ਗਈ।

ਤੁਮ ਬਾਤ ਸੇ ਡਰ ਕਰ ਭਾਗੀ ਹੋ,
ਜਬ-ਜਬ ਭੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਗਈ।

ਜਬ ਆਂਖੇਂ ਖੁਲ ਕਰ ਬੰਦ ਹੁਈ;
ਤੇ ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਝਪਟ ਗਈ।

ਜਬ-ਜਬ ਭੀ ਕਹਿਨਾ ਚਾਹਾ ਕੁਛ,
ਬਾਤ ਹੋਂਟੇਂ ਹੀ ਸੇ ਚਿਪਟ ਗਈ।

ਦਸਤਕ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ "ਬਾਦਲ",
ਉਠਤੇ ਹੀ ਉਂਗਲੀ ਪਲਟ ਗਈ।

੦੦

ਪਿਆਰ ਕੀ ਨਦੀ ਹੈ ਤੂ।
ਤਬ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਤੂ।

ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਸ਼ਖ਼ਸ ਵੇ,
ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ਤੂ।

ਬੇਲ ਬਨ ਕੇ ਕਿਸ ਲਿਏ?
ਪੇੜ ਪਰ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ ਤੂ?

ਏਕ-ਏਕ ਦਿਨ ਗਿਨਾ,
ਤਬ ਬਨੀ ਕਲੀ ਹੈ ਤੂ।

ਭੂਲ ਜਾਊਂ ਕਿਸ ਤਰਹ?
ਯਾਦ ਮੇਂ ਬਸੀ ਹੈ ਤੂ।

ਹੋ ਸੁਬਹ ਕੀ ਇਲਤਿਜਾ,
ਸ਼ਬ ਕੀ ਆਰਤੀ ਹੈ ਤੂ।

ਇਸ਼ਕ ਸਿਰਫ ਅਖ ਹੈ,
ਉਸ ਮੇਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ ਤੂ।

ਹਰ ਸਮੇਂ ਯਹੀ ਲਗੇ,
ਨੀਂਦ ਸੇ ਜਗੀ ਹੈ ਤੂ।

ਕਹਿ ਦੇ "ਬਾਦਲ" ਸੇ ਅਭੀ,
ਦਿਲ ਸੇ ਉਸਕੀ ਹੀ ਹੈ ਤੂ।

00

ਸਾਗਰ ਮੇਂ ਹੈ ਪਾਨੀ ਜਿਤਨਾ।
ਦਿਲ ਕੋ ਦਰਦ ਮਿਲਾ ਹੈ ਇਤਨਾ।

ਨੀਂਦ ਉੜੀ ਅਰ ਚੈਨ ਭੀ ਖੋਇਆ,
ਔਰ ਭਲਾ ਹਮ ਸਹਿਤੇ ਕਿਤਨਾ?

ਇਕ ਪਲ ਤੁਮ ਸੇ ਦੂਰ ਨਾ ਰਹਿਤਾ,
ਬਾਤੇਂ ਕਾ ਮਤਵਾਲਾ ਫਿਤਨਾ।

ਸਦੀਓਂ ਤਕ ਬੇਚੈਨ ਰਹੇਂਗੇ,
ਜ਼ਖਮ ਲਗਾ ਹੈ ਗਹਿਰਾ ਇਤਨਾ।

ਜ਼ਹਿਰ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਕਿਤਨਾ ਭਰ ਦੇਂ?
ਕੈਸੇ ਹਮ ਬਤਲਾਤੇ, ਕਿਤਨਾ?

ਸਾਗਰ ਭੀ ਕਮ ਗਹਿਰਾ "ਬਾਦਲ",
ਹਮ ਨੇ ਪਿਆਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਤਨਾ।

00

ਨਾ ਸ਼ੱਮ੍ਹਾ ਕੇ ਬੁਝਾਨਾ ਤੁਮ, ਕਹੀਂ ਡਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।
ਨਾ ਅਪਨੇ ਸੇ ਅਲਗ ਕਰਨਾ, ਕਹੀਂ ਮਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਮੁਝੇ ਬਾਹੋਂ ਮੇ ਭਰ ਲੋ, ਪਿਆਰ ਕਰ ਲੋ, ਸਾਥ ਦੇ ਦੋ,
ਅਕੇਲੇਪਨ ਕੀ ਠੰਢਕ ਮੇਂ, ਕਹੀਂ ਠਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਹਵਾ ਪੀਛੇ ਪੜੀ ਹੈ ਆਜ-ਕਲ ਕੁਛ ਹਾਥ ਧੋ ਕੇ,
ਕਹਾਂ ਢੂੰਡੇਗੀ ਵੇ ਮੁਝਕੋ? ਅਗਰ ਘਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਗਿਰਾ ਕੇ ਹੌਸਲਾ ਮੇਰਾ, ਬਨਾਅ ਨਾ ਸਖਤ ਇਤਨਾ,
ਇਸੀ ਦਮ ਸੇ ਸਮੰਦਰ ਗ਼ਮ ਕਾ ਮੈਂ ਤਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਅਜਬ ਇਸ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਕਿ ਤਿਰੇ ਦਰ ਆ ਗਿਆ ਹੂੰ,
ਅਜਬ ਤੇ ਇਸ ਮੇਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤਿਰੇ ਦਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਤੁਝੇ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰ ਭੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੂੰ,
ਮੁਝੇ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਮੇਂ ਹਾਂ ਭਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਉਠਾ ਕਰ ਉਂਗਲੀ ਤੁਮ ਸੋਚਤੇ ਹੋ, ਡਰ ਰਹੇ ਹੋ,
ਕਿ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਛੜੀ ਤੁਮ ਪਰ ਕਹੀਂ ਧਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਹਵਾ ਮੇਂ ਹਰਫ਼ ਬਨ ਕਰ, ਖ਼ਿਆਲ ਡਰ ਸੇ ਉੜ ਰਹੇ ਹੈਂ,
ਗ਼ਜ਼ਲ ਲਿਖ ਕਰ ਮੈਂ ਨੀਚੇ ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

ਇਸੀ ਇਕ ਬਾਤ ਹੀ ਸੇ ਤੋ, ਤਿਰਾ ਹੈ ਸਾਥ ਮਾਂਗਾ,
ਨਾ "ਬਾਦਲ" ਜੀਤ ਜਾਏ, ਔਰ ਮੈਂ ਹਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਊਂ।

੦੦

ਅਭੀ ਭੀ ਚਾਂਤ ਛੁਪਤਾ ਹੈ? ਜ਼ਰਾ ਘੁੰਘਟ ਉਠਾ ਕੇ ਦੇਖ।
ਅਸਰ ਗਰ ਦੇਖਨਾ ਹੈ, ਬਾਲ ਕੋਠੇ ਪੇ ਸੁਖਾ ਕੇ ਦੇਖ।

ਅਗਰ ਤੂ ਫ਼ਰਕ ਚਾਹੇ ਦੇਖਨਾ, ਇਕ ਬਾਰ ਅਬ-ਤਬ ਕਾ,
ਜ਼ਰਾ ਅਪਨੀ ਕਿਸੀ ਤਸਵੀਰ ਸੇ, ਆਂਖੇਂ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦੇਖ।

ਉਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤੂ, ਆਤਿਸ਼ੇ-ਹੁਸਨਾ ਪੇ ਨਾ ਇਤਰਾਅ,
ਐ ਸ਼ੱਮਾ! ਸ਼ੌਕੇ-ਪਰਵਾਨਾ ਕੋ, ਇਤਨਾ ਨਾ ਘਟਾਅ ਕੇ ਦੇਖ।

ਅਭੀ ਭੀ ਖ਼ਾਬ ਆਤੇ ਹੈਂ, ਯਾ ਪਰਦਾ ਸਾਫ਼ ਰਹਿਤਾ ਹੈ?
ਹਟਾ ਕਰ ਨੈਨ ਅਪਨੇ, ਜ਼ਿਹਨ ਕੀ ਨਜ਼ਰੇਂ ਲਗਾ ਕੇ ਦੇਖ।

ਬਸ਼ਰ ਅਬ ਹਿਚਕਿਚਾਏਂਗੇ, ਯਾ ਨੰਗੇ ਪਾਓਂ ਦੌੜੇਂਗੇ?
ਤਿਰੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਪਰ ਝੁਕਤੇ ਥੇ ਜੋ, ਉਨਕੋ ਬੁਲਾ ਕੇ ਦੇਖ।

ਬਨੇਗੀ ਸ਼ਕਲ ਕੈਸੀ ਪੱਥਰੋਂ ਪੇ, ਦੇਖ ਹੀ ਲੇਨਾ,
ਦਿਲੋਂ ਪਰ, ਅਰ ਹਵਾ ਮੇਂ ਤੀਰ ਆਂਖੇਂ ਕੇ ਚਲਾ ਕੇ ਦੇਖ।

ਪੁੰਧਲਕਾ ਛੁਟ ਚੁਕਾ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਾ, ਕਬ ਕਾ ਹੀ ਹੈ "ਬਾਦਲ",
ਤੂ ਇਨ ਨੈਨੋਂ ਕੀ ਬਾਰੀ ਸੇ, ਜ਼ਰਾ ਸੀੜ੍ਹੀ ਲਗਾ ਕੇ ਦੇਖ।

00

ਅੰਧੇਰੇ ਹੀ ਮੇਂ ਗ਼ਲਤੀ ਸੇ, ਤਿਰਾ ਇਕ ਖ਼ਤ ਜਲਾ ਡਾਲਾ।
ਕਿਸੀ ਮੁਸਕਾਨ ਕੋ, ਜਲਤਾ ਹੂਆ ਆਂਸੂ ਬਨਾ ਡਾਲਾ।

ਘੁਮਾਈ ਆਂਖ ਥੀ ਤੁਮਨੇ, ਕਲੀ ਕਾ ਹਾਲ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੋ,
ਹਮਾਰੀ ਬੇ-ਖ਼ੁਦੀ ਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਇਸ ਦਿਲ ਕਾ ਦਿਖਾ ਡਾਲਾ।

ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੇਜਨੇ ਕੋ ਖ਼ਤ ਦੀਆ, ਫਿਰ ਰੋਕਨਾ ਚਾਹਾ,
ਕਹਾ ਕ਼ਾਸਿਦ ਨੇ ਤਬ ਹੰਸ ਕਰ, ਅਜੀ ਕਬ ਕਾ ਪੁਚਾ ਡਾਲਾ।

ਝੁਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਆਖ਼ਿਰ, ਜੇ ਵਜ਼ਨੇ-ਸ਼ਰਮ ਸੇ ਆਂਖੇਂ?
ਦਿਲੇ-ਨਾਦਾਨ ਨੇ ਫਿਰ ਕੌਨ ਪਲਕੋਂ ਪਰ ਬਿਠਾ ਡਾਲਾ?

ਦੀਆ ਜਬ ਫੂਲ ਥਾ, ਸੋਚਾ ਬਨੇਗਾ ਜੇ ਸ਼ਜਰ ਬੜ੍ਹ ਕਰ,
ਮਗਰ ਜ਼ਾਲਿਮ ਨੇ ਰਖ ਕਰ ਕੇ ਕਿਤਾਬੋਂ ਮੇਂ ਸੁਖਾ ਡਾਲਾ।

ਪਤਾ ਚਲਤਾ ਭੀ ਤੋ ਕੈਸੇ, ਕਿਸੀ ਮਸ਼ਕੂਕ ਇਰਾਦੇ ਕਾ?
ਸਨਮ ਨੇ ਜ਼ਹਿਰ ਕੇ ਉਪਰ, ਬਹੁਤ ਮੀਠਾ ਚੜ੍ਹਾ ਡਾਲਾ।

ਗ਼ਜ਼ਲ ਕੇ ਲਫ਼ਜ਼ ਚਲਤੇ ਹੈਂ, ਜਿਸਕੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਪਰ,
ਕਿਸੀ ਨੇ ਉਂਗਲੀਓਂ ਪਰ ਹੈ, ਵਹੀ "ਬਾਦਲ" ਨਚਾ ਡਾਲਾ।

00

ਹੰਸੀ ਚਿਹਰੇ ਸੇ ਉੜ ਜਾਏ, ਵੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ।
ਜੋ ਮਦਿਰਾ ਆਂਖ ਸੇ ਪੀ ਕਰ, ਦਿਵਾਨੇ ਮੈਅ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ।

ਭਲਾ ਮਗਰੂਰੀਆਂ ਕਿਸਕੇ ਉਠਾਏਂ ਔਰ ਉਪਰ ਕੇ?
ਵਹੀ ਕੁਛ ਕਰ ਸਕੇਂ ਹਾਸਿਲ, ਜੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਖੋਤੇ ਹੈਂ।

ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਰਹਾ ਹੋਗਾ, ਕਿਸੀ ਕੀ ਦਾਰ ਪਰ ਚੜ੍ਹਨਾ,
ਕਿਸੀ ਕੀ ਜਾਗ ਜਾਗੇਂ ਵੇ, ਜੋ ਅਪਨੀ ਨੀਂਦ ਸੋਤੇ ਹੈਂ।

ਖੁਦਾ ਕੇ ਪੁੱਤਰੇਂ ਕਾ ਇਸ ਤਰਹ ਕਾ ਰੂਪ ਭੀ ਦੇਖਾ,
ਰਹੇ ਮਨ ਰਾਤ ਭਰ ਮੈਲਾ, ਸੁਬਾ ਉਠਤੇ ਹੀ ਧੋਤੇ ਹੈਂ।

ਉਧਰ ਕੁਛ ਲੋਗ ਹੈਂ ਐਸੇ, ਕਰੇਂ ਪਰਚਾਰ ਨਫਰਤ ਕਾ,
ਇਧਰ ਕੁਛ ਲੋਗ ਹੈਂ ਐਸੇ, ਦਿਲੇਂ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਬੋਤੇ ਹੈਂ।

ਹੈ ਨਈਆ ਤੋ ਵਹੀ ਅਬ ਭੀ, ਸਿਰਫ ਪਤਵਾਰ ਬਦਲਾ ਹੈ,
ਵਹੀ ਹੀ ਪਾਰ ਭੇਜੇਗੀ, ਖਿਲਾਏ ਜਿਸਨੇ ਗੋਤੇ ਹੈਂ।

ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਅਪਨਾ ਸ਼ਾਇਰੀ ਮੇਂ ਕਰ ਦੀਆ ਉਂਚਾ,
ਸਮਝ ਲੇਗੀ ਤਭੀ ਦੁਨੀਆ, ਯਹੀ "ਬਾਦਲ" ਕੇ ਪੋਤੇ ਹੈਂ।

00

ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ ਮੇਂ ਦੋ ਚਮਕਤੀ ਆਂਖੇਂ।
ਕਹਾ ਕੁਛ ਨਾ, ਮਗਰ ਥੀ ਬੋਲਤੀ ਆਂਖੇਂ।

ਕਭੀ ਦਰਿਆ, ਸਮੰਦਰ, ਝੀਲ ਬਨ ਜਾਏਂ,
ਛੁਰੀ ਬਨ ਕਰ ਕਭੀ ਹੈਂ ਕਾਟਤੀ ਆਂਖੇਂ।

ਮੈਂ ਪੱਥਰ ਸਾ ਪੜਾ ਥਾ ਆਮ ਰਸਤੇ ਪਰ,
ਮੁਝੇ ਆਂਖੇਂ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਤੋਲਤੀ ਆਂਖੇਂ?

ਅਗਰ ਚਿਹਰੇ ਪੇ ਸਾਰਾ ਚਾਂਦ ਉਤਰਾ ਥਾ,
ਛੁਪੀ ਕਿਓਂ ਨਾ ਰਹੀ ਯੇ ਸੁਲਗਤੀ ਆਂਖੇਂ?

ਰਕੀਬੋਂ ਸਾ ਰਹਾ ਬਰਤਾਵ ਮੇਰੇ ਸੇ,
ਤਭੀ ਪੀਨੇ ਸੇ ਰੋਕੇਂ ਛਲਕਤੀ ਆਂਖੇਂ।

ਮਿਰੇ ਤਕ ਸੇ, ਅਪਨ ਤਕ ਕਾ ਸਫਰ ਕਰ ਲੇਂ,
ਰਹੇਂ ਘਰ ਹੀ ਮੇਂ ਲੇਕਿਨ ਨਾਚਤੀ ਆਂਖੇਂ।

ਇਨ੍ਹੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੋ ਚਾਹੀਏਂ ਸੌ ਜਨਮ "ਬਾਦਲ",
ਬਹੁਤ ਗਹਿਰੀ ਹੈਂ ਜ਼ਾਲਿਮ ਸ਼ਰਬਤੀ ਆਂਖੇਂ।

੦੦

ਬੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ ਬਾਤ ਕਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।
ਹੋਂਟੋਂ ਕੀ ਹੈ ਚੁੱਪ ਰਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਜ਼ਿਕਰ ਹੋ ਤੋ ਖ਼ੂਬ ਗਹਿਰਾਈਓਂ ਕਾ ਹੋ,
ਦਰਦ ਕੀ ਹੈ ਦਿਲ ਮੇਂ ਲਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਹਰ ਲਹਿਰ ਨੇ ਹੀ ਧਕੇਲਾ ਫਿਰ ਕਿਨਾਰੇ,
ਮਰ ਗਈ ਪਾਨੀ ਮੇਂ ਬਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਇਸ ਲੀਏ ਤਕਲੀਫ ਨੇ ਰਸਤਾ ਹੈ ਬਦਲਾ,
ਪੜ੍ਹ ਲੀ ਉਸਨੇ ਦਰਦ ਸਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

ਘਰ ਖ਼ੁਦਾ ਕੇ ਭੀ ਚਮਕ ਪੜਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ,
ਕਰ ਲੇ "ਬਾਦਲ" ਐਸੇ ਗਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ।

00

ਵੇਂ ਲੰਬੀ-ਲੰਬੀ ਬਾਤੇਂ।
ਵੇਂ ਛੋਟੀ-ਛੋਟੀ ਰਾਤੇਂ।

ਕਿਤਨੇ ਸੁਪਨੇ ਰੋੜ੍ਹ ਗਈਂ,
ਦੋ ਨੈਨੋਂ ਕੀ ਬਰਸਾਤੇਂ।

ਫੂਲ-ਓ-ਸ਼ਬਨਮ ਸਾਥ ਰਹੇਂ,
ਅੱਲ੍ਹਾ ਭੇਜ ਵੇਂ ਪਰਭਾਤੇਂ।

ਹੁਸਨ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਤਾ ਜਬ,
ਕਰਤਾ ਇਸ਼ਕ ਕਰਾਮਾਤੇਂ।

ਪੈਗਾਮੇ-ਉਲਫਤ ਲਾਈਂ,
ਤਾਰੇਂ ਕੀ ਯੇ ਬਾਰਾਤੇਂ।

ਗਮ ਅਰ ਦਰਦ ਕੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈਂ,
ਹਮਕੋ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਸੌਗਾਤੇਂ।

ਅਬ ਖਿਆਲੋਂ ਮੇਂ ਹੋਤੀ ਹੈਂ,
"ਬਾਦਲ" ਰੋਜ਼ ਮੁਲਾਕਾਤੇਂ।

00

ਸਚ ਕੋ ਕਭੀ ਯੂੰ ਨਹੀਂ ਝੂਟਾ ਕਰਤੇ।
ਜੁਲਫੋਂ ਸੇ ਮੋਤੀ ਨਹੀਂ ਟੂਟਾ ਕਰਤੇ।

ਚੰਦਾ ਕੋ ਢਕਨੇ ਕੀ ਨਾ ਬਾਤੇਂ ਬਨਤੀ,
ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਗਰ ਬਾਲ ਨਾ ਛੂਟਾ ਕਰਤੇ।

ਗਰ ਇਸ਼ਕ ਮੇਂ ਹਮ ਨਾ ਹੋਤੇ ਅਮੀਰ ਇਤਨੇ,
ਵੇ ਨਾ ਹਮੇਂ ਇਸ ਕ਼ਦਰ ਲੂਟਾ ਕਰਤੇ।

ਜੋ ਹੋ ਮਜ਼ਾ ਅਖ ਕੇ ਪੈਮਾਨੇ ਮੇਂ,
ਆਸ਼ਿਕ ਨਾ ਫਿਰ ਦਾਰ ਪੇ ਝੂਟਾ ਕਰਤੇ।

ਜਾਤਾ ਅਗਰ ਬਾਗ ਸੇ ਦਿਲ ਕੋ ਰਸਤਾ,
ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਕੁਛ ਫੂਲ ਨਾ ਟੂਟਾ ਕਰਤੇ।

ਗਮ, ਦਰਦ ਨਾ ਹੋਂ ਜਹਾਂ ਮੇ ਗਰ "ਬਾਦਲ",
ਦਿਲ ਕੇ ਨਸੀਬਾ ਭੀ ਨਾ ਫੂਟਾ ਕਰਤੇ।

00

ਤਿਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।
ਤਿਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।

ਰਹੇਂ ਜਿਸ ਕੀ ਪਕੜ ਮੇਂ ਲਹਿਰੇਂ,
ਸੁਰੀਲਾ ਸਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਬਤਾਊਂ?
ਨਜ਼ਰ ਕਾ ਰਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।

ਨਸ਼ੇਮਨ ਕੇ ਹੁਏ ਦੋ ਹਿੱਸੇ,
ਹੁਆ ਹਮਰਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।

ਰਹੀ ਚਰਚਾ-ਸੁਦਾ ਜੋ ਸੀਰਤ,
ਤੋ ਹੁਸਨੇ-ਨਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।

ਸਫ਼ਰ ਕੈਸੇ ਤਵੀਲ ਹੋਤਾ?
ਮਧੁਰ ਆਗਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।

ਤਿਰੇ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਹੀ ਨਾ "ਬਾਦਲ",
ਗਜ਼ਲ-ਪਰਵਾਜ਼ ਭੀ ਜੁਦਾ ਹੈ।

00

ਕੁਈ ਤਾਰ ਦਿਲ ਕੀ ਹਿਲਾ ਡਾਲੀ।
ਨਜ਼ਰ ਭੂਲ ਸੇ ਜਬ ਮਿਲਾ ਡਾਲੀ।

ਮਿਲੇ ਇਸ ਕੋ ਸ਼ਬ ਭਰ ਕੀ ਤਨਹਾਈ,
ਸਜਾ ਉਮਰ ਭਰ ਕੀ ਦਿਲਾ ਡਾਲੀ।

ਗਰੇਬਾਂ ਤੋ ਫਿਰ ਭੀ ਫਟਾ ਰਹਿਤਾ,
ਕ੍ਰਮੀਜ਼ ਹਮਨੇ ਸੌ-ਸੌ ਸਿਲਾ ਡਾਲੀ।

ਚਮਚ ਮੇਂ ਹਮੇਂ ਦਿਖਾ ਕਰ ਚੀਨੀ,
ਮਗਰ ਜ਼ਹਿਰ ਛੁਪ ਕਰ ਖਿਲਾ ਡਾਲੀ।

ਤਿਰੀ ਬਾਤ ਨੇ ਤਨ ਹੀ ਨਾ ਨੋਚਾ,
ਮਿਰੀ ਸੋਚ ਭੀ ਬਿਲ-ਬਿਲਾ ਡਾਲੀ।

ਮਿਰੇ ਫੂਲ ਪਰ ਪੜ ਗਈ ਸ਼ਬਨਮ,
ਕਲੀ ਦਿਲ ਕੀ ਉਸਨੇ ਖਿਲਾ ਡਾਲੀ।

ਰਹਾ ਮਾਂਗਤਾ ਮੈਂ ਅਗਨ "ਬਾਦਲ",
ਮੁਝੇ ਝਟ ਸੇ ਸ਼ਬਨਮ ਪਿਲਾ ਡਾਲੀ।

00

ਮਿਲੂੰ ਖੁਦ ਕੇ ਅਗਰ ਫ਼ਰਹਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।
ਕਿਸੀ ਸੂਨੀ ਜਗਹ ਆਬਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।

ਤਿਰੇ ਨਾਮੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਨਾਮ ਇਕ ਮੇਰਾ ਭੀ ਹੈ,
ਪੁਕਾਰੋ ਇਕ ਦਫ਼ਾ ਤੋ ਯਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।

ਕਿਸੀ ਉਸਤਾਦ ਕੇ ਆਗੇ ਹੂੰ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੇ ਭੀ ਨੀਚਾ,
ਨਾ-ਅਹਿਲੋਂ ਕੇ ਨਗਰ, ਉਸਤਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।

ਗਜ਼ਲ ਸੇ ਪਿਆਰ ਇਤਨਾ ਹੈ ਮੁਝੇ, ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਜੀਉਂ,
ਸੁਨਾਓ ਪਿਆਰ ਸੇ ਤੋ ਦਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।

ਅਕੇਲੇ ਕਾਨ ਹੀ ਸੁਨਤੇ ਨਹੀਂ, ਜਬ ਭੀ ਬੋਲੋ,
ਤੋ ਸਾਰੇ ਕਾ ਸਾਰਾ ਇਰਸ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।

ਹਵਾ ਤੇਰੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਆਏ, ਸਭ ਕੁਛ ਦੇ ਜਾਏ,
ਹਵਾ ਉਲਟੀ ਚਲੇ, ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।

ਤੁਝੇ ਦੇਖੂੰ ਤੋ ਬੋਲੂੰ ਇਲਤਿਜਾ ਬਨ ਕਰ "ਬਾਦਲ",
ਸੁਨੇ ਗਰ ਤੂ, ਤੋ ਫ਼ਰਿਆਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ।

00

ਬਿਨ ਬਾਤ ਕਿਸ-ਕਿਸ ਸੇ ਹਮ ਰੂਠਾ ਕਰਤੇ?
ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਿਸ-ਕਿਸ ਕੋ ਤੁਮ ਝੂਠਾ ਕਰਤੇ?

ਭੰਵਰੇ ਕੇ ਗੀਤੋਂ ਪੇ ਨਾ ਬਜਤੀ ਤਾਲੀ,
ਤੋ ਫੂਲ ਤਿਤਲੀ ਸੇ ਨਾ ਰੂਠਾ ਕਰਤੇ।

‘ਬਾਏ’ ਕਹਾ, ਅਲਵਿਦਾ ਸਭ ਸੇ ਲੇ ਲੀ,
ਉਸ ਭੀੜ ਮੇਂ ਕਿਤਨੋ ਕੋ ਅੰਗੂਠਾ ਕਰਤੇ?

ਨਜ਼ਰੇਂ ਮਿਲਾਓ, ਅਗਰ ਪੀਨਾ ਚਾਹੋ,
ਬਰਤਨ ਤੋ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜੂਠਾ ਕਰਤੇ।

ਕੁਛ ਨਾਮ ਤੁਮਹਾਰਾ ਭੀ ਰਹਿਤਾ ਜਗ ਮੇਂ,
"ਬਾਦਲ" ਅਗਰ ਕਾਮ ਕੁਛ ਅਨੂਠਾ ਕਰਤੇ।

00

ਗ਼ਮੇ-ਬੇ-ਦਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।
ਹੈ ਆਹੇ-ਸਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਬੜਾ ਬੇਜੋੜ ਰਿਸ਼ਤੇਂ ਮੇਂ,
ਹੈ ਔਰਤ-ਮਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹੈ,
ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ, ਗਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਮਿਰੇ ਕਿਰਦਾਰ ਸੇ ਜੋੜੋ,
ਸਮੇਂ ਬੇ-ਦਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਕਭੀ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਨਾ ਟੂਟਾ,
ਪਿਆਦੇ-ਨਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਬੜਾ ਅਬ ਬਨ ਗਿਆ ਸ਼ੱਕੀ,
ਯੇ ਔਰਤ-ਮਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਚਲੇਗਾ ਜਬ ਤਲਕ ਦੁਨੀਆ,
ਪਿਆਲੇ ਮਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਬਨੇਗਾ ਏਕ ਦਿਨ "ਬਾਦਲ"
ਲਹੂ ਅਰ ਜ਼ਰਦ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ।

00

ਮਹਿਕ ਦੇਨਾ ਰਿਵਾਜ਼ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।
ਹਰ ਜਗਹ ਪੇ ਹੈ ਰਾਜ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਵੋ ਕਾਂਟੋਂ ਕਾ ਬਨਕੇ,
ਜਿਸਕੋ ਸਮਝੇ ਥੇ ਤਾਜ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

ਤੁਮਨੇ ਫੇਰਾ ਜੋ ਹਾਥ ਰੇਸ਼ਮ ਸਾ,
ਸਮਝਾ ਘੋੜੇ ਨੇ ਸਾਜ਼ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

ਕੌਨ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਇਨਕਾ ਅਫ਼ਸਾਨਾ?
ਕੌਨ ਸਹਿਤਾ ਹੈ ਨਾਜ਼ ਫੂਲੋਂ ਕਾ?

ਤੋੜ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਮਸਲ, ਯੇ ਹੀ
ਅੰਤ ਹੈ ਬੇ-ਅਵਾਜ਼ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

ਉਸਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕਾਂਟੋ ਸੇ,
ਜਿਸਕਾ ਹੋਤਾ ਅਗਾਜ਼ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

ਲੋਗ ਪੱਤੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਖਾਤੇ ਹੈਂ,
ਭੁਕਮਰੀ ਮੇਂ ਅਨਾਜ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

ਦਿਲ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਕੋ ਔਰ ਕਿਆ ਦੇ ਦੇਂ,
ਦੇ ਦੀਆ ਹਮਨੇ ਦਾਜ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

ਕਲ੍ਹ ਅਗਰ ਥਾ, ਤੋ ਇਨਕਾ ਹੈ ਕਲ੍ਹ ਭੀ,
ਔਰ "ਬਾਦਲ" ਹੈ ਆਜ ਫੂਲੋਂ ਕਾ।

੦੦

ਇਕ ਪਲ ਜੋ ਸਿਤਾਰੇ ਮੇਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।
ਹਮ ਪੇ ਹੀ ਤੋ ਤਾ-ਉਮਰ ਯੇ ਅਹਿਸਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਗੁਜ਼ਰਾ ਜੋ ਮੈਂ ਕਲ੍ਹ ਉਨਕੇ ਖੁਆਬ ਸੇ ਹੋ ਕਰ,
ਇਸ ਬਾਤ ਪੇ ਕਿਉਂ ਲੋਗ ਬੁਰਾ ਮਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਆਂਖੋਂ ਨੇ ਤੋ ਦੇਖ ਕੇ ਅਨਦੇਖਾ ਕੀਆ ਹੈ,
ਕੱਚੇ ਜੋ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਤੋ ਯੇ ਕਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਹਮਨੇ ਜੋ ਕਹੀ ਹੈ, ਬਸ ਬਾਤ ਰਹੀ ਹੈ,
ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਹੀ ਹੈ, ਵੋ ਫ਼ਰਮਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਅੱਛਾ ਥਾ ਯੇ ਆਦਮ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ,
ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਅਬ ਸੋਚ ਯੇ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਅਬ ਇਖ਼ਤਿਲਾਫ਼ ਹੈ ਤੋ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ?
ਕਭੀ ਹਮ ਔਰ ਸਨਮ ਇਕ-ਜਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਸਦੀਆਂ ਚਾਹੇ ਬੀਤੀ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਸੀ "ਬਾਦਲ",
ਇਨਸਾਨ ਮਗਰ ਹੈਵਾਨ ਕੇ ਹੈਵਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ।

੦੦

ਮੁਝਕੋ ਹੈਰਾਨੀ ਤੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਹੈ।
ਫੀਕੀ ਸੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਕੀ ਹੈ?

ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਮੁਸੀਬਤ ਮੇਂ ਦੇਖ ਕਰ ਹੰਸੇ,
ਯੇ ਹੀ ਫਿਤਰਤ ਤੋ ਆਦਮ-ਜ਼ਾਤ ਕੀ ਹੈ।

ਸਭ ਗਿਲੇ ਫੁਰਰ ਸੇ ਉੜ ਜਾਏਂਗੇ,
ਬਸ ਦੇਰ ਜ਼ਰਾ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀ ਹੈ।

ਕਿਸੀ ਕੋ ਫੂਲ ਪਿਆਰੇ ਲਗੇਂ, ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਾਂਟੇ,
ਬਾਤ ਅਪਨੀ-ਅਪਨੀ ਔਕਾਤ ਕੀ ਹੈ।

ਕੈਸੇ ਭੂਲੂੰ, ਕਬ ਬਹਾਰ ਬਨ ਕਰ ਵੇ ਆਏ?
"ਬਾਦਲ" ਯੇ ਬਾਤ ਫ਼ਾਗੁਨ ਸਾਤ ਕੀ ਹੈ।

00

ਮੁੜਕੋ ਅਭੀ ਤਕ ਯਾਦ ਹੈ, ਨਜ਼ਰੋਂ ਸੇ ਖਾਨਾ ਆਪ ਕਾ।
ਜਬ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਿਆ, ਪਾਨੀ ਪਿਲਾਨਾ ਆਪ ਕਾ।

ਨੈਨੋ ਪੇ ਰੱਖ ਕੇ ਹਾਥ ਪਹਿਲੇ, ਦੂਰ ਹੀ ਸੇ ਦੇਖਨਾ,
ਚੁੰਬਕ ਹੈ ਜੈਸੇ ਖੀਂਚਤਾ, ਫਿਰ ਪਾਸ ਆਨਾ ਆਪ ਕਾ।

ਤੁਮ ਕਾਮ ਤੋ ਕਰਤੇ ਰਹੇ, ਦਿਲ ਤੋੜਨੇ ਕੇ ਹੀ ਸਭੀ,
ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੇ ਰੱਖਾ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਮ, ਮਾਨਾ ਆਪ ਕਾ।

ਕੁਛ ਔਰ ਬੋਲੋ ਬਾਤ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਹੋ ਨਯੋਪਨ ਕਾ ਅਸਰ,
'ਮਿਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ', ਹੋ ਗਿਆ ਸ਼ਿਕਵਾ ਪੁਰਾਨਾ ਆਪ ਕਾ।

ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਥੇ ਏਕ ਹੀ ਨਾਂਹ, ਦੇਰ ਤਕ ਦਾਦਾ ਮਿਰੇ,
ਰਿਸ਼ਤਾ ਤਿਰਾ ਮੇਰੇ ਲਿਏ, ਲਾਇਆ ਥਾ ਨਾਨਾ ਆਪ ਕਾ।

ਮਤ ਫਿਕਰ ਕਰਨਾ, ਤੁਮ ਚਲੋ, ਪੀਛੇ ਹੈਂ ਹਮ ਭੀ ਆ ਰਹੇ,
ਲਗਤਾ ਨਯਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਿਛੜਨੇ ਕਾ ਬਹਾਨਾ ਆਪ ਕਾ।

ਖੁਦ ਆਪ ਹੀ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੁਏ ਹੋ, ਠੀਕ ਹੈ "ਬਾਦਲ", ਮਗਰ
ਕਿਉਂ ਠੀਕ ਸੇ ਬੈਠਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਆਪ ਕਾ?

੦੦

ਮਹਿਰੂਮ ਨਾ ਕਰ ਮੁੜਕੋ, ਤੂ ਦੂਰ ਗਿਲਾ ਕਰ ਦੇ।
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਜੋ ਗਈ ਬਾਂਟੀ, ਕੁਛ ਗ਼ਮ ਹੀ ਅਤਾ ਕਰ ਦੇ।

ਫਿਰ ਦਰਦ ਉਠੇ ਇਸ ਮੇਂ, ਫਿਰ ਨੀਂਦ ਉੜੇ ਮੇਰੀ,
ਯੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾ ਅਬ ਸੂਖੇ, ਕੁਛ ਐਸੀ ਦਵਾ ਕਰ ਦੇ।

ਜਬ ਆਂਖ ਕਭੀ ਖੋਲ੍ਹੂੰ, ਤੂ ਹਰ-ਸੂ ਨਜ਼ਰ ਆਏ,
ਬਸ ਰਾਤ ਕੇ ਕਮ ਕਰਦੇ, ਇਸ ਦਿਨ ਕੇ ਬੜਾ ਕਰ ਦੇ।

ਤੁਫ਼ਾਨ ਭੀ ਥਮ ਜਾਏ, ਬਿਜਲੀ ਨਾ ਚਮਕ ਪਾਏ,
ਤਿਰੀ ਸਮਤ ਚਲੇ ਕਸ਼ਤੀ, ਮੇਰੇ ਹਕ਼ ਮੇਂ ਹਵਾ ਕਰ ਦੇ।

ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਾ ਨਜ਼ਰ ਆਏਂ, ਹੇਂ ਦੋਸਤ ਹੀ ਹਰ ਜਾਨਿਬ,
ਉਤਨੀ ਸੀ ਪਿਲਾ ਸਾਕੀ, ਇਤਨਾ ਜੋ ਨਸ਼ਾ ਕਰ ਦੇ।

ਸਭ ਕੁਛ ਹੀ ਭੁਲਾ ਦੂੰਗਾ, ਤਿਰੀ ਜੁਲਫ ਨੇ ਸਾਏ ਮੇਂ,
ਵਾਅਦਾ ਨਾ ਰਹੇ ਵਾਅਦਾ, ਇਕ ਬਾਰ ਵਫਾ ਕਰਦੇ।

ਕਲ ਰਾਤ ਹਵਾ ਮੇਂ ਥੀ, ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਸਰਗੋਸ਼ੀ,
ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਾ ਭਲਾ ਕਰਦੇ, "ਬਾਦਲ" ਕਾ ਬੁਰਾ ਕਰਦੇ।

੦੦

ਆਜ ਫਿਰ ਉਨਕਾ ਕਹਾ ਮਾਨਾ ਗਿਆ।
ਖੁਦ ਪੇ ਖੰਜਰ ਖੁਦ-ਬ-ਖੁਦ ਤਾਨਾ ਗਿਆ।

ਜਬ ਸ਼ਮ੍ਹਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਸੇ ਤਿਤਲੀ ਉੜੀ,
ਤਬ ਕਲੀ ਕੇ ਪਾਸ ਪਰਵਾਨਾ ਗਿਆ।

ਦੇਸ਼ ਕਿਆ ਛੋੜਾ ਹੈ, ਬੇਗਾਨੇ ਬਨੇ,
ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਔਰ ਸੁਸਤਾਨਾ ਗਿਆ।

ਮਾਜ਼ਰਤ ਕਰਕੇ ਵੇ ਜਬ ਅਪਨੇ ਬਨੇ,
ਉਮਰ ਭਰ ਕਾ ਪਲ ਮੇਂ ਪਛਤਾਨਾ ਗਿਆ।

ਉਸ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਇਕ ਨਜ਼ਰ ਭੀ ਨਾ ਮਿਲੀ,
ਇਸ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਜਬ ਭੀ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਗਿਆ।

ਭੂਲ ਕਰ ਬੈਠਾ ਉਧਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਜਬ,
ਭੂਲ ਕਰ ਉਨਕਾ ਕਭੀ ਆਨਾ, ਗਿਆ।

ਨਾ ਮਿਲੇ, ਨਾ ਮਿਲ ਹੀ ਸਕਤੇ ਥੇ ਨਿਸ਼ਾਂ,
ਰੇਤ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਰਾਸਤਾ ਛਾਨਾ ਗਿਆ?

ਹੋਸ਼ ਆਈ, ਦੇਖੀ ਸੁਬਹ ਕੀ ਕਿਰਨ,
ਉਨਕਾ ਸੁਨਨਾ, ਮੇਰਾ ਬਤਲਾਨਾ ਗਿਆ।

ਸ਼ੇਅਰ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਕਹਾਂ ਵੇ ਯਾਦ ਹੈ,
ਜਿਸ ਸੇ "ਬਾਦਲ" ਦੂਰ ਤਕ ਜਾਨਾ ਗਿਆ।

੦੦

ਲੋਗ ਵੇ ਜੀਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਜਿਨਕੋ ਰੁਸਵਾਈਆਂ ਮਿਲੀਂ।
ਮਿਲ ਸਕਾ ਨਾ ਦਿਲ ਕਾ ਮਹਿਰਮ, ਔਰ ਤਨਹਾਈਆਂ ਮਿਲੀਂ।

ਜਬ ਕਿਸੀ ਬੇਟੀ ਕੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਪੂਛੇ ਬਿਨ ਹੀ ਤੈਅ ਹੁਈ,
ਘਰ ਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਥੀਂ ਮਗਰ, ਰੋਤੀ ਸੀ ਸ਼ਹਿਨਾਈਆਂ ਮਿਲੀਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਢੂੰਡਨੇ ਆਸਾਨ ਸਾ ਇਕ ਰਾਸਤਾ,
ਜਬ ਚਲੇ, ਪਰਬਤ ਮਿਲੇ ਯਾ ਘਾਟੀਆਂ, ਖਾਈਆਂ ਮਿਲੀਂ।

ਕਬ ਕਰੇਂ ਕੈਸੇ ਕਰੇਂ ਹਮ ਦਰਦ ਅਪਨੇ ਕੋ ਬਿਆਂ?
ਝਾਂਕ ਕਰ ਦੇਖਾ, ਕਿਸੀ ਦਿਲ ਮੇਂ ਨਾ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਮਿਲੀਂ।

ਬਾਤ ਹੈ ਯੇ ਔਰ ਕਿ ਵੇ ਬਾਅਦ ਮੇਂ ਰੁਸਵਾ ਹੁਆ,
ਖੁਸ਼ ਬਹੁਤ ਧੀਦੋ ਥਾ ਪਹਿਲੇ, ਇਤਨੀ ਭਰਜਾਈਆਂ ਮਿਲੀਂ।

ਗਰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਧੂਪ ਤੋ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਪਰ ਲਾ ਕਰ ਹਮੇਂ,
ਧੂਪ ਕੇ ਬਦਲੇ ਮੇਂ "ਬਾਦਲ" ਸੌ-ਸੌ ਪਰਛਾਈਆਂ ਮਿਲੀ।

੦੦

ਉਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਏਕ ਭੀ ਸਹਿਰਾਅ ਨਾ ਥਾ।
ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਕਭੀ ਠਹਿਰਾ ਨਾ ਥਾ।

ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਤੁਝ ਸੇ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਬਤਾ?
ਇਕ ਬਸ਼ਰ ਥਾ ਪਾਸ, ਵੇ ਬਹਿਰਾ ਨਾ ਥਾ।

‘ਜਾਗਤੇ ਰਹਿਨਾ’ ਕੀ ਆਵਾਜ਼ੇਂ ਸੁਨੀਂ,
ਗੌਰ ਸੇ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਪਹਿਰਾ ਨਾ ਥਾ।

ਭੂਬਤਾ ਕੋਈ ਤੋ ਕੈਸੇ ਭੂਬਤਾ?
ਵੇ ਸਮੰਦਰ ਆਂਖ ਕਾ ਗਹਿਰਾ ਨਾ ਥਾ।

ਵੇ ਜ਼ਮੀਂ ਤਾ-ਉਮਰ ਲਾਵਾਰਿਸ ਰਹੀ,
ਚਾਹ ਕਾ ਝੰਡਾ ਕੁਈ ਫ਼ਹਿਰਾ ਨਾ ਥਾ।

ਜੋ ਇਧਰ ਕੀ ਧੜਕਨੇ ਦੇਤਾ ਉਧਰ,
ਰਾਜਦਾਂ ਥਾ, ਵੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਹਿਰਾ ਨਾ ਥਾ।

ਜਬ ਮਿਲਾ "ਬਾਦਲ" ਤੋ ਮਸਤੀ ਆ ਗਈ,
ਮੇਰਾ ਵੀਰਾਂ ਦਿਲ ਕਭੀ ਲਹਿਰਾ ਨਾ ਥਾ।

00

ਖੁਲ੍ਹ ਗਈ ਹੈ ਬਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ।
ਹੋ ਗਈ ਪਰਭਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ।

ਸੋਚਨਾ ਮੇਰਾ ਸਹੀ ਨਿਕਲਾ ਬਹੁਤ,
ਲੜ ਗਏ ਸਭ ਪਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ।

ਹੋ ਗਿਆ ਰੁਖਸਤ ਹੈ ਚੁਗਲੀਖੋਰ ਭੀ,
ਕਰਕੇ ਆਤਮਘਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ।

ਕੁਛ ਜਲਨ, ਕੁਝ ਦਰਦ ਲਾਏ ਇਸ ਦਫ਼ਾ,
ਕੁਛ ਤੋ ਥੀ ਸੌਗਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ।

ਢਲ ਗਿਆ ਸੂਰਜ, ਅੰਧੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ,
ਪੜ ਚਲੀ ਹੈ ਰਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ।

"ਬਾਦਲਾ"! ਵੋ ਸਭ ਕੀ ਸਭ ਦਿਖਲਾ ਗਏ,
ਜਿਤਨੀ ਥੀ ਔਕਾਤ, ਯੇ ਅੱਛਾ ਹੁਆ।

00

ਖੂਨ ਸੇ ਹੈ ਹਾਥ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਲੀਏ ।
ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੈਸੇ-ਕੈਸੇ ਕਾਮ ਕੀਏ ।

ਜਿਨ ਕੇ ਸਰ ਪੇ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਨੀਚੇ ਅੰਧੇਰਾ,
ਮਤ ਜਲਾਨਾ ਇਸ ਤਰਹ ਕੇ ਔਰ ਦੀਏ ।

ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ, ਬੰਦੇ ਹੀ ਕੋ ਕਾਟਤੇ ਹੈਂ,
ਤੂ ਬਤਾ ਅਬ, ਇਸ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਕੌਨ ਜੀਏ?

ਕਟ ਗਈ, ਜਬ ਸੱਚ ਨਿਕਲਾ ਇਕ ਜੁਬਾਂ ਸੇ,
ਕਬ ਤਲਕ ਨਾ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਹੋਂਟ ਸੀਏ?

ਬੇ-ਵਫ਼ਾਈਓਂ ਸੇ ਹੁਈ ਵੀਰਾਨ ਹੈ ਅਬ,
ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਥੇ ਬੜੇਂ ਨੇ ਸੀਸ ਦੀਏ ।

ਉਮਰ ਕਾ ਕੁਛ ਫ਼ਰਕ ਹੈ ਤੋ ਸੋਚਨਾ ਮਤ,
ਪੇਟ ਭਰ ਖਾਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਰੋਜ਼ ਧੀਏ !

ਪਿਆਸ "ਬਾਦਲ" ਕੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੜ੍ਹ ਗਈ ਹੈ,
ਜਬ ਸੇ ਦੁਖੀਓਂ ਕੇ ਹੈਂ ਉਸਨੇ ਅਸ਼ਕ ਪੀਏ ।

੦੦

ਤੂੰ ਨੇ ਗਰ ਦਾਮਨ ਮਿਰਾ ਸਿੰਗਾਰ ਡਾਲਾ ਹੈ।
ਹਮਨੇ ਭੀ ਤੋ ਖੁਦ ਕੇ ਤੁਝ ਪੇ ਵਾਰ ਡਾਲਾ ਹੈ।

ਇਸ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਕੋਈ ਹੈ ਐਸਾ ਬਸਰ, ਜਿਸਨੇ
ਪਿਆਰ ਕੇ ਜੂਏ ਮੇਂ ਖੁਦ ਕੇ ਹਾਰ ਡਾਲਾ ਹੈ।

ਐ ਮਿਹਰਬਾਂ! ਸੁਕਰੀਆ ਕੈਸੇ ਕਰੂੰ ਤੇਰਾ?
ਇਕ ਝਲਕ ਨੇ ਜਲ ਰਹਾ ਦਿਲ ਠਾਰ ਡਾਲਾ ਹੈ।

ਇਕ ਤਰਫ਼ ਸਾਰੀ ਖੁਦਾਈ, ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਥੀ,
ਇਕ ਤਰਫ਼ ਬਸ ਹਮਨੇ ਅਪਨਾ ਪਿਆਰ ਡਾਲਾ ਹੈ।

ਨੀਂਦ ਐਸੇ ਮੇਂ ਗਰ ਆਏ ਤੋ ਆਏ ਕੈਸੇ?
ਮਖਮਲੀ ਬਿਸਤਰ ਮੇਂ ਉਸਨੇ ਖ਼ਾਰ ਡਾਲਾ ਹੈ।

ਜੋ ਕਿਸੀ ਹਥਿਆਰ ਸੇ ਭੀ ਨਾ ਮਰਾ "ਬਾਦਲ",
ਏਕ ਤਿਰਛੀ ਸੀ ਨਜ਼ਰ ਨੇ ਮਾਰ ਡਾਲਾ ਹੈ।

00

ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇ ਕੇ ਜੀ ਰਹੇ ਹੈਂ।
ਗਮੇਂ ਕੇ ਆਂਸੂਓਂ ਮੇਂ ਪੀ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਥੇ, ਨਹੀਂ ਡਰਤੇ ਕਿਸੀ ਸੇ,
ਵਹੀ ਅਬ ਹੋਂਟ ਅਪਨੇ ਸੀ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਨਾ ਖੁਸ਼ਬੂ ਥੀ ਨਾ ਕੋਈ ਔਰ ਗੁਨ ਥਾ,
ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਫੂਲ ਐਸੇ ਭੀ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਉਨ੍ਹੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਹਾਂ ਦੇਤੀ ਦਿਖਾਈ?
ਜੋ ਖਾਤੇ ਔਰ ਸੋਤੇ ਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਬਹੁਤ ਹੀ ਕ੍ਰਿਮਤੀ ਥਾ ਆਜ ਉਨਕੋ,
ਜੋ ਤਕਤੇ ਰਾਹ ਸਦਾ ਕਲੁ ਕਾ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਉਨ੍ਹੇ ਮਾਲੂਮ ਕਿਆ ਹੋਤੀ ਹੈ, "ਹੋਗੀ",
ਜੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਔਰ ਲਿਖਤੇ "ਬੀ" ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਾਨਤੇ "ਬਾਦਲ", ਤਭੀ ਵੇ,
ਯਹੀਂ ਕਰ ਕੇ, ਯਹੀਂ ਭਰ ਭੀ ਰਹੇ ਹੈਂ।

00

ਆਂਖ ਮੇਂ ਕੁਛ ਅਸ਼ਕ ਸਾ ਰਹਿਤਾ ਰਹਾ।
ਦਿਲ ਮੇਂ ਪਰ ਦਰਿਆ-ਏ-ਖੂੰ ਬਹਿਤਾ ਰਹਾ।

ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਮੁਝਸੇ ਕਿਆ ਯੇ ਜੋਸ਼ ਮੇਂ?
ਹੋਸ਼ ਮੇਂ ਕ੍ਰਾਂਤਿਲ ਯਹੀ ਕਹਿਤਾ ਰਹਾ।

ਪਾਓਂ ਕੇ ਉਪਰ ਬਨਾਇਆ ਥਾ ਜੋ ਘਰ,
ਟਾਂਗ ਕੇ ਹਿਲਨੇ ਸੇ ਹੀ ਢਹਿਤਾ ਰਹਾ।

ਕਸ਼ਤੀ ਅਪਨੀ ਰਾਹ ਪੇ ਚਲਤੀ ਰਹੀ,
ਰਾਤ ਪਰ ਪਾਨੀ ਬਹੁਤ ਖਹਿਤਾ ਰਹਾ।

ਉਸ ਕੇ ਚਿਹਰੇ ਪੇ ਨਿਸ਼ਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਥਾ।
ਰੰਗ ਸੌ ਚੜ੍ਹਤਾ ਰਹਾ, ਲਹਿਤਾ ਰਹਾ।

ਔਰ ਕੋਈ ਅਬ ਤਲਕ ਬਚਤਾ ਕਹਾਂ?
ਯੇ ਤੋ "ਬਾਦਲ" ਹੀ ਥਾ ਜੋ ਸਹਿਤਾ ਰਹਾ।

੦੦

ਦਿਲਚਸਪੀ ਫਿਰ ਰਹਿਤੀ ਕਿਆ ਅਫਸਾਨੇ ਮੇਂ?
ਉਮਰ ਤੋ ਸਾਰੀ ਬੀਤ ਗਈ ਸਮਝਾਨੇ ਮੇਂ।

ਅਪਨੇ ਪਿਆਰ ਕਾ ਹਮਕੋ ਯੇ ਈਨਾਮ ਮਿਲਾ,
ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਦੀ ਹੈਂ ਹਰਜਾਨੇ ਮੇਂ।

ਉਸ ਮੇਂ ਭੀ ਬਸ ਸ਼ਿਕਵੇ ਹੀ ਹਮ ਲਿਖ ਬੈਠੇ,
ਉਨਕੋ ਖਤ ਲਿੱਖਾ ਥਾ ਜੋ ਸੁਕਰਾਨੇ ਮੇਂ।

ਦਿਲ ਕਾ ਦਰਦ ਬਿਆਂ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਬ ਖੋਲ੍ਹੇ,
ਹੰਸ ਕੇ ਬੋਲੇ, ਦੇਰ ਹੋਈ ਬਤਲਾਨੇ ਮੇਂ।

ਮਰ ਕਰ ਹੀ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ,
ਇਤਨੀ ਜੁਰਅਤ ਭਰ ਦੀ ਕਿਉਂ ਪਰਵਾਨੇ ਮੇਂ?

ਦੁਖ ਕੋ ਕਲੀਆਂ ਉਸ ਪਲ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਂ,
ਲੋਗ ਮਜ਼ਾ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੁਰਝਾਨੇ ਮੇਂ।

"ਬਾਦਲ" ਕਾ ਦਿਲ, ਸਪਨਾ ਦੋਨੋ ਟੂਟ ਗਏ,
ਦੇਰ ਲਗੇਗੀ ਅਬ ਇਸ ਕੋ ਬਹਿਲਾਨੇ ਮੇਂ।

00

ਮਿਰੇ ਲਫਜ਼ੋਂ ਕੇ ਮਾਅਨੇ ਇਸ ਤਰਹ ਸੇ ਭੀ ਉਲਟ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ।
ਨਹੀਂ ਮਾਲੂਮ ਥਾ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਐਸੇ ਪਲ ਭੀ ਆਏਂਗੇ।

ਬਸ਼ਰ ਹੈਰਾਨ ਹੈ ਕਿ ਹਮ ਸੇ ਭੀ ਆਗੇ ਨਿਕਲ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਜੇ,
ਕਭੀ ਸੋਚਾ ਨਹੀਂ ਥਾ ਕਿ ਸ਼ਜਰ ਹੀ ਅਪਨੇ ਪੱਤੇ ਖਾਏਂਗੇ।

ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਸਰ ਜ਼ਮੀਂ ਕੇ ਸਰ ਉਠਾ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਰਹਿਤਾ ਸਦੀਓਂ,
ਅਗਰ ਮਾਲੂਮ ਹੋਤਾ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖ ਹੀ ਨਾ ਪਾਏਂਗੇ।

ਕਿਸੀ ਮੀਨਾਰ ਕੇ ਪਹਿਲੂ ਸੇ ਜਬ-ਜਬ ਭੀ ਨਜ਼ਰ ਆਓਗੇ ਤੁਮ,
ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਚਾਂਦ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਫਲਕ ਪਰ ਤਬ ਅੰਧੇਰੇ ਛਾਏਂਗੇ।

ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਜਬ ਤਲਕ ਹੂੰ, ਤਬ ਤਲਕ ਤੋ ਮੁਝਕੋ ਕੋਸਾ ਜਾਏਗਾ,
ਜ਼ਮੀਂ ਸੇ ਉਠ ਗਿਆ ਪਾਓਂ, ਤੋ ਦੁਸ਼ਮਨ ਮਰਸੀਏ ਹੀ ਗਾਏਂਗੇ।

ਖੁਦਾ ਮੌਕਾ ਤੋ ਦੇ ਹਮਕੋ, ਫਲਕ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਪਾਨੇ ਕਾ "ਬਾਦਲ",
ਸਿਤਾਰੇ ਕਿਆ, ਚਮਕਤਾ ਚਾਂਦ ਅਰ ਸੂਰਜ ਪਕੜ ਲੇ ਆਏਂਗੇ।

00

ਰੋਜ਼ ਹੋਤਾ ਥਾ ਹਾਦਿਸਾ ਯਾਰੋ।
ਕੈਸੇ ਫਿਰ ਭੀ ਮੈਂ ਬਚ ਗਿਆ ਯਾਰੋ?

ਮੌਤ ਕਿਆ ਹੈ, ਦਿਲੋਂ ਕੀ ਧੜਕਨ ਕਾ,
ਤੋੜ ਲੇਨਾ ਹੈ ਰਾਬਤਾ ਯਾਰੋ!

ਸਾਂਸ ਗਿਨਤੇ ਤੋ ਕੈਸੇ ਗਿਨਤੇ ਹਮ?
ਜੋ ਨਾ ਹੋਤਾ ਯੇ ਫ਼ਾਸਲਾ ਯਾਰੋ!

ਟੂਟਤੇ ਵਕਤ ਸ਼ੋਰ ਕਿਉਂ ਕਰਤਾ?
ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੁਈ ਆਈਨਾ ਯਾਰੋ!

ਫ਼ਾਸਲਾ ਔਰ ਬੜ੍ਹ ਗਿਆ ਦੁਗਨਾ,
ਵੋ ਮਿਲਾ ਭੀ ਤੋ ਨਾ ਮਿਲਾ ਯਾਰੋ!

ਦੁਸ਼ਮਨੋ ਨੇ ਤੋ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇਨੇ ਥੇ,
ਆਪਕਾ ਭੀ ਹੈ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਯਾਰੋ!

ਬਸ ਬਹੁਤ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ ਅਬ "ਬਾਦਲ",
ਥਕ ਗਿਆ ਹੂੰ, ਦੋ ਤਖ਼ਲੀਆ ਯਾਰੋ!

00

ਦੁਰਾ ਕੇ ਨੀਂਦ ਬੋਗਾਨੀ, ਕਹਾਂ ਥਾ?
ਯਹੀਂ ਥਾ, ਔਰ ਮੈਂ ਜਾਨੀ! ਕਹਾਂ ਥਾ?

ਬੜ੍ਹਾਤਾ ਸ਼ਾਨ ਮੇਰੇ ਸ਼ਿਅਰ ਕੀ ਜੋ,
ਛੁਪਾ ਹੈ ਲਫਜ਼ ਲਾਸਾਨੀ ਕਹਾਂ ਥਾ?

ਉਠਾ ਕੇ ਲੇ ਗਿਆ ਜੋ ਹਾਥ ਆਇਆ,
ਵੇ ਸਹਿਤਾ ਲੂਟ ਮੇਂ ਹਾਨੀ ਕਹਾਂ ਥਾ?

ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਹਰ ਜਗਹ ਜਬ ਥਾ ਅੰਧੇਰਾ,
ਤਿਰਾ ਚਿਹਰਾ ਯੇ ਨੂਰਾਨੀ ਕਹਾਂ ਥਾ?

ਭਟਕਤਾ ਫਿਰ ਰਹਾ ਥਾ ਇਕ ਚੁਪਾਇਆ,
ਮਗਰ ਉਸ ਰੇਤ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਕਹਾਂ ਥਾ?

ਅਗਰਚੇ ਤੂ ਨਾ ਦੇਤਾ ਸਾਥ ਉਸਕਾ,
ਤੇ ਫਿਰ "ਬਾਦਲ" ਮਿਰਾ ਸਾਨੀ ਕਹਾਂ ਥਾ?

00

ਔਰ ਸਭ ਕੀ ਸੋਚ ਪਰ ਆਘਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।
ਆਦਮੀ ਕੋ ਬਸ ਮੇਂ ਇਕ ਹਾਲਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਬਾਤ ਹੀ ਸੇ ਸਬ ਕੋ ਪੱਛਿਮ ਮਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ,
ਤਬ ਫ਼ਕਤ ਪੂਰਬ ਹੀ ਉਸ ਪੇ ਰਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਰਾਤ ਭਰ ਜੋ ਨਾਮ ਨਾ ਲੇਤਾ ਥਾ ਚੁੱਪੀ ਕਾ,
ਅਲ-ਕਲ ਮੁਖਤਸਰ ਸੀ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਯੇ ਤੋ ਉਸਕੀ ਜੁਲਫ਼ ਹੀ ਚਿਹਰੇ ਸੇ ਹੈ ਹਟਤੀ,
ਕੌਨ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਖ਼ੁਦਾ ਪਰਭਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ?

ਦਿਲ ਕੇ ਪਟ ਪਰ ਢੇਰ ਸਾ ਲਿਖਨੇ ਸੇ ਰਹਿ ਜਾਏ,
ਜ਼ੋਰ ਸੇ ਕ੍ਰਾਬੂ ਮੇਂ ਜੋ ਜਜ਼ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਰਾਤ ਭਰ ਜੋ ਲੂਟਤਾ ਹੈ ਆਂਖ ਸੇ ਸਪਨੇ,
ਅਰ ਸੁਬਹ ਉਠ ਕਰ ਕੇ ਵੋ ਖ਼ੈਰਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਐ ਖ਼ੁਦਾ! "ਬਾਦਲ" ਕੋ ਬਸ ਇਤਨਾ ਬਤਾ ਦੇ ਤੂ,
ਦਰਦ ਕੇ ਲੰਬੇ ਯੇ ਕਿਉਂ ਲਮਹਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ?

00

ਨਾ ਪਾਸ ਰਹਾ ਜਾਏ, ਨਾ ਦੂਰ ਰਹਾ ਜਾਏ।
ਬਰਸਾਤ ਤੋਂ ਸਹਿ ਲੈਂਗੇ, ਸੂਖਾ ਨਾ ਸਹਾ ਜਾਏ।

ਮਿਰੇ ਪਿਆਰ ਕੀ ਬਸਤੀ ਮੇਂ, ਚੰਦਾ ਹੀ ਫ਼ਕਤ ਚਮਕੇ,
ਅਬ ਉਸਕੋ ਕਹੋ ਕੋਈ, ਆ ਕਰ ਵੇ ਨਹਾ ਜਾਏ।

ਅੰਦਾਜ਼ ਬਦਲ ਕਰ ਭੀ, ਦੇਖਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਹਮਨੇ,
ਉਸ ਪਰ ਨਾ ਅਸਰ ਕੋਈ, ਫਿਰ ਕੈਸੇ ਕਹਾ ਜਾਏ?

ਜੀਵਨ ਕਾ ਸਮੰਦਰ ਹੀ, ਸਹਿਰਾਅ ਮੇਂ ਅਗਰ ਬਦਲੇ,
ਦਰਿਆ ਕੇ ਨਦੀ ਪੂਛੇ, ਅਬ ਕੈਸੇ ਬਹਾ ਜਾਏ?

ਵੇ ਔਰ ਜ਼ਮਾਨਾ ਥਾ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੇਂ ਹੰਸਾ "ਬਾਦਲ",
ਅਬ ਆਗ ਕੀ ਲਪਟੋਂ ਸੇ, ਨਾ ਔਰ ਖਹਾ ਜਾਏ।

੦੦

ਪਾਓਂ ਕੇ ਕਾਂਟੋਂ ਕੋ ਗਿਨ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।
ਆਗ ਕੀ ਲਪਟੋਂ ਮੇਂ ਘਿਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।

ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਟਿਕਤਾ ਹੈ ਪਾਰਾ ਆਂਖ ਕਾ?
ਜਿਹਨ ਮੇਂ ਤੁਮ ਖੁਦ ਹੀ ਟਿਕ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।

ਦਰਦ ਤੋ ਹੋਤਾ ਸਦਾ ਬੇ-ਦਰਦ ਹੈ,
ਦਰਦ ਕੇ ਆਰੇ ਪੇ ਚਿਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।

ਅਸ਼ਕ ਕੈਸੇ ਮਿਟਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪੂਲ ਮੇਂ,
ਤੁਮ ਕਿਸੀ ਸੂਰਤ ਪੇ ਮਿਟ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।

ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਨੇ ਮੇਂ ਵੋ ਮਾਹਿਰ ਬੜੇ,
ਇਕ ਦਫ਼ਾ ਪਹਿਲੂ ਮੇਂ ਗਿਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।

ਚਾਂਦ ਸੇ ਚਿਹਰੇ ਕਾ ਹੋਗਾ ਹਸ਼ਰ ਕਿਆ,
ਬਦਲੀਓਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਛੁਪ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।

ਦੂਰ ਸੇ ਦੇਖੇ ਪੇ ਨਾ ਇਤਬਾਰ ਕਰ,
ਕਿਆ ਹੈ "ਬਾਦਲ", ਖੁਦ ਹੀ ਮਿਲ ਕਰ ਦੇਖ ਲੋ।

੦੦

ਆਕਾਸ਼ ਕੇ ਸਿਤਾਰੇ! ਮੁਝ ਕੋ ਨਾ ਤੁਮ ਸਤਾਨਾ।
ਮੇਰਾ ਜੋ ਚਾਂਦ ਉਸਕਾ, ਕੁਛ ਹਾਲ ਤੋ ਬਤਾਨਾ।

ਜਿਸ ਸੇ ਹੋ ਤੁਮ ਚਮਕਤੇ, ਗਰ ਵਕਤ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤੋ,
ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੇ ਮੁਝਕੋ, ਕੁਛ ਪਾਸ ਲੇ ਕੇ ਜਾਨਾ।

ਮੈਂ ਉਨਕੋ ਢੂੰਢਤਾ ਹੂੰ, ਉਨਕੀ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੈਂ,
ਮੇਰੀ ਆਂਖੇਂ ਚੁੰਧਿਆਏਂ, ਕਰੂੰ ਉਨਕਾ ਜਬ ਨਿਸ਼ਾਨਾ।

ਆਇਆ ਹੂੰ ਦੂਰ ਸੇ ਮੈਂ, ਉਨਕਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕੇ,
ਤੁਮ ਉਨ ਸੇ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿ ਦੇ, 'ਜ਼ਰਾ ਪਿਆਰ ਸੇ ਬੁਲਾਨਾ'।

ਦੋ ਬਾਤੇਂ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ, ਮੈਂ ਉਨ ਸੇ ਔਰ ਕਰਨੀ,
ਵੋ ਜਲਦ ਪਾਸ ਆਏਂ, "ਬਾਦਲ" ਯਹੀਂ ਲੇ ਆਨਾ।

00

ਤੇਰੀ ਅਦਾ ਕੇ ਦੇਖਾ, ਦੀਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਮੈਂ।
ਬੀਤੀ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਕੇ, ਸਪਨੇ ਮੇਂ ਖੋ ਗਿਆ ਮੈਂ।

ਮੁੜ-ਮੁੜ ਕੇ ਸੋਚਤਾ ਹੂੰ, ਤੇਰੀ ਅਦਾ ਕੇ ਬਾਰੇ,
ਕੁਛ ਭੀ ਨਾ ਹਾਥ ਅਇਆ, ਫਿਕਰੇਂ ਮੇਂ ਸੋ ਗਿਆ ਮੈਂ।

ਉਤਨੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਮੇਂ, ਦੇਖੋ ਸੁਰਾਖ ਬਨਤੇ,
ਕਾਂਟੇਂ ਮੇਂ ਫੂਲ ਚੁਨ ਕਰ, ਜਿਤਨੇ ਪਿਰੇ ਗਿਆ ਮੈਂ।

ਕੈਸੀ ਹੈ ਯੇ ਕ੍ਰਿਆਮਤ, ਬੈਠੇ ਹੋ ਦੂਰ ਕਿਉਂ ਕਰ?
ਥਾ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੇ ਨਿਕਲਾ, ਅਪਨੀ ਭੀ ਖੋ ਗਿਆ ਮੈਂ।

ਸ਼ਾਇਦ ਹੈ ਰੂਠੀ ਕ੍ਰਿਸਮਤ, ਮਿਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਬ ਹੀ,
ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਬਾਰ "ਬਾਦਲ", ਕ੍ਰਿਸਮਤ ਪੇ ਰੋ ਗਿਆ ਮੈਂ।

00

ਮਿਰੇ ਦਿਲ ਕੇ ਤੇਰੀ ਅਦਾਓਂ ਨੇ ਮਾਰਾ।
ਬਹਾਰੋਂ ਨੇ ਲੂਟਾ ਹੈ ਬਨ ਕਰ ਸਹਾਰਾ।

ਹੂੰ ਅਨਜਾਨ ਰਾਹੀ ਬੜੀ ਦੂਰ ਮੰਜ਼ਿਲ,
ਨਾ ਸੂਰਜ, ਨਾ ਚੰਦਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਰਾ।

ਜਬੀ ਸੇ ਹੈ ਦੇਖਾ ਯੇ ਆਂਖੋਂ ਮੇ ਕਾਜਲ,
ਤਭੀ ਸੇ ਹੁਆ ਹੈ ਯੇ ਦਿਲ ਭੀ ਨਕਾਰਾ।

ਚਮਨ ਦਿਲ ਕਾ ਵੀਰਾਨ ਕਬ ਤਕ ਰਹੇਗਾ?
ਖਿਲੇਗਾ ਯੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾ ਕਬ ਤਕ ਦੁਬਾਰਾ?

ਅਭੀ ਤਕ ਮੈਂ ਓਨਕੀ ਹੀ ਰਾਹ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ,
ਯੇ ਦਿਲ ਲੇ ਗਏ ਥੇ ਵੇ ਕਹਿ ਕਰ ਉਧਾਰਾ।

ਨਫਾ ਤੇ ਰਹਾ ਪਿਆਰ ਮੇਂ ਉਨ ਕੇ ਹਰਦਮ,
ਮੁਝੇ ਤੇ ਰਹਾ ਹੈ ਸਦਾ ਹੀ ਕਸਾਰਾ।

ਕੁਈ ਸਾਥ ਦੇਨੇ ਕੇ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ,
ਅਕੇਲਾ ਹੀ ਉੜਤਾ ਹੈ "ਬਾਦਲ" ਵਿਚਾਰਾ।

੦੦

ਵੇ ਤੀਰ ਚਲਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।
ਹਮ ਦਿਲ ਪੇ ਖਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਸੇ ਬਹਿਨੇ ਲਗਾ,
ਹਮ ਮੁਸਕੁਰਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਸਪਨੇਂ ਕੀ ਅੰਧੇਰੀ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ,
ਕੁਛ ਦੀਪ ਚਲਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਆਏ ਥੇ ਕਈ ਬਾਰ ਸਨਮ,
ਪਰ ਆਤੇ-ਆਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਵੇ ਮੌਸਮ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੇ ਅਇਆ,
ਪਰ ਆਗ ਲਗਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਕੁਈ ਔਰ ਸਮਾਂ ਹਮ ਦੇਖੇਂਗੇ,
ਲਾਰੇ ਲਗਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

ਜਬ "ਬਾਦਲ" ਦੇਖਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੇਂ,
ਤੇ ਗੁਨਗੁਨਾਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ।

00

ਵੇ ਜਬ-ਜਬ ਭੀ ਹਮ ਕੋ ਬੁਲਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।
ਹਥੇਲੀ ਪੇ ਸਿਰ ਰਖ ਕੇ ਜਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

ਕਬਕ ਤਕ ਵੇ ਇਸ ਦਿਲ ਕੋ ਮਾਰੇਂਗੇ ਠੋਕਰ?
ਕਬਕ ਤਕ ਵੇ ਹਮ ਕੋ ਰੁਲਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ?

ਚਲੇਂਗੇ ਯੂ ਜਬ ਤਕ ਯੇ ਤੀਰੇ-ਨਜ਼ਰ ਭੀ,
ਯੇ ਪੰਛੀ ਯੂ ਹੀ ਫੜਫੜਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

ਪਿਲਾ ਦੇ, ਪਿਲਾ ਦੇ, ਐ ਨਜ਼ਰੋ! ਪਿਲਾ ਦੇ,
ਹਮ ਇਕ ਬਾਰ ਪੀ ਲੜਖੜਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

ਤੁਮ ਆਓ ਨਾ ਆਓ ਐ ਸਪਨੇ ਕੀ ਰਾਨੀ!
ਮਗਰ ਹਮ ਤੋ ਤੁਮਕੋ ਬੁਲਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

ਹਮੇਂ ਲਾਖ ਮੋੜੋ, ਵਫ਼ਾ ਲਾਖ ਤੋੜੋ,
ਕਿ ਹਮ ਅਪਣੀ ਹਸਤੀ ਮਿਟਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ ਗਰ ਦਿਲ ਲਗਾਨਾ ਕਿਸੀ ਸੇ,
ਮੁਸੀਬਤ ਸੇ ਭੀ ਦਿਲ ਲਗਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

ਅਗਰ ਉਸ ਕੋ ਆਏ ਮਜ਼ਾ ਇਸ ਰਜ਼ਾ ਮੇਂ,
ਤੋ ਹਮ ਦਿਲ ਪੇ ਚੋਟੇਂ ਯੂ ਖਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

ਭੁਲਾ ਕੇ ਹਮੇਂ ਲਾਖ ਜਾਏਂ ਵੇ "ਬਾਦਲ",
ਕਿ ਹਮ ਉਨਕੋ ਅਪਨਾ ਬਨਾਤੇ ਰਹੇਂਗੇ।

00

ਏਕ ਦਿਨ ਮੋੜ ਪੇ ਉਨਸੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੁਈ।
ਜਿਸ ਬਾਤ ਸੇ ਡਰਤੇ ਥੇ ਵੇ ਹੀ ਬਾਤ ਹੁਈ ।

ਕਰ ਹੀ ਦੀਆ ਥਾ ਮੈਨੇ ਡਰਤੇ ਹੁਏ ਸਲਾਮ,
ਉਸਨੇ ਜੋ ਸਰ ਝੁਕਾਇਆ ਤੋ ਰਾਤ ਹੁਈ ।

ਯੂੰ ਸ਼ਰਮਾਤੇ ਹੁਏ ਆਂਖੇਂ ਝਪਕਨਾ ਉਨਕਾ,
ਦੇਖ ਕੇ ਚਾਂਦ-ਸਿਤਾਰੇਂ ਕੀ ਅਦਾ ਮਾਤ ਹੁਈ।

ਆਂਚਲ ਕਾ ਸਰਕਨਾ ਔਰ ਉਨ ਕਾ ਸੰਭਲਨਾ,
ਬਾਤ ਹੀ ਬਾਤ ਮੇਂ ਰਾਤ ਸੇ ਪਰਭਾਤ ਹੁਈ।

ਪੂਲ, ਫ਼ਸਲੇਂ, ਚਾਂਦ ਸਭ "ਬਾਦਲ" ਸੇ ਕਹੇਂ,
ਉਸ ਕੇ ਬਾਅਦ ਅਬ ਤਕ ਨਹੀਂ ਬਰਸਾਤ ਹੁਈ।

੦੦

ਗੁਲੋਂ ਨੇ ਇਕ ਕਲੀ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਲੂਟਾ ਹੈ।
ਨਦੀ ਨੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਪਤਵਾਰ ਲੂਟਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸੇ ਪਿਆਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ, ਮੁਝੇ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ ਚੰਦਾ ਸੇ,
ਇਸੀ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਨੇ ਹੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਲੂਟਾ ਹੈ।

ਕਭੀ ਲੂਟਾ ਹੈ ਇਨ ਲਹਿਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਦਰਮਿਆਂ ਮੇਂ ਹੀ,
ਕਭੀ ਇਸ ਆਰ ਲੂਟਾ ਹੈ ਕਭੀ ਉਸ ਪਾਰ ਲੂਟਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਜਬ-ਜਬ ਚਾਂਦ ਪਰ ਪਹੁੰਚਾ, ਨਾ ਪਾਨੀ ਭੀ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ,
ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਪੀ ਗਿਆ ਸਾਰੀ, ਤੂ ਮੇਰੇ ਯਾਰ! ਲੂਟਾ ਹੈ।

ਮੁਝੇ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਮੇਂ ਐ ਦਿਲਬਰ! ਕੁਛ ਇਕ ਪਲ ਬੈਠਨੇ ਦੇਤੇ,
ਮੁਝੇ ਕਿਉਂ ਇਸ ਕ਼ਦਰ ਜਲਦੀ, ਦਿਲੇ-ਦਿਲਦਾਰ! ਲੂਟਾ ਹੈ?

ਚਲਾ ਜਾ ਔਰ ਆਗੇ ਤੂ, ਜਹਾਂ ਪਰ ਠਹਿਰ ਨਾ "ਬਾਦਲ",
ਮੁਝੇ ਫੂਲੋਂ ਨੇ ਬਤਲਾਇਆ, ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਖ਼ਾਰ ਲੂਟਾ ਹੈ।

00

ਤੁਮ ਕਲੁ ਸੁਬਹ ਕੇ ਆਨਾ ਅਬ ਤੋ ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਹੂੰ।
ਫਿਰ ਹਾਲੇ-ਦਿਲ ਬਤਾਨਾ, ਅਬ ਤੋ ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਹੂੰ।

ਗਾਲੇਂ ਮੇਂ ਆਗ ਤੇਰੇ, ਨੈਨੋਂ ਮੇਂ ਹੈ ਕਲਾ,
ਜੀ ਭਰ ਕੇ ਕਲ ਪਿਲਾਨਾ, ਅਬ ਤੋ ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਹੂੰ।

ਉਸ ਵਕਤ ਮੁਝਕੋ ਤੇਰਾ, ਆਤਾ ਖਿਆਲ ਹੈ,
ਹੋਤਾ ਹੂੰ ਜਬ ਦਿਵਾਨਾ, ਅਬ ਤੋ ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਹੂੰ।

ਜੀ ਭਰ ਕੇ ਦੇਖ ਲੂੰਗਾ, ਤੇਰਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਲ,
ਅਪਨੇ ਕੋ ਮਤ ਸਜਾਨਾ, ਅਬ ਤੋ ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਹੂੰ।

"ਬਾਦਲ" ਕੇ ਲੇ ਗਈ ਹੈ, ਚਲਤੀ ਹੁਈ ਹਵਾ,
ਹੈ ਸਚ, ਨਹੀਂ ਬਹਾਨਾ, ਅਬ ਤੋ ਨਸ਼ੇ ਮੇਂ ਹੂੰ।

00

ਜੋ ਤੀਰੇ-ਨਜ਼ਰ ਸੇ ਆਗ ਲਗੀ,
ਹਮ ਦਿਲ ਸੇ ਦੂਰ ਹਟਾ ਨਾ ਸਕੇ।
ਕਮਬਖ਼ਤ ਯੇ ਐਸਾ ਦਿਲ ਦੇਖਾ,
ਇਸ ਦਿਲ ਕੇ ਹਮ ਸਮਝਾਅ ਨਾ ਸਕੇ।

ਇਸ ਤੇਰੀ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਸੇ ਉਠ ਕਰ,
ਯੇ ਲੋਗ ਤੋ ਫਿਰ ਭੀ ਆਤੇ ਹੈਂ।
ਇਕ ਬਾਰ ਜੋ ਉਠ ਗਏ ਦੁਨੀਆ ਸੇ,
ਵੇ ਲੋਗ ਦੁਬਾਰਾ ਆ ਨਾ ਸਕੇ।

ਆਹ ਹਮਨੇ ਭਰੀ ਜੋ ਸ਼ੇਅਰੋਂ ਪੇ,
ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਲਗਾ ਦੀ ਤਾਲੀ ਫਿਰ,
ਸੌ ਬਾਰ ਮੁਕੱਰਰ ਹਮ ਬੋਲੇ,
ਵੇ ਨਗਮਾ ਫਿਰ ਦੁਹਰਾਅ ਨਾ ਸਕੇ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਗੁਜ਼ਰਨੇ ਪਰ ਭੀ,
ਫਿਰ ਵੈਸੇ ਕਾ ਵੈਸਾ ਹੂੰ ਮੈਂ,
ਯੇ ਤਨ ਹੀ ਪਿੰਜਰ ਮੇਂ ਬਦਲਾ,
ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਵੇ ਬਦਲਾਅ ਨਾ ਸਕੇ।

ਬੇਚੈਨ ਸਦਾ ਹੀ "ਬਾਦਲ" ਕੇ,
ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਬੇਸ਼ਕ ਦੇਖਾ ਹੈ,
ਚਾਹਤੇ ਹੁਏ ਸਮਝਾਨੇ ਕੇ,
ਪਾਸ ਵੇ ਉਸ ਕੇ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ।

੦੦

ਜਬ ਫਿਰ ਸੇ ਬੇ-ਹੋਸ਼ ਹੁਏ ਵੋ, ਸ਼ੋਰੋ-ਗੁਲ ਕੇ ਬਾਅਦ।
ਤਬ ਘੋਸ਼ਿਤ ਬੇ-ਦੋਸ਼ ਹੁਏ ਵੋ, ਸ਼ੋਰੋ-ਗੁਲ ਕੇ ਬਾਅਦ।

ਇਠਲਾਤੇ, ਬਲ ਖਾਤੇ ਹੁਏ ਵੋ, ਹੁਏ ਮੁਖਾਤਿਬ ਜਿਨ ਸੇ,
ਆਵਾਮ ਸਭੀ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੁਏ ਵੋ, ਸ਼ੋਰੋ-ਗੁਲ ਕੇ ਬਾਅਦ।

ਸ਼ੋਰ ਉਠ ਗਿਆ ਮਹਿਫਿਲ ਮੇਂ, ਅਰ ਜਾਮ ਹਵਾ ਮੇਂ ਲਹਿਰਾਏ,
ਸਭ ਜਾਮ ਹੁਸਨ ਕੇ ਨੋਸ਼ ਹੁਏ ਵੋ, ਸ਼ੋਰੋ-ਗੁਲ ਕੇ ਬਾਅਦ।

ਕੱਲ੍ਹ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਜਬ ਮੈਨੇ, ਉਨਕਾ ਬਾਜ਼ੂ ਥਾਮਾ,
ਚੁਪ-ਚਾਪ ਮਿਰੀ ਆਗੋਸ਼ ਹੁਏ ਵੋ, ਸ਼ੋਰੋ-ਗੁਲ ਕੇ ਬਾਅਦ।

ਘੁੰਘਟ ਮੇਂ ਲਿਪਟੇ ਚੰਦਾ ਕੋ, ਦੇਖਾ ਜੋ "ਬਾਦਲ" ਨੇ,
ਕਲੀਓਂ ਪੇ ਗਿਰਤੀ ਔਸ ਹੁਏ ਵੋ, ਸ਼ੋਰੋ-ਗੁਲ ਕੇ ਬਾਅਦ।

੦੦

ਜਬ ਭੀ ਸੁਖ ਕੀ ਘੜੀਆਂ ਆਈਂ, ਅਪਨਾ ਮਨ ਬਹਿਲਾਨੇ।
ਪੀਛੇ-ਪੀਛੇ ਸੁਖ ਕੇ ਆਇਆ, ਦੁਖ ਭੀ ਮੁਝੇ ਰੁਲਾਨੇ।

ਯਾਦ ਤਿਰੀ ਕਾ ਐਸਾ ਜਾਦੂ, ਮੁਝ ਪੇ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਰੀ,
ਆਂਸੂ ਪੀ ਕਰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੀਏ, ਲਗਾ ਹੈ ਦਰਦ ਜਲਾਨੇ।

ਉਸੀ ਪੇੜ ਕੀ ਸ਼ਾਖ ਪੇ ਦੇਖੋ, ਸੂਖਾ ਪੱਤਾ ਲਟਕਾ,
ਜਿਸ ਕੇ ਨੀਚੇ ਹਮ-ਤੁਮ ਦੋਨੋ, ਬੈਠੇ ਥੇ ਸੁਸਤਾਨੇ।

ਰਾਤ ਕੇ ਆਂਚਲ ਮੇਂ ਹੈ ਲਿਪਟਾ, ਸੁਬਹ ਕਾ ਲਾਲ-ਉਜਾਲਾ,
ਟੁਟੇ ਦਿਲ ਕੋ ਕਰੂੰ ਨਸੀਹਤ, ਜੇ ਦੁਨੀਆ ਪਹਿਚਾਨੇ।

ਤੁਮਨੇ ਮੇਰੇ ਜ਼ਖਮੋਂ ਉਪਰ, ਜਬ-ਜਬ ਨਮਕ ਲਗਾਇਆ,
ਤਬ-ਤਬ ਮਨ ਕਾ ਦਰਦ ਲਗਾ ਹੈ, ਮੰਦ-ਮੰਦ ਮੁਸਕਾਨੇ।

ਆਜ ਸੁਬਹ ਸੇ ਘਟਾ ਉਠੀ ਹੈ, ਬਰਸੇਗੀ ਜੇ ਦਿਨ ਭਰ,
ਉਨ ਹੋਟੋਂ ਕੀ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੁਝਕੋ ਤਰਸਾਨੇ।

ਜਬ ਸੇ ਤੁਮਨੇ ਪਰੇਮ ਹੈ ਛੀਨਾ, ਜੇ ਹੀ ਕਾਮ ਰਹਾ ਹੈ,
"ਬਾਦਲ" ਠੰਡੀ ਆਹੋਂ ਭਰਨਾ, ਆਂਸੂ ਪੀ, ਗ਼ਮ ਖਾਨੇ।

ਮਜ਼ਾਹੀਆ ਗ਼ਜ਼ਲੇਂ

ਬੱਚੇਂ ਕੋ ਵੋ ਬੇ-ਵਜ਼ੂ ਕੂਟਾ ਕਰਤੇ ।
ਫਿਰ ਚੈਨ ਸੇ ਹੁੱਕੇ ਕੋ ਸੂਟਾ ਕਰਤੇ ।

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋ ਕੀ, ਬਨ ਸਕੇ ਨਾ ਪਰ ਨੇਤਾ,
ਬਨਤੇ ਤੋ ਕੁਛ ਕਾਲਾ-ਕਲੂਟਾ ਕਰਤੇ ।

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੇਂ ਸਜ ਕਰ ਜਾਤੇ,
ਹਰ ਰੋਜ਼ ਵੋ ਜੇਲ ਸੇ ਛੂਟਾ ਕਰਤੇ ।

ਜਬ ਫੂਲ ਮਾਂਗੁੰ ਤੋ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਵੋ,
ਗਮਲੇ ਮੇਂ ਉਗਤਾ ਹੁਆ ਬੂਟਾ ਕਰਤੇ ।

ਗ਼ੈਰੇਂ ਸੇ ਤੋ ਚੌਕੰਨੇ ਰਹਿਤੇ "ਬਾਦਲ",
ਕਮਬਖ਼ਤ ਅਪਨੇ ਹੀ ਕੋ ਲੂਟਾ ਕਰਤੇ ।

00

ਚਲੋ ਭਈਆ! ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ, ਕਹੀਂ ਪਰ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ।
ਜਹਾਂ ਪਰ ਨਾਮ ਹੈ ਉਸਕਾ, ਵਹੀਂ ਪਰ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ।

ਮੁਹੱਬਤ ਲਫਜ਼ ਤੋ ਭਈਆ! ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਹੈ,
ਚਲੋ ਛੋੜੋ ਫਸਾਨੇ ਕੋ, ਯਹੀਂ ਪਰ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ।

ਕਿਉਂ ਡਰਤੇ ਹੋ ਯਹੀਂ ਰੁਕ ਕਰ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਨਾ ਛੋੜੋ,
ਅਗਰ 'ਹਾਂ' ਪੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੁਛ, 'ਨਹੀਂ' ਪਰ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ।

ਕਰੋ ਸ਼ਾਰਾਬ ਸੇ ਆਗ਼ਾਜ਼, ਯਾ ਫਿਰ ਨਾਚ ਕੀ ਛੋੜੋ,
ਰਹਾ ਹੋਗਾ ਕੁਈ ਘਰ ਮੇਂ, ਵਹੀਂ ਪਰ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ।

ਕਿਸੀ ਸਬਜ਼ੀ ਕਾ ਲੇਕਰ ਨਾਮ "ਬਾਦਲ" ਦਾਲ ਕੋ ਕੋਸੋ,
ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਤੋ, ਦਹੀਂ ਪਰ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੋ।

੦੦

ਯਾਦ ਰਹਿਨੇ ਕੋ ਕੋਈ ਕਾਮ ਕਰੇਂ।
ਰਾਤ ਕੇ ਆਂਚਲ ਮੇਂ ਹੀ ਨਾਮ ਕਰੇਂ।

ਜੀਅ ਅਛਾਈਓਂ ਸੇ ਚੁਰਾ ਕੇ ਰੱਖੇਂ,
ਅਰ ਬੁਰਾਈਓਂ ਕਾ ਇਹਤਰਾਮ ਕਰੇਂ।

ਦੂਰੀਓਂ, ਨਜ਼ਦੀਕੀਓਂ ਕੋ ਤੋਲੇਂ,
ਦੂਰੀਆਂ ਜਮ ਕਰ ਸ਼ਰੇਆਮ ਕਰੇਂ।

ਕੁਛ ਨਾ ਹੋਨੇ ਕਾ ਤਰਾਜ਼ੂ ਲੇਕਰ,
ਹੋ ਰਹੇ ਕੋ ਭੀ ਸਿਆਹਫ਼ਾਮ ਕਰੇਂ।

ਕੁਛ ਨਾ ਨਜ਼ਰ ਆਏ, ਨਾ ਹੀ ਸੁਨਤਾ ਹੋ,
ਐਸੇ ਖ਼ਾਬੋਂ-ਖ਼ਲਾਅ ਮੇਂ ਪਿਆਮ ਕਰੇਂ।

ਹਕ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਤੋ ਸੁਨਾਏਂ ਸਭ ਕੋ,
ਹਕ ਭੀ ਮਾਰੇਂ ਔਰ ਬਦਨਾਮ ਕਰੇਂ।

ਸੋ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ਸ਼ਬ ਕੇ ਤਾਰੇ ਕਬ ਕੇ,
ਸੋ ਜਾ "ਬਾਦਲ" ਅਬ ਤੋ ਆਰਾਮ ਕਰੇਂ।

੦੦

ਜਾਮ ਹੀ ਕੋ ਸਮਝਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਮ ਹਮ ਨੇ।
ਜਾਮ ਕੋ ਭੀ ਕਰ ਦੀਆ ਬਦਨਾਮ ਹਮ ਨੇ।

ਏਕ ਮਹਿਫਲ ਸੇ ਗਏ, ਤੋ ਦੂਸਰੀ ਮੇਂ,
ਫਿਰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਮ ਪਰ ਹੈ ਜਾਮ ਹਮ ਨੇ।

ਨਾਚ-ਗਾਨਾ ਔਰ ਕੋਠਾ ਦੋਸਤੋਂ ਮੇਂ,
ਘੁੰਗਰੂਓਂ ਹੀ ਮੇਂ ਹੈ ਕਾਟੀ ਸ਼ਾਮ ਹਮ ਨੇ।

ਖਾਸ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਮੁਅੱਸਰ ਥੀ ਸੁਰਾਹੀ,
ਅਬ ਸੁਰਾ ਭੀ ਹੈ ਬਨਾ ਦੀ ਆਮ ਹਮ ਨੇ।

ਕਿਸ ਤਰਹ ਫਿਰ ਖਤਮ ਹੋਤੀ ਨਾ ਯੇ ਦੌਲਤ?
ਚੌਗੁਨੇ ਹੀ ਤੋ ਦੀਏ ਹੈਂ ਦਾਮ ਹਮ ਨੇ।

ਲੋ, ਬਿਠਾ ਦੀ ਹੈ ਜਫਾ ਤੋ ਸਰ ਕੇ ਉਪਰ,
ਅਰ ਵਫਾ ਕਾ ਕਰ ਦੀਆ ਕੁਤਲਾਮ ਹਮ ਨੇ।

ਏਕ ਪਲ ਹੀ ਮੇਂ ਜ਼ਮੀਰ ਆਪਨੀ ਗੰਵਾ ਦੀ,
ਜਿਸਮ ਕੋ ਭੀ ਕਰ ਦੀਆ ਨੀਲਾਮ ਹਮ ਨੇ।

ਕੌਨ ਸ਼ਜਰੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਬਾਤ "ਬਾਦਲ"?
ਬਾਪ-ਦਾਦੇ ਕਾ ਮਿਟਾਇਆ ਨਾਮ ਹਮ ਨੇ।

00

ਸੁਬ੍ਰਾ ਹੀ ਸੇ ਬੜੇ ਚੁਪ-ਚਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।
ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਕਿ ਘਰ ਮੇਂ ਆਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਅਗਰ ਦੇ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸ਼ਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।
ਤੋ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਅਰੇ ਭਾਈ! ਬਤਾਓ ਤੋ ਹੁਆ ਕਿਆ ਹੈ?
ਫੁਲਾ ਕੇ ਮੂੰਹ ਅਰ ਬਨਕੇ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਬਹਾਨਾ ਦਿਲ ਕੇ ਕੁਛ ਹੋਨੇ ਕਾ ਤੋ ਮਾਨਾ,
ਜਿਗਰ ਕੇ ਭੀ ਚੜ੍ਹਾਏ ਤਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਮਿਰਾ ਦਿਲ ਨਾਚਨਾ ਹੀ ਨਾਚਨਾ ਚਾਹੇ,
ਨਜ਼ਰ ਕੀ ਜਬ ਸੇ ਦੇ ਕਰ ਥਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਅਭੀ ਹੀ ਸੇ ਸ਼ੁਰੂ ਚਿੱਲਾਨਾ ਜਾਹਿਦ ਜੀ!
ਅਭੀ ਤੋ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਜਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਜ਼ਰੂਰਤ ਕਿਆ ਭਲਾ "ਬਾਦਲ" ਸੇ ਦਰਜੀ ਕੀ?
ਹਵਾਓਂ ਕੋ ਤੋ ਦੇ ਕਰ ਨਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਭੋਜਪੁਰੀ ਗੀਤ

ਹਟ ਕੇ, ਹਟ ਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ! ਹਟ ਕੇ, ਹਟ ਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ!
ਮੋਰੀ ਕਮਰੀਆ ਖਾਏ ਹੈ ਝਟਕੇ, ਝਟਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ!

ਛੋੜੋ ਚੁੰਨਰੀ ਕਾ ਪਲਵਾ ਮੋਰਾ,
ਕਾਹੇ ਪੀਛੇ ਪੜਾ ਬਾਕਾਂ ਛੋਰ੍ਹਾ?
ਮੋਰੇ ਗਿਰ ਨਾ ਜਾਏਂ ਕਹੀਂ ਮਟਕੇ, ਮਟਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ!....

ਮੋਰੇ ਮਾਥੇ ਪੇ ਚਮਕੇ ਬਿੰਦੀਆ,
ਗੋਰੇ ਅੰਗੋਂ ਨੇ ਕਸ ਲੀ ਅੰਗੀਆ,
ਛੋੜੋ! ਨਾਗ ਛੋੜ੍ਹੰਗੀ ਮੈਂ ਲਟ ਕੇ, ਲਟ ਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ!.....

ਮੋਹੇ ਬੀਚ ਬਜਰੀਆ ਨਾ ਘੋਰੋ,
ਮੈਂ ਤੋ ਜੀਉਂ ਨਾਂ ਲੇ-ਲੇ ਕੇ ਤੋਰੋ,
ਰਾਖੇ ਘੂਰੇਂ ਮੋਹੇ ਪਨਘਟ ਕੇ, ਘਟ ਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ!.....

ਤੋਹੇ ਢੂਡੇ ਹੈਂ "ਬਾਦਲ" ਯੇ ਅੱਖੀਆਂ,
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲੇ ਕੇ ਛੋੜੋਂ ਸਖੀਆਂ,
ਜਬ ਚੰਦਵਾ ਛੁਪੇ, ਆ ਬੇ-ਖਟਕੇ, ਖਟਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ!.....
ਮੋਰੀ ਕਮਰੀਆ ਖਾਏ ਹੈ ਝਟਕੇ, ਝਟਕੇ ਓ ਰਾਜਾ ਜੀ!

ਗੀਤ

ਤੇਰੇ ਹੋਟੇਂ ਕੀ ਮੁਸਕਾਨ, ਲੇ ਗਈ ਮੇਰੇ ਪਰਾਨ।
ਜਬ ਛਮ-ਛਮ ਬਾਜੇ ਤੇਰੀ ਪਾਇਲੀਆ।
ਤੇਰੇ ਹੋਟੇਂ ਕੀ ਮੁਸਕਾਨ.....

ਯੇ ਰੰਗੀਨ ਮੌਸਮ ਮੁਝੇ ਭੀ ਸਾਥ ਲੇ-ਲੇ,
ਫਿਰੋ ਨਾ ਸਨਮ ਯੂ, ਅਕੇਲੇ-ਅਕੇਲੇ,
ਤਿਰਾ ਸ਼ਰਮਾਨਾ ਔਰ ਸਿਰ ਕਾ ਝੁਕਾਨਾ,
ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਕਰ ਗਿਆ ਘਾਇਲੀਆ।
ਤੇਰੇ ਹੋਟੇਂ ਕੀ ਮੁਸਕਾਨ.....

ਸੁਨਕੇ ਅਦਾਏਂ ਤੇਰੀ, ਬਨਕੇ ਦੀਵਾਨਾ,
ਮੈਂ ਆਇਆ ਸਨਮ! ਯੂ ਛੋੜ ਕੇ ਨਾ ਜਾਨਾ,
ਯੇ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਚਲਨਾ, ਯੇ ਹਾਥੋਂ ਕਾ ਮਲਨਾ,
ਯੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਕੈਸਾ ਅਪਨਾਇਲੀਆ?
ਤੇਰੇ ਹੋਟੇਂ ਕੀ ਮੁਸਕਾਨ.....

ਅਬ ਨਾ ਹਟੇਂਗੇ "ਬਾਦਲ", ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਟਾਏ,
ਲਹਿਰਾ ਕੇ ਆਂਚਲ, ਯੇ ਅਬ ਭੀ ਬੁਲਾਏ,
ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਸ਼ਰਾਰਤ, ਬਦਨ ਮੇਂ ਹਰਾਰਤ,
ਹਾਥ ਤੋਂ ਆਖ਼ਿਰ ਥਾਮਾਏਲੀਆ।
ਤੇਰੇ ਹੋਟੇਂ ਕੀ ਮੁਸਕਾਨ.....
ਜਬ ਛਮ-ਛਮ ਬਾਜੇ.....

ਗੀਤ

ਨਜ਼ਰੇਂ ਮਿਲਾਤੀ ਹੀ ਰਹੇ,
ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ ਹੀ ਰਹੇ,
ਫੂਲ ਬਾਗ਼ੋਂ ਮੇਂ ਸਦਾ ਖਿਲਤੇ ਰਹੇਂ,
ਤੁਮ ਮੁਸਕਰਾਤੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ.....

ਹਮ ਤਿਰੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਹੇਂ, ਸਪਨੇ ਬਨੇ,
ਅਰ ਤੁਮ ਬੁਲਾਤੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ.....

ਪਿਆਰ ਕੇ ਹਮ ਗੀਤ ਲਿਖਤੇ ਹੀ ਰਹੇਂ,
ਤੁਮ ਗੀਤ ਗਾਤੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ.....

ਹਮ ਤਿਰਾ ਘੁੰਘਟ ਹਟਾਤੇ ਹੀ ਰਹੇਂ,
ਤੁਮ ਕਸਮਸਾਤੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ.....

ਹੈ ਮਜ਼ਾ ਜ਼ਖ਼ਮੋਂ ਮੇਂ ਐਸਾ ਦਰਦ ਕਾ,
ਅਬ ਤੁਮ ਦੁਖਾਤੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ.....

ਸਰ ਸੇ ਆਂਚਲ ਜਬ ਉੜੇ, ਹਮ ਭੀ ਉੜੇਂ,
ਇਸ ਕੇ ਉੜਾਤੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ.....

ਜੀਤ ਕਰ ਭੀ ਹਾਰ ਮੇਂ ਮਿਲਤਾ ਮਜ਼ਾ,
"ਬਾਦਲ" ਹਰਾਤੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਨਜ਼ਰੇਂ ਝੁਕਾਤੀ.....

ਗੀਤ

ਐ ਮੇਰੇ ਹਮਸਫ਼ਰ! ਤੁਮ, ਮੁੜ ਸੇ ਨਾ ਦਿਲ ਲਗਾਨਾ।
ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਹੂੰ ਅਕੇਲਾ, ਤੁਮ ਭੂਲ ਨਾ ਯੇ ਜਾਨਾ।

ਦੁਨੀਆ ਨੇ ਫੇਰ ਲੀ ਹੈਂ, ਕਿਆ ਆਂਖ, ਕਿਆ ਨਿਗਾਹੇਂ,
ਹੈ ਦਿਲ ਸੇ ਦੂਰ ਫੈਂਕਾ, ਦੇ ਦੀ ਹੈਂ ਸਰਦ ਆਹੇਂ,
ਇਨ ਪਿਆਰੇ ਹੋਠੇਂ ਸੇ ਭੀ, ਮੁੜ ਕੇ ਨਾ ਤੁਮ ਬੁਲਾਨਾ।
ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਹੂੰ ਅਕੇਲਾ.....

ਦੇ ਦਿਨ ਕਾ ਯੇ ਸਫ਼ਰ ਹੈ, ਕਹਿਤੀ ਯਹੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ,
ਹਮ ਖੇ ਕਹੀਂ ਨਾ ਜਾਏਂ, ਅਨਜਾਨੀ ਯੇ ਡਗਰ ਹੈ,
ਬਸਤੀ ਹੈ ਯਾ ਕਯਾ ਹੈ? ਇਤਨਾ ਮੁੜੇ ਬਤਾਨਾ।
ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਹੂੰ ਅਕੇਲਾ.....

ਦੁਨੀਆ ਸੇ ਮੈਂ ਨੇ ਕੇਵਲ, ਦੇ ਦਿਨ ਕਾ ਪਿਆਰ ਮਾਂਗਾ,
ਚੰਚਲ ਸੀ ਲਹਿਰ ਸੇ ਥਾ, ਥੋੜਾ ਕ੍ਰਾਰਾਰ ਮਾਂਗਾ,
ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਚਾਂਦਨੀ ਮੇਂ, ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਘਰ ਬਸਾਨਾ।
ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਹੂੰ ਅਕੇਲਾ.....

ਸ਼ਿਕਵੇ ਹੈਂ ਖਤਮ ਸਾਰੇ, ਕੈਸੀ ਤਿਰੀ ਅਦਾ ਹੈ?
ਅਬ ਦਿਲ ਲਗਾ ਕੇ ਸੁਨ ਲੇ, ਮਿਰੇ ਦਿਲ ਕੀ ਕਿਆ ਸਦਾ ਹੈ,
ਤੇਰੀ ਕਰੂੰ ਇਬਾਦਤ, "ਬਾਦਲ" ਕੇ ਨਾ ਬਤਾਨਾ।
ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਹੂੰ ਅਕੇਲਾ.....

ਗੀਤ

ਆ ਰਹਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸੇ ਥਾ ਲੈ ਕੇ ਪਸ਼ਮੀਨਾ।
ਕਿ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੀ ਮੁਝੇ ਤੁਝ ਸੀ ਹੁਸੀਨਾ।

ਮੁਖੜਾ ਭੀ ਉਸਕਾ ਥਾ ਕਰਤਾ ਇਸ਼ਾਰੇ,
ਫੂਲੀ ਨਾ ਸਮਾਤੀ ਥੀ ਵੇ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕੇ ਮਾਰੇ,
ਕਰਤੀ ਥੀ ਉਸਕੇ ਸਲਾਮੇਂ ਜੇ ਜ਼ਮੀਨਾ।
ਕਿ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੀ ਮੁਝੇ ਤੁਝ ਸੀ ਹੁਸੀਨਾ।.....

ਥੀ ਚਾਲ ਗੋਰੀ ਉਸਕੀ ਜ਼ਮਾਨੇ ਸੇ ਨਿਰਾਲੀ,
ਕਾਲੀ-ਕਾਲੀ ਜ਼ੁਲਫੇਂ ਥੀਂ ਆਂਖ ਮਤਵਾਲੀ,
ਮੈਨੇ ਜਬ ਪੂਛਾ ਤੋ ਬਤਾਇਆ ਨਾਮ 'ਬੀਨਾ'।
ਕਿ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੀ ਮੁਝੇ ਤੁਝ ਸੀ ਹੁਸੀਨਾ।.....

ਲਗੀ ਮੁਝੇ ਦੇਖਨੇ ਵੇ ਬੜੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਸੇ,
ਤੀਰ ਛੋੜਾ ਆਂਖ ਕਾ ਤੋ ਉਤਰਾ ਮੈਂ ਕਾਰ ਸੇ,
ਉਸਨੇ ਬੁਲਾ ਲੀਆ ਤੋ ਆ ਗਿਆ ਪਸੀਨਾ।
ਕਿ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੀ ਮੁਝੇ ਤੁਝ ਸੀ ਹੁਸੀਨਾ।.....

ਆਂਖੋਂ ਸੇ ਪਿਲਾਈ ਫਿਰ ਪਰਦਾ ਗਿਰਾ ਕੇ,
"ਬਾਦਲ" ਬਨਾਇਆ ਮੁਝੇ ਅੱਖੀਆਂ ਮਿਲਾ ਕੇ,
ਤੁਝੇ ਕਿਆ ਮੈਂ ਦੂੰ ਰੇ ਗੋਰੀ! ਦਿਲ ਤੋ ਉਸਨੇ ਛੀਨਾ।
ਕਿ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੀ ਮੁਝੇ ਤੁਝ ਸੀ ਹੁਸੀਨਾ।.....

ਆ ਰਹਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸੇ ਥਾ ਲੈ ਕੇ ਪਸ਼ਮੀਨਾ।
ਕਿ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੀ ਮੁਝੇ ਤੁਝ ਸੀ ਹੁਸੀਨਾ।

ਗੀਤ

ਕਾਲੀ ਚੁਨਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਰਾ ਨੀਚੇ ਤੋਂ ਆ।
ਆ ਜਾ ਰੇ ਆ ਜਾ, ਥੋੜਾ ਘੁੰਘਟ ਹਟਾ।

ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਨਾ ਅਬ ਤੇਰਾ ਸ਼ੋਭਾ ਨਾ ਦੇ,
ਪਿਆਰ ਕੀ ਤੂੰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਮੇਂ ਸਾਥ ਲੇ-ਲੇ,
ਗੋਰੇ-ਗੋਰੇ ਮੁਖੜੇ ਕਾ ਰੂਪ ਤੋਂ ਦਿਖਾ।
ਆ ਜਾ ਰੇ ਆ ਜਾ, ਥੋੜਾ ਘੁੰਘਟ ਹਟਾ।....

ਮੀਠੇ-ਮੀਠੇ ਗੀਤ ਤੇਰੇ ਮੀਠੀ ਬੋਲੀ ਕੇ,
ਅੱਛੀ ਸੀ ਤੂੰ ਧੁਨ ਕੋਈ ਗੋਰੀ! ਛੇੜ ਦੇ,
ਆਨੇ ਲਗਾ ਅਬ ਤੇਰੇ ਗੀਤ ਸੇ ਮਜ਼ਾ।
ਆ ਜਾ ਰੇ ਆ ਜਾ, ਥੋੜਾ ਘੁੰਘਟ ਹਟਾ।....

ਬੌਰਾ ਕੀਆ ਐਸਾ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਮੁਝੇ,
ਕਹਿ ਦੀਆ ਦੀਵਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਮੁਝੇ,
ਮੇਰੀ ਆਂਖ ਸੇ ਨਾ ਅਬ ਨਜ਼ਰੇਂ ਬਚਾ।
ਆ ਜਾ ਰੇ ਆ ਜਾ, ਥੋੜਾ ਘੁੰਘਟ ਹਟਾ।....

ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਹਾਨ ਮੇਂ ਕਹੀਂ,
ਮੁਝ ਸਾ ਦੀਵਾਨਾ ਤੁਝੇ ਮਿਲੇਗਾ ਨਹੀਂ,
ਲੰਬੀ-ਲੰਬੀ ਜੁਲਫੋਂ ਮੇਂ "ਬਾਦਲ" ਛੁਪਾ।
ਆ ਜਾ ਰੇ ਆ ਜਾ, ਥੋੜਾ ਘੁੰਘਟ ਹਟਾ।...

ਕਾਲੀ ਚੁਨਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਰਾ ਨੀਚੇ ਤੋਂ ਆ।
ਆ ਜਾ ਰੇ ਆ ਜਾ, ਥੋੜਾ ਘੁੰਘਟ ਹਟਾ।

ਗੀਤ

ਆਨਾ ਤਿਰਾ ਮੁਬਾਰਿਕ, ਅਰ ਅਲਵਿਦਾ ਹੈ ਜਾਨੇ ਕੋ।
ਆਨੇ ਸੇ ਮਿਲ ਗਏ ਹੈਂ, ਕੁਛ ਦਰਦ, ਗਮ ਸਤਾਨੇ ਕੋ।

ਉਸ ਦਿਨ ਕੋ ਹੈ ਮੁਬਾਰਿਕ, ਲਾਇਆ ਜੋ ਜਹਾਂ ਤੁਮਕੋ,
ਧਰਤੀ ਕੋ ਹੈਂ ਸਲਾਮੇਂ, ਸਜਦੇ ਹੈ ਆਸਮਾਂ! ਤੁਮਕੋ,
ਕੈਸੇ ਕਰੂੰ ਸੁਕਰੀਆ, ਅੱਲ੍ਹਾ ਕੇ ਦਿਨ ਬਨਾਨੇ ਕੋ?
ਆਨੇ ਸੇ ਮਿਲ ਗਏ ਹੈਂ, ਕੁਛ ਦਰਦ, ਗਮ ਸਤਾਨੇ ਕੋ।

ਮੁਝਕੋ ਨਹੀਂ ਭੂਲੇਂਗੀ, ਅਬ ਵੋ ਮਿਲਨ ਕੀ ਰਾਤੇਂ ਭੀ,
ਦਿਲ ਮੇਂ ਲਿਖੀ ਪੜੀ ਹੈਂ, ਉਸ ਦਿਨ ਕੀ ਚਾਰ ਬਾਤੇਂ ਭੀ,
ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਮੁਬਾਰਿਕ, ਜਲਦੀ ਕੇ ਉਸ ਬਹਾਨੇ ਕੋ।
ਆਨੇ ਸੇ ਮਿਲ ਗਏ ਹੈਂ, ਕੁਛ ਦਰਦ, ਗਮ ਸਤਾਨੇ ਕੋ।

ਕਲੀਆਂ ਭੀ ਖਿਲ ਪੜੀ ਥੀਂ, ਤਬ ਰੰਗ ਲੇ ਕੇ ਪਿਆਰੇਂ ਕਾ,
ਆ ਕਰ ਬਨੀ ਸਹਾਰਾ, "ਬਾਦਲ" ਕੇ ਤੁਮ ਇਸ਼ਾਰੇਂ ਕਾ,
ਛੇੜੀ ਗਜ਼ਲ ਥੀ ਤੂ ਨੇ, ਕਰਤਾ ਹੈ ਦਿਲ ਭੀ ਗਾਨੇ ਕੋ।
ਆਨੇ ਸੇ ਮਿਲ ਗਏ ਹੈਂ, ਕੁਛ ਦਰਦ, ਗਮ ਸਤਾਨੇ ਕੋ।
ਆਨਾ ਤਿਰਾ ਮੁਬਾਰਿਕ.....

ਰੂਹਾਨੀ ਗੀਤ

ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਦਾਤਾ! ਤਿਰੇ ਦਰ ਪੇ ਅਇਆ।
ਮਿਲਾ ਜੋ ਕਹੀਂ ਨਾ, ਤਿਰੇ ਦਰ ਸੇ ਪਾਇਆ।

ਤਿਰੇ ਇਸ ਮੈਖਾਨੇ ਮੇਂ ਸਦਾ ਹੀ ਬਹਾਰ ਹੈ,
ਜੋ ਆਏ ਸੋ ਪੀ ਲੇ, ਖੁਲ੍ਹਾ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰ ਹੈ,
ਮੁਫਤ ਹੀ ਮੁਫਤ ਹੈ, ਨਾ ਦਾਮ ਲਗਾਇਆ।
ਮਿਲਾ ਜੋ ਕਹੀਂ ਨਾ, ਤਿਰੇ ਦਰ ਸੇ ਪਾਇਆ।.....

ਮਿਰਾ ਹੈ ਗਰੰਥ ਤੂ, ਮਿਰਾ ਹੈ ਕੁਰਾਨ ਤੂ,
ਸਭੀ ਕੁਛ ਤੂ ਮੇਰਾ, ਮਿਰਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਤੂ,
ਮੁਝੇ ਤੁਮਨੇ ਕੀਲਾ, ਕਿਆ ਜਾਦੂ ਚਲਾਇਆ।
ਮਿਲਾ ਜੋ ਕਹੀਂ ਨਾ, ਤਿਰੇ ਦਰ ਸੇ ਪਾਇਆ।.....

ਮਿਲਾ ਚੈਨ ਮੁਝਕੋ, ਨਾ ਦਿਨ ਕੋ ਨਾ ਰਾਤ ਕੋ,
ਤਿਰੇ ਦਰ ਪੇ ਜਾਊਂ, ਥੀ ਇੱਛਾ ਪਰਭਾਤ ਕੋ,
ਫਸਾਨਾ ਵਿਛੋੜੇ ਕਾ, ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਨਾਇਆ।
ਮਿਲਾ ਜੋ ਕਹੀਂ ਨਾ, ਤਿਰੇ ਦਰ ਸੇ ਪਾਇਆ।.....

ਸੁਨਾ ਮੈਨੇ ਸਭ ਹੀ ਕੋ, ਬਾਂਟੇ ਬਹਾਰ ਤੂ,
ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ, ਦੇ-ਦੇ ਕੁਰਾਰ ਤੂ,
ਲਿਖਾ ਗੀਤ "ਬਾਦਲ" ਨੇ, ਤੁਮ ਨੇ ਲਿਖਾਇਆ।
ਮਿਲਾ ਜੋ ਕਹੀਂ ਨਾ, ਤਿਰੇ ਦਰ ਸੇ ਪਾਇਆ।.....

ਰੂਹਾਨੀ ਗੀਤ

ਥਕ ਜਾਏਂਗੇ ਦੂਰ ਹੈ ਜਾਨਾ।
ਆਓ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਏਂ ਗਾਨਾ।

ਕਦਮ-ਕਦਮ ਪਰ ਕਾਂਟੇ ਭੀ ਹੈਂ,
ਕਦਮ-ਕਦਮ ਪਰ ਪੱਥਰ ਭੀ ਹੈਂ,
ਕਦਮ-ਕਦਮ ਪਰ ਠੋਕਰ ਭੀ ਹੈ
ਔਰ ਠੋਕਰ ਮੇਂ ਨਸ਼ਤਰ ਭੀ ਹੈਂ,
ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਕੁਛ, ਯੇ ਭੀ ਮਾਨਾ। ਆਓ ਮਿਲ ਕੇ.....

ਠੋਕਰ ਮਾਰ ਗਿਰਾਤੇ ਜਾਏਂ,
ਨਫਰਤ ਕੀ ਇਨ ਦੀਵਾਰੋਂ ਕੇ,
ਯੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਏਂ,
ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਏਂ ਹਮ ਸਾਰੋਂ ਕੇ,
ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਜਾਨਾ। ਆਓ ਮਿਲ ਕੇ.....

ਬਸ ਥੋੜੇ ਹੀ ਕਦਮ ਹੈਂ ਬਾਕੀ,
ਬਾਬੁਲ ਕਾ ਘਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ,
ਸਭ ਕੁਛ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਕੇ ਅੰਦਰ,
ਪਰਬਤ ਪੇ ਕੋਹਤੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ,
ਕਦਮ ਸੇ ਕਦਮ ਮਿਲਾਤੇ ਆਨਾ। ਆਓ ਮਿਲ ਕੇ.....

ਸਭ ਕੁਛ "ਬਾਦਲ" ਉਸ ਪੇ ਛੋੜੋ,
ਬਾਬੁਲ ਅਪਨਾ ਬੜਾ ਦਿਆਲੂ,
ਰੇਜ਼ੇ-ਰੇਜ਼ੇ ਮੇਂ ਵੋਹ ਹਾਜ਼ਿਰ,
ਹਮ ਤੋ ਹੈਂ ਮਾਮੂਲੀ ਬਾਲੂ,
ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੱਥਰ ਮੇਂ ਖਾਨਾ। ਆਓ ਮਿਲ ਕੇ.....
ਥਕ ਜਾਏਂਗੇ

ਕੱਵਾਲੀ

ਕਭੀ ਹਮ ਪੇ ਜਵਾਨੀ ਥੀ, ਕਭੀ ਤੁਮ ਭੀ ਹੁਸੀਨਾ ਥੀ।
ਕਭੀ ਦਿਲ ਤੁਝ ਪੇ ਆਇਆ ਥਾ, ਕਭੀ ਤੁਮ ਨਾਜ਼ਨੀਨਾ ਥੀ।

ਕੀਆ ਥਾ ਪਿਆਰ ਹਮਨੇ ਭੀ, ਬਿਨਾ ਤੁਝਕੋ ਬਤਾਨੇ ਸੇ,
ਕੀਆ ਇਨਕ਼ਾਰ ਨਾ ਤੁਮਨੇ, ਕਭੀ ਇਸ ਦਿਲ ਮੇਂ ਆਨੇ ਸੇ,
ਕਭੀ ਕਾਅਬਾ ਥੀ ਤੂ ਮੇਰਾ, ਕਭੀ ਮੱਕਾ-ਮਦੀਨਾ ਥੀ।
ਕਭੀ ਦਿਲ ਤੁਝ ਪੇ ਆਇਆ ਥਾ, ਕਭੀ

ਚਲੇ ਥੇ ਪਿਆਰ ਕੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪੇ, ਹਮ ਦੋਨੋਂ ਅਕੇਲੇ ਹੀ,
ਚਲੇ ਥੇ ਢੂੰਢਨੇ ਦੁਨੀਆ, ਦਿਲੋਂ ਮੇਂ ਆਸ ਲੇ-ਲੇ ਹੀ,
ਹੁਈ ਕੋਇਲ ਦੀਵਾਨੀ ਥੀ, ਤਿਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਬੀਨਾ ਥੀ।
ਕਭੀ ਦਿਲ ਤੁਝ ਪੇ ਆਇਆ ਥਾ, ਕਭੀ

ਮੁਝੇ ਤੇਰਾ, ਤੁਝੇ ਮੇਰਾ, ਬਿਨਾ ਦੁਨੀਆ ਸਹਾਰਾ ਥਾ,
ਹਸੀਂ ਲਗਤੀ ਥੀ ਯੇ ਦੁਨੀਆ, ਨਜ਼ਾਰੇ ਪੇ ਨਜ਼ਾਰਾ ਥਾ,
ਨਜ਼ਾਰਾ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ ਥੀ, ਕੁਈ ਤੁਮ ਭੀ ਨਗੀਨਾ ਥੀ।
ਕਭੀ ਦਿਲ ਤੁਝ ਪੇ ਆਇਆ ਥਾ, ਕਭੀ

ਅਭੀ ਯੇ ਹੈ ਨਈ ਦੁਨੀਆ, ਤਰਾਨੇ ਭੀ ਨਏ ਅਬ ਹੈਂ,
ਨਏ ਸੇ ਪਿਆਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ, ਪੁਰਾਨੇ ਤੋ ਗਏ ਅਬ ਹੈਂ,
ਕੁਈ "ਬਾਦਲ" ਕਹਾਨੀ ਥੀ, ਕਿ ਜਬ ਤੁਮ ਮਿਸ ਮੀਨਾ ਥੀ।
ਕਭੀ ਦਿਲ ਤੁਝ ਪੇ ਆਇਆ ਥਾ, ਕਭੀ

ਕਭੀ ਹਮ ਪੇ ਜਵਾਨੀ ਥੀ.....

ਕੱਵਾਲੀ

ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ ਬਨਤਾ ਹੈ ਕੋਈ,
ਬਿਗੜਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬਿਗੜਤਾ ਨਾ ਕੋਈ,
ਉਸੀ ਕੀ, ਉਸੀ ਕੀ, ਯੇ ਮਰਜ਼ੀ ਉਸੀ ਕੀ।
ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ.....

ਵੇ ਚਾਹੇ ਬਨਾ ਦੇ, ਵੇ ਚਾਹੇ ਮਿਟਾ ਦੇ,
ਵੇ ਚਾਹੇ ਤੋ ਫੂਲੋਂ ਕੋ ਮੱਟੀ ਬਨਾ ਦੇ,
ਉਸੀ ਕੀ, ਉਸੀ ਕੀ, ਯੇ ਮਰਜ਼ੀ ਉਸੀ ਕੀ।
ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ.....

ਵੇ ਚਾਹੇ ਤੋ ਕੰਗਲੇ ਕੋ ਰਾਜਾ ਬਨਾ ਦੇ,
ਵੇ ਚਾਹੇ ਤੋ ਰਾਜਾ ਕੋ ਭੀਕੇਂ ਮੰਗਾ ਦੇ,
ਉਸੀ ਕੀ, ਉਸੀ ਕੀ, ਯੇ ਮਰਜ਼ੀ ਉਸੀ ਕੀ।
ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ.....

ਵੇ ਚਾਹੇ ਤੋ ਇਨਸਾਂ ਕੋ ਹੈਵਾਂ ਬਨਾਏ,
ਵੇ ਚਾਹੇ ਤੋ ਹੈਵਾਂ ਕੋ ਇਨਸਾਂ ਬਨਾਏ,
ਉਸੀ ਕੀ, ਉਸੀ ਕੀ, ਯੇ ਮਰਜ਼ੀ ਉਸੀ ਕੀ।
ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ.....

ਵੇ ਚਾਹੇ ਤੋ ਗੁੰਗੇ ਕੋ ਬੋਲਨ ਸਿਖਾਏ,
ਵੇ ਚਾਹੇ ਤੋ ਜੀਭਾ ਕੋ ਗੁੰਗਾ ਬਨਾਏ,
ਉਸੀ ਕੀ, ਉਸੀ ਕੀ, ਯੇ ਮਰਜ਼ੀ ਉਸੀ ਕੀ।
ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ.....

ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਵੋ ਹੀ ਚਲਾਤਾ,
ਵਹੀ ਚਾਂਦ, ਤਾਰੇ-ਓ-"ਬਾਦਲ" ਬਨਾਤਾ,
ਉਸੀ ਕੀ, ਉਸੀ ਕੀ, ਯੇ ਮਰਜ਼ੀ ਉਸੀ ਕੀ।
ਬਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ.....

ਕ੍ਰਸੀਦਾ

ਗੁਫ਼ਤਗੂ ਮੇਂ ਅਬੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਮੂੰਹ ਮੇਂ ਮੀਠਾ ਅੰਗੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਦੇਖਤੀ ਹੋ ਹਲਾਤ ਕੋ ਪਹਿਲੇ,
ਬਾਅਦ ਉਸ ਕੇ ਕ੍ਰਸੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਦਰ ਸੇ ਖ਼ਾਲੀ ਚਲਾ ਨਾ ਜਾਏ ਕੁਈ,
ਘਰ ਮੇਂ ਫੁਟਕਰ ਜ਼ਰੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਦਰਦ ਦੇਖੋ ਤੇ ਝਟ ਪਿਘਲ ਜਾਓ,
ਦਿਲ ਮੇਂ ਸਭ ਕਾ ਨਸੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਬਾਤ ਕਰਨੀ ਕੁਈ ਸੀਖ ਲੇ ਤੁਮਸੇ,
ਵੇ ਲਿਆਕਤ, ਸ਼ਊਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਕਿਬਰ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕੁਈ ਇਸਕੋ,
ਇਤਨਾ ਦਿਲਕਸ਼ ਗ਼ਰੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਫ਼ਾਸਲਾ ਭੀ ਅਜੀਬ ਉਲਝਨ ਹੈ,
ਪਾਸ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਦੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਵੇਹ ਹੀਰੇ ਮੇਂ ਝੱਟ ਬਦਲ ਜਾਏ,
ਹਾਥ ਪੇ ਜੋ ਮਨੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਯਾਦ ਕਰਤੀ ਖ਼ੁਦਾ ਕੋ ਹੋ ਐਸੇ,
ਦਿਲ ਮੇਂ ਹਾਜ਼ਿਰ-ਹਜ਼ੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਦਿਲ ਮੇਂ ਹੈ ਜੋ ਤਿਰੇ ਯੇ ਅੰਮਰਿਤਸਰ,
ਤੋ ਜਬੀਂ ਪੇ ਕਸੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਤਬ ਹੀ "ਬਾਦਲ" ਨੇ ਤਰਕੇ-ਮੈਅ ਕਰ ਦੀ,
ਆਂਖ ਮੇਂ ਜੋ ਸਰੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਮਜ਼ਾਹੀਆ ਰੁਬਾਈਆਤ

ਬਾਤ ਜਲਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਤੀ ਹੋ।
ਫਿਰ ਭੀ ਖੁਦ ਪੇ ਗ਼ਰੂਰ ਕਰਤੀ ਹੋ।
ਜਿਸ ਕੀ ਮਾਫ਼ੀ ਨਕ਼ਾਬਿਲੇ-ਹਦ ਹੈ,
ਤੁਮ ਤੋ ਐਸਾ ਕ੍ਰਸੂਰ ਕਰਤੀ ਹੋ।

ਗੁਫ਼ਤਗੂ ਮੇਂ ਕਮਾਲ ਕਰਤੀ ਹੋ।
ਕੈਸੇ-ਕੈਸੇ ਸਵਾਲ ਕਰਤੀ ਹੋ।
ਤੇਰਾ ਝਟਕੇ ਸੇ ਮਨ ਨਹੀਂ ਭਰਤਾ?
ਥੋੜਾ-ਥੋੜਾ ਹਲਾਲ ਕਰਤੀ ਹੋ?

ਗੋ ਕਿ ਖੀਂਚੇ ਕਮਾਨ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਜੇਬ ਮੇਂ ਭੀ ਸ਼ਤਾਨ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਕਟ ਕੇ ਕੈਸੇ ਨਾ ਗਿਰ ਜਾਏ ਕੁਈ?
ਕੈਂਚੀ ਜੈਸੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਕੈਸੇ-ਕੈਸੇ ਫ਼ਤੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਘਰ ਮੇਂ ਪਾਲੇ ਲੰਗੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਆਂਖ ਭਰ ਕੇ ਨਾ ਦੇਖ ਲੇ ਕੋਈ,
ਪਾਸ ਮੁੜਕੋ ਨਾ ਦੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਮੂੰਹ ਮੇਂ ਖੱਟਾ ਅੰਗੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਸਭ ਕਾ ਆਗੇ ਕ੍ਰਸੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਦੋਨੋ ਆਂਖੇਂ ਭੀ ਦੋ ਅੰਗਾਰੇ ਹੈਂ,
ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋ ਮਨੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਦੁਗਲੀਓਂ ਮੇਂ ਅਬੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਖੁਦ ਕੋ ਝਗੜੇ ਸੇ ਦੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।
ਬੇਲਨੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਸੇ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ,
ਤੁਮ ਤੋ ਜਲਤਾ ਜੰਬੂਰ ਰਖਤੀ ਹੋ।

ਰੋਜ਼ ਮੁਝ ਸੇ ਸਲਾਹ ਕਰਤੀ ਹੋ।
ਝਟ ਸੇ ਮੰਗਨੀ, ਵਿਵਾਹ ਕਰਤੀ ਹੋ।
ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਮੈਂ ਤੋ ਬਚ ਗਿਆ "ਬਾਦਲ",
ਜਾਨੇ ਅਬ ਕਿਸ ਕੋ ਤਬਾਹ ਕਰਤੀ ਹੋ?

ਬਾਤ ਮੈਂ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਸੱਚੀ, ਝੂਠ ਕਾ ਰੋਤਾ ਨਹੀਂ।
ਦਿਨ ਮੇਂ ਆਹੇਂ ਭਰ ਕੇ ਜੀਊਂ, ਰਾਤ ਮੇਂ ਸੌਤਾ ਨਹੀਂ।
ਤਬ ਤਲਕ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੋ ਨਹੀਂ ਆ ਪਾਊਂਗਾ,
ਤੇਹਰਵੇਂ ਬੱਚੇ ਕਾ ਜਬ ਤਕ ਤੇਹਰਵਾਂ ਹੋਤਾ ਨਹੀਂ।

ਰੁਬਾਈਆਤ

ਇਕ-ਦੂਸਰੇ ਮੇਂ ਖੋ ਗਏ ਥੇ, ਅਸ਼ਕ, ਸ਼ਬਨਮ, ਰਾਤ-ਜੁਗਨੂੰ।
ਫਿਰ ਕਿਆ ਸੇ ਕਿਆ ਜੇ ਹੋ ਗਏ ਥੇ, ਅਸ਼ਕ, ਸ਼ਬਨਮ, ਰਾਤ-ਜੁਗਨੂੰ।
ਮੁੜਕੋ ਤੜਪਤਾ ਛੋੜ ਕਰ ਯੂੰ ਦਰਦ ਕੀ ਰਾਹੋਂ ਪੇ "ਬਾਦਲ",
ਖੁਦ ਚੈਨ ਸੇ ਸਭ ਸੋ ਗਏ ਥੇ, ਅਸ਼ਕ, ਸ਼ਬਨਮ, ਰਾਤ-ਜੁਗਨੂੰ।

ਬੇ-ਕਾਬੂ ਚੀਜ਼ ਰੋਕੀ ਕਬ ਤਲਕ ਜਾਏ ?
ਜ਼ਰਾ ਸੋਚਾ ਤੋ ਗੀਲੀ ਹੋ ਪਲਕ ਜਾਏ।
ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਯਾਦੋਂ ਕਾ ਪੜੇ ਦਿਲ ਪਰ,
ਤੋ "ਬਾਦਲ" ਆਂਖ ਕਿਆ, ਦਿਲ ਭੀ ਛਲਕ ਜਾਏ।

ਅਗਰ ਹੈ ਫ਼ਸਲ ਸੇ ਖ਼ਲਿਹਾਨ ਮੇਂ ਰੌਨਕ।
ਤੋ ਹੰਸਤਾ ਫੂਲ ਹੈ ਗੁਲਦਾਨ ਮੇਂ ਰੌਨਕ।
ਬੜੀ ਤਨਹਾਈ ਹੈ ਅਬ ਗਾਂਵ ਮੇਂ "ਬਾਦਲ",
ਮਿਰੇ ਆਨੇ ਸੇ ਹੈ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਮੇਂ ਰੌਨਕ।

ਦਿਲ ਕੋ ਛੂਏ, ਸਾਦਾ ਹੋ, ਵੋ ਗੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਬਾਤ ਮਨ ਕੀ ਜੋ ਕਰੇ, ਵੋ ਮੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਲਫਜ਼ ਪਿਆਰੇ, ਸਾਥ ਹੋ ਆਵਾਜ਼ ਮੀਠੀ ਸੀ,
ਦਰਅਸਲ "ਬਾਦਲ", ਵਹੀ ਸੰਗੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਨਾਜ਼ ਬਰਦਾਰੀ ਜ਼ਰਾ ਭੀ ਆਪ ਕੀ, ਹਮ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ।
ਚਾਹ ਕਰ ਭੀ ਮੁਸਕਰਾਨੇ ਕੀ ਛਵੀ, ਹਮ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ।
ਐ ਸਿਤਮਗਰ! ਜੇ ਬਤਾ ਤੂ, ਅਬ ਕਰੇਂ ਤੋ ਕਿਆ ਕਰੇਂ ਹਮ?
ਤੁਮ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੋ ਜੀਨੇ, ਖੁਦਕਸ਼ੀ ਹਮ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ।

ਪੱਤੀ ਖਿਲੀ ਔਰ ਫੂਲ ਬਨ ਗਈ।
ਮਾਟੀ ਉੜੀ ਔਰ ਧੂਲ ਬਨ ਗਈ।
ਜੋ ਭੀ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਸੇ ਬਾਤ ਨਿਕਲੀ,
ਵੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਉਸੂਲ ਬਨ ਗਈ।

ਏਕ ਰੇਜ਼ਾ ਤੇਰੇ ਤਬੱਸੁਮ ਕਾ, ਲੋਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਿਲ ਜਾਏ।
ਜਿਸ ਜੀਵਨ ਮੇਂ ਨਾ ਆਈ ਹੋ ਬਹਾਰ, ਇਕ ਬਾਰ ਵੇ ਖਿਲ ਜਾਏ।
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਬੱਸੁਮ ਹੀ ਮੇਂ ਤੋ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ, ਐ ਜਾਨ! ਸ਼ਾਮੋ-ਸਹਰ,
ਮਗਰ ਮੁੜਕੋ ਨਾ ਵੇ ਚੀਜ਼ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਸੇ ਜੀਵਨ ਬਦਲ ਜਾਏ।

ਸੁਨਾ ਕ੍ਰਾਂਤਿਲ ਕੇ ਪਹਿਲੂ ਮੇਂ, ਵਫ਼ਾ ਕਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਵੇ ਦਿਲ ਬਾ-ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
ਅਗਰ ਦਿਲ ਵਾਲੋਂ ਕਾ, ਸਭ ਬੇ-ਦਿਲੇ ਹੀ ਕੁਤਲ ਕਰਤੇ ਹੈਂ,
ਤੇ ਕਿਆ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਕਭੀ ਕ੍ਰਾਂਤਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ?

ਤੇਰੀ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਮੇਂ ਆਨੇ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਹੈਂ।
ਆ ਕਰ ਦਿਲ ਰਿਝਾਨੇ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਹੈਂ।
ਤੇਰੀ ਘਨੀ ਜੁਲਫੋਂ ਮੇਂ ਘਿਰ ਕਰ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੇ,
"ਬਾਦਲ" ਤੁਝਕੋ ਮਿਟਾਨੇ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਹੈਂ।

ਜੋ ਸ਼ਮਾਂ ਪੇ ਜਲ ਕਰ ਮਰ ਜਾਏ, ਉਸਕੋ ਪਰਵਾਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ।
ਜੋ ਟੁਟੇ ਦਿਲ ਕੋ ਜੋੜ ਸਕੇ, ਉਸਕੋ ਹੀ ਮਿਲਾਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ।
ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਸਾਜ਼ ਕੋ ਨਾ ਜਾਨੇ, ਅਰ ਜਾਨ ਕਰ ਉਸੇ ਤੋੜ ਦੇ,
"ਬਾਦਲ" ਉਸ ਗ਼ਮੇ-ਜਿਗਰ ਕੋ, ਲੋਗ ਬਸ ਦੀਵਾਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ।

ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਝੂਲਤਾ, ਹੀਰਾ ਯਾ ਹੋਤਾ ਲਾਲ ਮੈਂ।
ਰਖਤੀ ਮੁਝੇ ਤੂ ਹਾਥ ਮੇਂ, ਹੋਤਾ ਅਗਰ ਰੁਮਾਲ ਮੈਂ।
ਤੁਝਕੋ ਪੁਚਾਤਾ ਖਤ ਤਿਰਾ, ਹੋਤਾ ਅਗਰ ਮੈਂ ਡਾਕੀਆ,
ਜੁਲਫੋਂ ਕੋ ਰਖਤਾ ਸਾਏ ਮੇਂ, ਹੋਤਾ ਅਗਰਚੇ ਸ਼ਾਲ ਮੈਂ।

ਜਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਬਨਾਇਆ, ਬੇ-ਵਫ਼ਾ ਨਿਕਲਾ।
ਜਿਸ ਦਿਲ ਮੇਂ ਜਗ੍ਹਾ ਪਾਈ, ਵੇ ਧੋਕਾ ਨਿਕਲਾ।
ਅਪਨੇ ਦਾਮਨ ਕੋ ਕੀਆ ਜੋ ਚਾਕ, ਤੋ ਦੇਖਾ,
ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ ਕੇ ਸਿਵਾ ਕੁਛ ਨਾ ਨਿਕਲਾ।

ਹਰ ਲਹਿਰ ਨੇ ਮੁਝਕੋ, ਸਮੰਦਰ ਮੇਂ ਧਕੇਲਾ।
ਹਰ ਲਹਿਰ ਕੇ ਆਗੇ, ਮੈਂ ਹੀ ਥਾ ਅਕੇਲਾ।
ਸੁਨਾ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਤੋ ਸਭ ਬੰਦ ਕੀਏ ਹੈਂ,
ਅਜ ਫਿਰ ਦੇਖਾ ਮੈਨੇ, ਵੈਸ਼ਿਆ ਕਾ ਤਬੇਲਾ।

ਹੈ ਕਿਆ ਨਫਰਤ ਕੇ ਸਿਵਾ, ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਜੀਨੇ ਸੇ?
ਅਜੀ ਕਿਆ ਪਾਉਂਗਾ ਮੈਂ, ਦਿਲ ਕੇ ਜ਼ਖਮ ਸੀਨੇ ਸੇ?
ਬਰਬਾਦ ਥਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੂੰ, ਬਰਬਾਦ ਰਹੂੰਗਾ,
ਕਿਸ ਕੋ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਰੋਕੇ ਮੁਝੇ ਪੀਨੇ ਦੇ?

ਮੁਝਕੋ ਨਾ ਸਤਾਓ, ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੂੰ ਮੈਂ।
ਬੇ-ਵਫ਼ਾ! ਨਾ ਬੁਲਾਓ, ਬਾ-ਈਮਾਨ ਹੂੰ ਮੈਂ।
ਤੇਰੀ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਹੈ, ਮੈਨੇ ਅਜ ਖਲਲ ਡਾਲਾ,
ਫਿਰ ਭੀ ਇਨਸਾਨ ਹੂੰ, ਪਸ਼ੇਮਾਨ ਹੂੰ ਮੇਂ।

ਹੈ ਜੋ ਅੰਮਰਿਤ ਕੀ ਤਰਹ, ਵੇ ਆਬ ਦੇਖਾ ਹੈ।
ਉਸ ਜਗਹ ਹੋ ਫਿਰ ਜਨਮ, ਯੇ ਖਾਬ ਦੇਖਾ ਹੈ।
ਬਾਪ-ਦਾਦੇ ਨੇ ਤੋਂ ਦੇਖੇ, ਏਕ-ਦੋ "ਬਾਦਲ"
ਹਮਨੇ ਤੋਂ ਹਰ ਇਕ ਮੁਲਕ ਮੇਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇਖਾ ਹੈ।

ਜ਼ਰਾ-ਜ਼ਰਾ ਇਸ ਜਹਾਂ ਕਾ, ਸ਼ਰਤੀਆ ਅੱਲਾਹ ਸੇ ਹੈ।
ਕਿਸ ਮੇਂ ਯੇ ਅੱਲਾਹ ਨਹੀਂ, ਅਰ ਕੌਨ ਸਾ ਅੱਲਾਹ ਸੇ ਹੈ?
ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਹੂੰ, ਵੇ ਵਹਾਂ ਹੈ, ਬੀਚ ਮੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ,
ਮਾਨ ਲੋ "ਬਾਦਲ" ਕਾ ਸੀਧਾ ਰਾਬਤਾ ਅੱਲਾਹ ਸੇ ਹੈ।

ਤੇਰਾ ਮੁਝਕੋ ਆਸਰਾ ਹੈ, ਐ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ!
ਕਰਤਾ ਦਿਲ ਕੇ ਮੰਦਿਰ ਮੇਂ ਹੂੰ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਨਮਾਨ।
ਮੇਰੀ ਬੇੜੀ ਪਾਰ ਲਗਾ ਦੇ, ਅਪਨੇ ਰਹਿਮ ਕੀ ਨਜ਼ਰੋਂ ਸੇ,
ਤੇਰੀ ਬਨਾਈ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਹੈ, "ਬਾਦਲ" ਇਕ ਇਨਸਾਨ।